SYLVAIN NEUVEL

O poveste care va urma

O istorie alternativă, inedită
și fascinantă, a cursei spațiale

Seria CĂTRE STELE – Volumul I

virtual-project.eu

SYLVAIN NEUVEL

O POVESTE CARE VA URMA

Seria CĂTRE STELE – volumul 1

Original: *A History of What Comes Next* (2021)

Traducere din limba engleză şi note:
EDITH NEGULICI

virtual-project.eu

— 2022 —

Vă rog să reţineţi că toate titlurile capitolelor reprezintă titlurile melodiilor din anii în care se petrece acţiunea acestei cărţi. Puteţi asculta fiecare melodie în timp ce citiţi cartea sau vă puteţi bucura de playlist. Veţi găsi playlist-ul pe Apple Music (în cadrul „Shared Playlists") căutând *„take them to the stars"* sau vi-l puteţi crea singuri folosind lista melodiilor de la sfârşitul acestei cărţi. Playlist-ul a fost adăugat şi pe Spotify, dar funcţia de căutare a playlist-urilor acestui furnizor suedez de servicii audio streaming şi media nu este la fel de cuprinzătoare. Dând click pe tinyurl.com/neuvel1 veţi ajunge la locul potrivit.

„Toate civilizaţiile din galaxie fie devin interplanetare, fie dispar.”

CARL SAGAN

INTRODUCERE

Aparţinem celei de-a Nouăzeci şi Opta generaţii.

Ahmet mi-a găsit jurnalul în timp ce-mi umbla prin bagaje. A fost doar din cauza mea; n-ar fi trebuit să-l las niciodată să vină. A spus că avea întrebări care aveau nevoie de răspunsuri. Am văzut în ochii lui că citise lucruri pe care n-ar fi trebuit să le citească.

Eram negustori armeni la Berlin. Germania petrecuse zeci de ani ducând acel Kulturkampf[1] împotriva bisericii catolice. Evreii, ei bine… Niciodată nu a fost un moment prielnic să fii evreu în Germania. Ce-i drept, 1910 părea un moment nepotrivit să fii orice, dar trebuia să fim ceva. Creştinii ortodocşi dintr-un loc despre care puţini auziseră vreodată erau cel mai sigur grup în care ne puteam integra.

Mama a fost înţeleaptă că a ales Berlinul. Scena culturală era cu totul diferită faţă de ce văzusem vreodată şi nicăieri în toată lumea nu exista un loc cu un apetit mai mare pentru ştiinţă. Berlinul era înfometat de cunoaştere şi era cel mai modern oraş din lume. Avea chiar şi metrou, ceea ce ne-a prins bine, pentru că mama nu conducea. Ea considera că a avea o maşină ne-ar face să ieşim în evidenţă. Eram negustori de cafea, ceea ce aduce puţin a clişeu, dar oamenii găsesc alinare în lucrurile obişnuite. Eram proprietarii unui mic magazin în Kreuzberg, precum şi ai clădirii cu trei etaje care-l adăpostea. Locuiam la etajul de deasupra magazinului şi mama ne amenajase laboratorul la etajul al treilea al apartamentului pe care ne-am prefăcut că-l închiriem.

Ahmet era un învăţat din Imperiul Otoman. Ne-am întâlnit la magazin. Aveam treizeci de ani, dar pe Ahmet nu-l deranja vârsta mea. Nu-l deranja că aveam o fiică, pe Sara, care împlinise aproape cinci ani când ne-am mutat la Berlin. Nu-l deranja că eram pasionată de ştiinţă. Nu-l deranja nici că-mi petreceam timpul liber într-o cameră secretă plină de obiecte ciudate şi nu m-a întrebat niciodată despre trecutul nostru, după ce-l rugasem să n-o facă. Nici pe mine nu mă deranja Ahmet. După un an eram căsătoriţi.

Ahmet s-a purtat frumos cu noi. Era un tip bun şi onorabil, bun fiind cuvântul de reţinut. Pe atunci existau o mulţime de bărbaţi onorabili. Când arhiducele Franz Ferdinand a fost asasinat de naţionaliştii sârbi, bărbaţii onorabili din Austria au declarat război Serbiei. Bărbaţii onorabili din Rusia au făcut ceea ce fac bărbaţii onorabili: şi-au onorat tratatul cu Serbia. Cel mai onorabil lucru pe care-l avea de făcut Germania era să fie alături de Austria. Franţa a

fost de partea Rusiei, pentru că şi ea avea onoare. După şaptesprezece milioane de vieţi sacrificate, războiul se terminase, iar onoarea tuturor era neatinsă.

Mama a murit în timpul războiului. S-a spânzurat după micul dejun, într-o dimineaţă rece de aprilie a anului 1915. A considerat că venise vremea noastră, a fiicei mele şi a mea. Niciodată nu putem fi trei pentru prea multă vreme.

Mama şi-a îndeplinit datoria cu conştiinciozitate, aşa cum o făcuse şi mama ei. Ea şi cu mine eram a Nouăzeci şi Şaptea generaţie. Eu şi fiica mea eram acum a Nouăzeci şi Opta generaţie. Învăţasem tot ce trebuia să învăţ şi-mi stabilisem o cale, conform instrucţiunilor. Eram la fel de sigură de ceea ce se aştepta de la mine, aşa cum eram de soarele care răsare în fiecare dimineaţă. Însă certitudinea asta nu era menită să dureze. În timp ce scoteam obiectele personale ale mamei din laborator, am dat peste o cutie de carton pe care nu o mai văzusem niciodată. În ea se aflau însemnări scrise de mână şi o duzină de lucrări ştiinţifice din secolul trecut. Printre ele, o lucrare genială din 1824 scrisă de matematicianul francez Joseph Fourier în care calculase temperatura Pământului în absenţa atmosferei, precum şi o altă lucrare de John Tyndall, un fizician irlandez, despre efectul anumitor gaze asupra radiaţiilor infraroşii. Dintre toate studiile ştiinţifice, cel care mi-a atras atenţia a fost al unui electrochimist, un tip pe nume Svante Arrhenius. În 1896, acesta prezentase la Stockholm Physical Society o lucrare intitulată „Despre influenţa acidului carbonic din aer asupra temperaturii Pământului”. În lucrarea asta, el efectuase calcule referitoare la efectul variaţiilor concentraţiilor crescute sau scăzute de dioxid de carbon asupra temperaturii Pământului. Nu m-a interesat atât de mult lucrarea în sine, cât nenumăratele mâzgăleli pe care, fără îndoială, le adăugase mama de-a lungul anilor, judecând după cernelurile diferite pe care le folosise.

Mama îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii lucrând în domeniul fizicii. Era pasionată de undele electromagnetice, dar la fel ca noi toţi, şi ea îşi petrecea destul de mult timp interesându-se de orice, de la astrofizică şi propulsie, până la dinamica zborului. Cu un an înainte să mă nasc – bănuiesc care a fost momentul în care ea a hotărât că era timpul să aibă un copil – mama îşi copiase toate notiţele pe unde electromagnetice şi le trimisese unui student promiţător de la Universitatea din Berlin. Din acel moment, ea a făcut doar ocazional noi experimente, dar şi-a petrecut o bună parte din timp adunând şi analizând mostre de aer. A menţinut o corespondenţă permanentă cu profesori de la diverse universităţi, care, la rugămintea ei, au efectuat aceleaşi experimente şi a înregistrat cu grijă în agendele ei, timp de treizeci de ani, informaţii din întreaga Europă. Mama a fost un fizician

strălucit. Munca asta a ei era cel puţin monotonă şi nerecompensată. De ce şi-ar fi pierdut timpul făcându-şi griji în legătură cu vremea?

Am găsit răspunsul în jurnalul ei. Mama era îngrijorată că noi nu vom mai avea timp. Dacă nivelul de dioxid de carbon va continua să crească, viaţa vegetală şi, în curând, toată viaţa de pe planeta asta aveau să ajungă în cele din urmă la un sfârşit. Ea voia să ştie cât de repede se va întâmpla asta şi dacă am putea sau nu face ceva în privinţa asta. Dacă Pământul era condamnat, viaţa ei şi vieţile celor nouăzeci şi şapte de generaţii care trăiseră înaintea ei fuseseră o imensă pierdere de vreme. Citise jurnalele noastre, simţise durerea şi sacrificiul fiecăruia dintre strămoşii ei. Îşi privise mama murind. Să fi fost totul în zadar? Fiecare celulă din corpul ei tânjea după un răspuns. Trebuia să ştie dacă vieţile noastre însemnaseră ceva.

A răspunde la întrebarea asta a devenit, de asemenea, munca vieţii mele. Pare că ar fi fost o vocaţie. Nu a fost, cel puţin nu la început. Dar războiul îi insuflase mamei un profund sentiment al necesităţii. Eram încă o copilă când s-a terminat, iar suferinţa pe care mi-o aminteam m-a învăţat să mă bucur de fiecare moment. Pentru mine, viaţa noastră era o călătorie, nu o destinaţie. Am luat cercetarea mamei ca pe o distracţie. Îmi petreceam cea mai mare parte a zilei învăţând-o pe Sara tot ce ştiam, o îndatorire care s-a dovedit mult mai dificilă decât îmi imaginasem. Acesta era felul meu de a evada, precum caietele de amintiri sau jocul de biritch[2]. Dar, şi poate mai presus de toate, era ceva ce puteam împărtăşi cu Ahmet. Nu voi şti niciodată dacă el s-a bucurat de munca mea de cercetare sau de deschiderea mea faţă de el – îmi place să cred că de ambele – dar s-a implicat din tot sufletul în cercetarea asta. Mi-a fost alături tot timpul. M-a ajutat să adun probe. A călătorit chiar şi în Franţa ca să obţină un spectrofotometru mai bun. Timp de aproape douăzeci de ani, a fost un asistent competent, un susţinător constant, un soţ fidel. A fost şi un tată minunat pentru fiica mea.

Pe 18 iulie 1925, Hitler a publicat primul volum din *Mein Kampf,* iar Sara a născut-o pe nepoata noastră. Am botezat-o Mi'a, care în arabă înseamnă o sută. În 1929, când bursa din New York s-a prăbuşit, ştiam că era timpul să plecăm. Popularitatea lui Hitler era în creştere şi, fără îndoială, Statele Unite ale Americii urmau să-şi retragă toate creditele pe care le acordaseră acestei ţări după război. În Germania se dezlănţuia iadul.

A trebuit să plecăm mai devreme decât ne aşteptam. Mi'a avea doar şapte ani la momentul respectiv. Privind retrospectiv, a fost o binecuvântare. Hindenburg câştigase alegerile din luna aprilie a acelui an, dar asta nu avea să dureze. În curând, Hitler va prelua puterea. Am plecat în septembrie. 1932 a fost un an plin de evenimente.

Amelia Earhart şi-a încheiat zborul solitar peste Atlantic. Eram în

extaz. A fost unul dintre multele lucruri care ne-au adus mai aproape de obiectivul nostru în acel an, dar mai ales ne alintam imaginându-ne succesul ei. În realitate, niciuna din noi nu zburase vreodată cu avionul.

Dincolo de Atlantic, Karl Jansky a detectat unde radio care veneau din spaţiu. Pentru Sara şi pentru mine, a fost ca şi cum am fi găsit o fereastră către un loc cu desăvârşire nou. Puteam vedea mai mult din ceea ce era acolo, ne puteam lărgi orizontul de cunoaştere despre univers. Am petrecut seri întregi făcând speculaţii în legătură cu ce am putea descoperi. Cum ar suna moartea unei stele, dacă i-am putea auzi frecvenţele? Oare ce semnal radio ar emite o întreagă civilizaţie? În mintea noastră, am conceput radiotelescoape şi ne-am imaginat farfurii zburătoare uriaşe îndreptate spre cer, în căutarea vieţii.

Ce s-a mai întâmplat? Au descoperit, în sfârşit, neutronul. Recunosc, a fost mai puţin interesant decât să priveşti o femeie zburând în jurul lumii sau să interceptezi extratereştri. A fost mult mai puţin interesant pentru nepoata mea. Mi'a vorbea doar despre traversarea oceanului. Oricum, fizica particulelor elementare era mult mai uşoară, cu toate particulele ei. Eram fericită.

Nu vom şti niciodată dacă am jucat un rol în vreunul dintre aceste lucruri.

Probabil unele dintre cercetările noastre din trecut… Nu conta. Aveam de traversat un ocean. Ne-am îmbarcat pe transatlanticul *SS Milwaukee* al liniei maritime Hamburg-America pe 18 septembrie şi nu am spus nimănui. Călătoria la New York avea să dureze unsprezece zile.

În a treia zi, Ahmet mi-a găsit jurnalul. Suferea de rău de mare şi mi-a umblat prin bagaje, căutând medicamente. A fost doar vina mea; n-ar fi trebuit să-l las niciodată să vină. Am văzut în ochii lui că citise lucruri pe care n-ar fi trebuit să le citească. Am văzut că nu voia să renunţe. Am văzut toată tabla de şah şi fiecare mutare ducea la acelaşi rezultat. Şah mat. Panica înseamnă să ştii că există o scăpare, dar să nu ştii care este. Calmul înseamnă certitudinea absolută că nu există nicio scăpare. Am zâmbit. I-am spus:

— Noi suntem Kibsu.

Am scos un stilou din buzunarul cămăşii lui, i l-am băgat într-o nară şi i l-am înfipt în craniu cu palma. Nu cred că a suferit. Am aşteptat până la căderea nopţii şi i-am aruncat trupul în mare.

Nu-i voi spune Sarei. Anumite lucruri e mai bine să rămână nespuse. Am lăsat pe pat paşapoartele făcute la Berlin. Când vom acosta la Ellis Island, Sara şi Mi'a Balian vor înceta să mai existe. Sarah şi Mia Freed aveau să facă primii paşi în lume. Mi-aş dori să o pot vedea – acea Lume Nouă dar timpul meu a trecut. Acum suntem cea de-a Nouăzeci şi Noua generaţie. Niciodată nu putem fi trei pentru

prea multă vreme.

Un sac cu argintărie legat în jurul gleznei ar trebui să fie suficient. Cred c-am să port rochia albastră… lui Ahmet o să îi placă, întotdeauna fusese preferata lui.

ACTUL I

1.
Sentimental journey

1945

— Ce face o fetiţă ca tine atât de aproape de linia frontului?

Mi-a vorbit în germană, desigur. Este o întrebare foarte bună, deşi „fetiţă” e puţin exagerat. Am nouăsprezece ani, nu cinci. Noi *am părut* mereu mai tinere decât vârsta noastră. Oricum, cred că o întrebare mai bună este de ce m-am dus de-a dreptul la SS, în loc să mă furişez. Mi se păruse o idee bună, acum cinci minute. Linişteşte-te, Mia. O să meargă.

Inutil să spun că n-am vrut să vin. Este 1945 şi are loc blestematul de al Doilea Război Mondial. De o lună sunt în compania soldaţilor americani. Totuşi aveam şapte ani când am plecat din Germania. N-am visat niciodată c-am s-o revăd. Nu-mi amintesc mare lucru, dar mă gândeam că… *speram* că prezenţa mea aici va fi – nu ştiu – ceva deosebit. Amintiri din copilărie, mirosuri familiare, orice.

M-au adus cu avionul în Franţa alături de trupele de soldaţi americani din Divizia XXI. O adunătură de obraznici zgomotoşi, înjurând şi scuipând peste tot. Mi-au plăcut din prima clipă în care i-am văzut. M-au strecurat în Germania printr-o breşă nepăzită din linia de apărare Siegfried. Am mers la nesfârşit printre terenurile agricole până am găsit un fermier neamţ dispus să mă conducă în primul oraş cu o gară. De acolo am petrecut – nu ştiu exact cât timp, dar mi s-a părut un deceniu – într-un tren aproape gol, care înainta spre nord-est.

Am adormit între Bremen şi Hamburg. Aliaţii făcuseră oraşul Hamburg una cu pământul. N-am vrut să văd dezastrul. N-am vrut să văd clădirile prăbuşite şi nici vieţile spulberate. Şi, cu siguranţă, n-am vrut să văd morţii. Am văzut războiul în alb-negru. Cincizeci de mii de civili arşi de vii nu e ceva ce am nevoie să văd în culori. Am rămas trează privind orzul. Şi sfecla. Şi am ascultat sunetul interminabil al şinelor de tren.

Am privit oamenii venind şi plecând. Mici portrete ale rezistenţei umane. Copii în uniforme de soldat suspendaţi între lacrimi şi râsete. Asistente epuizate trecând de la un iad la altul. Un bărbat şi băiatul lui fugind de raidurile nocturne. Ca marea majoritate, nu vorbesc, cu excepţia ocazionalului: „Lasă capul jos, fiule!” atunci când paltoanele gri-verzui şi cizmele mărşăluiesc pe culoar. Oameni obişnuiţi în vremuri neobişnuite. Ne holbăm cu toţii la câmpiile galbene, pretinzând că nimic din toate astea nu este adevărat.

Am traversat un mic pod în apropiere de Rostock. În râul de dedesubt era un cadavru. O femeie. Plutea în derivă cu faţa în jos, cu

rochia ei roşie cu buline umflându-se în bătaia vântului. Ar fi putut fi oricine. Putea avea şaisprezece ani sau şaizeci. Tot ce ştiu este că era moartă şi că nimeni nu părea s-o observe, în afară de mine. Am tot aşteptat s-o vadă cineva. Nimeni nu a văzut-o. M-am uitat după ea cât am putut de mult. Mi-am şi sucit gâtul, îmbrăţişând fereastra, până când ea a dispărut în urma noastră. Trebuia s-o văd. Nu ştiu de ce. N-am putut s-o las să… să nu conteze în felul ăsta.

Bărbatul şi băieţelul au coborât la ultima staţie. O oră mai târziu eram aici, la Centrul de Cercetări al Armatei Peenemünde, unde Wernher von Braun[3] construieşte racheta V-2[4]. Este un oraş, de fapt, *era* un oraş. Aeroport, termocentrală, kilometri după kilometri de cale ferată. Douăsprezece mii de oamenii trăiau aici, cred, înainte ca englezii să bombardeze oraşul şi să-l facă praf. Fabricile au dispărut acum; la fel şi muncitorii, care erau trataţi ca nişte sclavi. Tot ce a mai rămas sunt oamenii de ştiinţă. Câteva mii de creiere într-un oraş prea mare pentru ei.

La acest loc s-a renunţat cu mult timp în urmă. Clădirea principală e abandonată, de parcă ar fi uitat să construiască lumea în jur. E urâtă, funcţională şi cât se poate de banală. Pereţii nu se mai obosesc să-şi ascundă cicatricile. Cărămizi arse. Ferestre baricadate. Străzi pustii şi construcţii dărăpănate. Oricine ţinea locul ăsta la suprafaţă, ori a murit, ori a dispărut.. Până şi iarba ştie că a pierdut războiul. Totul miroase… Nu ştiu a ce miroase. A mucegai. Şi, mai ales, a tristeţe. N-ar trebui să fiu aici. Mi-e dor de casa mea, de patul meu. Mi-e dor… Mi-e dor de mama.

Mi-a spus că trebuie să vin.

— Trebuie s-o facem, Mia.

Înţeleg. Munca ei i-a validat pe toţi, inclusiv pe Wernher von Braun, cel pentru care sunt aici. O sută de vieţi ne conduseseră către Berlin. Munca noastră, moştenirea noastră era aici, răspândită în minţile a mii de oameni. De bunăvoie sau nu, toţi lucrau acum pentru diavol, folosind cunoaşterea primită de la noi. Curând, Germania avea să piardă războiul şi toată cunoaşterea asta ar putea să dispară. Aşa ceva nu putem accepta. Protejează şi menţine cunoaşterea. Asta e regula. Mama a declarat că doar asta o interesează, dar ştiu că nu suportă ca Hitler să ne folosească astfel. Doar că mi-aş fi dorit să fi venit şi ea.

Hitler ar fi trebuit să-l execute pe von Braun în urmă cu şase luni. Au pierdut deja. Pur şi simplu încă nu o ştiu. Toţi ceilalţi joacă un alt joc, luptă pentru profit. Totul pentru învingători, spun ei. Ei bine, învingătorii vor jefui ţara asta. Îi vor curăţa cadavrul ca nişte vulturi. Singura întrebare acum e cine primeşte bucăţile mai cărnoase. Americanii îl vor într-adevăr pe von Braun, dar ceea ce îşi doresc şi mai mult este să se asigure că nimeni altcineva nu-l va avea. De aceea

m-au trimis. Am nouăsprezece ani şi ar trebui să împuşc un specialist german în rachete, dacă ei nu vor putea pune mâna pe el înaintea ruşilor. Eu spun să-l împuşcăm. Sunt sigură că lor le-ar fi indiferent dacă von Braun ar fi spânzurat, înecat, gâdilat până la moarte, dar bărbaţii sunt cei care m-au trimis, aşa că ştiu că se gândeau la o armă. Tipii ăştia sunt aceiaşi oameni care cred că locul femeii este în bucătărie. Fie acolo, fie într-un lagăr de concentrare. Închipuiţi-vă!

Mama a pus totul la cale. Lucrează ca matematician pentru OSS. Oficiul pentru Servicii Strategice. Nu că ar fi ceva deosebit de strategic în privinţa lor. Mama avea CV-ul potrivit, se asigurase de asta, dar oricum oamenii ăştia ar recruta pe aproape oricine. Au angajat un jucător de la Red Sox – afurisita aia de echipă de baseball din Boston – să se dea drept student elveţian la fizică şi – ador partea asta – să-l omoare pe cel mai important specialist în domeniul nuclear din Germania, dacă i se părea că se apropia de construirea unei arme atomice. Au angajat-o pe Julia Child[5]!

Se părea şi că o vor trimite pe fiica cuiva în spatele liniilor inamice, fără să stea mult pe gânduri. O numesc Operaţiunea Paperclip. Nu ştiu de ce îi spun aşa. N-am întrebat. Mama a zis că trebuie să vin, aşa că am venit.

Iată-mă, cinci luni mai târziu, făcând ochi dulci ofiţerilor SS. Asta este, literalmente, ceea ce OSS mi-a cerut să fac. Au folosit chiar cuvintele *alea.* Fii drăgălaşă şi fă-le ochi dulci, dacă ai necazuri.

Cred că am dat-o în bară. Le-am spus că sunt nepoata lui Wernher von Braun, Lili. Aşa le-am spus. Am spus nepoată. Ar fi trebuit să spun verişoară, dar sunt aşa de speriată, încât ar trebui să mă bucur c-am reuşit să spun măcar asta. Totuşi, nepoată este o alegere foarte proastă. O verişoară e destul de vag. Toată lumea are verişoare pe care nu le-a întâlnit niciodată. Nepoată…

O să zică:

— Ce nepoată? Nu am nicio nepoată pe nume Lili.

Chiar dacă e suficient de curios încât să-i facă jocul, SS-ul va şti că ceva nu e în regulă, doar după expresia de pe faţa lui. Nu te mai gândi atâta, Mia. Ce-a fost, a fost. Ochi dulci.

Aproape că părea simplu în felul în care o spunea mama.

— Von Braun va înţelege. E un tip inteligent şi este un om de ştiinţă. Îi pasă doar de munca lui, Mia, nu şi de cei în slujba cărora este.

Aşa sper. Planul nostru, cel în care scap cu viaţă din treaba asta, cam depinde de instinctul de supravieţuire al acelui tip. Doar că aş vrea…

Ştiu de ce am venit, pot să îl văd de aici. Turnul de oţel. Zidul de nisip foarte abrupt. Asta e staţia de testare VII a lui Von Braun de unde a fost lansată racheta V-2 – primul obiect făcut de mâna omului

care a ajuns în spaţiu. Chiar acolo, pe data de 3 octombrie 1942. Stau aici, cu genunchii tremurând de emoţie, în leagănul zborului spaţial. Ăsta este un loc de ştiinţă, căminul uneia dintre cele mai mari realizări ale omenirii. Wernher von Braun a perfecţionat racheta aia la ultimul etaj al clădirii din spatele meu. *Asta* vrea mama să văd. Vrea să văd ultimul etaj, nu lagărul de concentrare pustiu de la subsol.

Un trotuar de beton se întinde de la clădirea asta la următoarea. Oricine a construit-o, a construit-o în unghi drept. Din motive estetice, cred. Oamenii, desigur, au ales traseul direct. Poteca pe care au făcut-o are aproape un metru lăţime şi o adâncime de vreo 20 de centimetri. Ar fi nevoie de… megatone de presiune acumulată ca să îl construieşti. Grupuri de oameni înfometaţi, în hainele dungate ale deţinuţilor, au fost condamnaţi la o moarte lentă în repetate rânduri. Tot oraşul ăsta a fost construit de nişte sclavi; la fel şi rachetele. Este un loc al ştiinţei, şi al asupririi, şi al suferinţei.

Oamenii au pierit fără număr – nu e adevărat. Sunt sigură că nemţii i-au numărat. Toţi au murit şi nimeni de aici nu a făcut niciodată nimic să oprească masacrul. Nici tânărul SS-ist care mă privea, în uniforma lui cu un număr mai mare. Nici inginerii, nici contabilii. În mod sigur nu Wernher von Braun. Rachetele lui s-au abătut cu miile asupra Londrei – moartea în cădere liberă din ceruri – dar au ucis mai mulţi construind arma aia decât folosind-o. Mă îndoiesc c-ar fi putut pune capăt crimelor, dar nu vom şti niciodată, pentru că nu a încercat. Devotamentul lui a fost de neclintit, chiar şi după ce Gestapoul l-a arestat pentru trădare. Von Braun este un om de ştiinţă. Dar este şi ofiţer SS. Câţi oameni cumsecade au uniformă de SS?

În orice caz, cred că nu contează cu adevărat. Statele Unite l-ar vrea şi dacă ar vâna pisoi de dragul sportului, iar eu nu voi ieşi vie de aici fără ajutorul lui. Dacă von Braun este fanatic, mă va preda SS-ului. Dacă este un actor prost, mă va preda SS-ului. Iar dacă vrea să se predea sovieticilor, tot pe mâna SS-ului voi ajunge. Tot ce trebuie să facă el este să rămână aici, dacă asta vrea. Trupele sovietice sunt la mai puţin de 150 de kilometri distanţă.

Au trecut deja treizeci de minute de când aştept. Ceva nu e în regulă, ştiu. Nu sunt sigură că scap, dacă se strică treaba. Sau poate că da. Prind arma puştiului cu mâna dreaptă şi i-o proptesc sub bărbie. Cu stânga îi apăs degetul pe trăgaci. Pot să-l dobor, dar e prea mult spaţiu deschis, odată ce voi ieşi de aici. Va trebui să fiu foarte pre… Ah, fir-ar să fie, uite-l! Ăsta e von Braun.

O, Doamne! Ce freză perfectă, ce ten. Pare mai degrabă actor de la Hollywood decât fizician. Poate că mama avea dreptate. Văd îngâmfare aici, nu credinţă. Un tip care se ocupă cu cercetarea, într-un costum elegant. Nu trebuie să fie cumsecade. Trebuie doar să fie doar suficient de deştept cât să-şi dea seama că nemţii au pierdut.

Autosuficienţa îi va fi de ajuns. Sper doar că ceea ce am de zis să ajungă până la el. Vine încoace. Fii pregătită.

— Lili!

Zâmbeşte. Să fiu a naibii. S-ar putea să funcţioneze.

2.
The Honeydripper

Stai jos Lili. Revin într-un minut.

Nu vorbeşte o boabă de engleză, dar parcă îl aud pe Cary Grant. Este numai lapte şi miere. Şarmant 24 de ore pe zi. Ăsta e un tip care adoră să fie plăcut. Nu m-aş mira să se fi culcat cu cel puţin jumătate din secretarele de pe aici. Biroul lui e făcut să impresioneze. Masă de mahon, covor luxos, pereţii plini de rafturi cu cărţi. O cameră potrivită la Oxford, nu într-o clădire de beton plină de resturi metalice. Probabil că toate astea ar fi normale dacă nu ar fi războiul, dar aşa, miroase a atitudine de negare. Asta e prefăcătorie curată, ca pe un platou de filmare. S-a făcut vedetă a lumii lui mici. Tot ce am de făcut acum este să îl conving că merit şi eu un rol în lumea asta. Numai că nu ştiu cum. Categoric nu mă simt precum Katharine Hepburn[6].

Mă simt ca o fetiţă. Cu siguranţă că aşa şi arăt. M-am tuns. Nu ştiu de ce am făcut-o. Plecam în Germania a doua zi. Aveam un milion de lucruri de făcut, dar am ieşit să mă tund. Există un salon elegant nu departe de casa noastră. Trec pe lângă el aproape zilnic. Văd oameni bogaţi ieşind de acolo şi par atât de… fericiţi, de siguri pe ei. Am vrut şi eu. Nu-mi mai dorisem aşa ceva, dar atunci da. Plecam într-o misiune secretă pentru guvern. Era înfricoşător, dar şi incitant. Voiam să mă simt… specială. Ha!

Am părul lung până la umeri şi breton. De îndată ce m-am privit în oglindă, am ştiut că mă minţisem în tot acest timp. Era o prostie, într-adevăr. Mi-am spus că doream să mă simt specială, dar de fapt am vrut doar să mă simt diferită. E prima dată când fac ceva pe cont propriu. Eu. Doar eu. Nu voiam să semăn cu mama. Acum semăn cu ea când era adolescentă. Sunt sigură că inspir cam la fel de multă încredere pe câtă am în mine însămi. Nici eu nu cred că m-aş asculta, dacă aş fi în locul elegantului von Braun.

Spre deosebire de mama mea… Ciudat. Cine altcineva e acolo? Nici nu ştiu cine sunt fără ea. Nu ştiu de ce pot forţa o uşă fără efort sau de ce oamenii îmi par mai misterioşi decât ecuaţiile diferenţiale. Mama este singura persoană cu care am o conexiune reală. Sunt *exact* ca ea. Arăt ca ea, gândesc ca ea. Nu există nimic *în afară de* mama mea. Trăiesc după regulile învăţate de la ea, urmărind singurul scop pe care mi-a spus să-l urmăresc.

Condu-i către stele, înainte ca Răul să vină şi să-i omoare pe toţi. Sunt cuvintele mamei mele. Cuvintele mamei *ei,* şi ale mamei ei, şi ale mamei ei. Vieţile noastre se rezumă la o singură propoziţie, câteva simboluri pe o bijuterie antică. Când mama mi-a spus că îl pot purta,

am crezut că este un cadou. Acum, colierul ăla e greu ca o pereche de cătuşe.

Lumea este condamnată şi trebuie să-i salvăm pe oameni. Asta este tot ce contează. Nu războiul ăsta, nici primul, nici următorul. Nici femeia din râul acela. Lupta noastră este împotriva gravitaţiei şi von Braun ne poate ajuta să o câştigăm. Mama a spus toate astea, desigur. Ea e cea care crede. Eu ştiu doar că suntem la fel şi o urmez. Probabil că aşa ar trebui să funcţioneze lucrurile.

3
Begin the Beguine

— Tu ştii cine sunt eu? Uită-te în jur. Eu am inventat toate astea. Eu am făcut racheta V-2! Dacă americanii aveau intenţii serioase, n-ar fi trimis o fetiţă.

Von Braun zâmbeşte. Ce mizerabil! Da, domnule. Eşti un important. Suntem cu toţii impresionaţi. Vestea bună este că nu s-a dat la mine. Asta, şi că toţi au fost de acord c-ar fi trebuit să se predea americanilor acum trei săptămâni. Partea proastă este că n-o să vrea s-audă nimic din tot ce-i spun. Nu ştiu dacă este din cauza sexului meu, a tenului sau a faptului că arăt ca o tocilară de paisprezece ani… Probabil că toate trei, nu că asta ar schimba ceva. El ce crede? Că *vreau* să fiu aici? Vreau să merg acasă şi să beau un milkshake, să-l ascult pe Big Boy Crudup[7] în timp ce un B-17 trimite un covor de bombe peste acest loc. Dar nu pot. Trebuie să fiu aici, cu el. Cu el, într-un oraş plin de nazişti. E timpul să mai las din mândria mea olimpiană.

— Am nouăsprezece ani, domnule. Şi înţeleg. Chiar înţeleg. Sunteţi un om foarte important, un geniu. Eu ştiu asta; şi americanii ştiu asta. Nu se vor da în lături de la nimic ca să se asigure că veţi scăpa teafăr de aici. Şi de fapt n-au trimis o fetiţă. Au trimis Armata a Treia a generalului Patton[8]. Toată armata. Sunt aici doar ca să mă asigur că veţi fi în viaţă atunci când vor ajunge la noi.

— Lauda nu te va duce nicăieri, domnişoară… Cât mai durează până vor ajunge aici?

Ştie că-l linguşesc, dar nu se poate abţine. Şi acum, partea mai grea.

— Curând, domnule. În curând. Din nefericire, nu înainte ca trupele sovietice să ajungă la Peenemünde.

— …

— Ce vreau să spun cu asta e că nu putem rămâne aici. Dacă rămânem, veţi fi mort într-o săptămână. Sau veţi învăţa ruseşte. Trebuie să veniţi cu mine.

— Unde să vin cu tine?

Foarte bună întrebare. O întrebare la care OSS a răspuns doar cu „departe de sovietici şi în direcţia trupelor americane”. Avea sens când mi-au arătat pe harta aia a lor plină de jucărioare. Le place să împingă cu un băţ figurine de jucărie pe hărţi. E o hartă mică, ar putea-o atinge direct cu mâna, dar ei îşi închipuie că băţul ăla face ca situaţia să pară mai serioasă. Jucării roşii pentru ruşi, albastre pentru americani. Scapă de jucăriile roşii şi îndreaptă-te spre cele albastre. Simplu, nu-i aşa? Doar că de pe mica lor hartă lipseau aproximativ un milion de figurine germane care în realitate umpleau tot spaţiul. Toate

la timpul lor, cred. Trebuie să scăpăm de figurinele mici şi roşii.

— Oriunde, în afară de aici, domnule, şi preferabil, fără să fiţi împuşcat. Nemţii trebuie să ştie că vor pierde Peenemünde. Aţi primit ordine să vă retrageţi undeva?

— Da, am primit.

…Pe bune? Asta e tot? Poate că e o chestie specific europeană. O prietenă a mamei a mers la Paris, înainte de război. Povestea că a întrebat o doamnă dacă se afla vreun oficiu poştal în apropiere, iar doamna i-a răspuns: „Da”.

— Unde, domnule? Unde v-au spus să mergeţi?

— Cum spuneţi voi americanii? Ah, da. *Alegeţi.*

Wow. Comandamentul german era varză, ştiam prea bine, dar chiar aşa… Vedeam pe biroul lui, zece, poate douăsprezece ordine scrise, toate de la oameni diferiţi. Iată un ordin de la un comandant care ar vrea ca el să ridice armele şi să lupte pe frontul de est. Nu cred că vom executa acel ordin. Altul îi cere să stea pe loc. Exprimarea este fascinantă. Nerespectarea. Bla bla bla. Îndepliniţi imediat. Bla bla bla. Pluton de execuţie. Uite, mai sunt şi altele. Ordine să rămână pe poziţii, ordine să plece. Ordinul ăsta este de la Kammler însuşi.

Kammler este practic şeful lui von Braun. Funcţia oficială: Beauftragter zur besonderen Verwendung Heer, Comisar al Forţelor Armate pentru Misiuni Speciale, ceva de genul ăsta. În realitate, Kammler este cât se poate de aproape de a fi însuşi diavolul. Înainte să se ocupe de distribuirea armamentului de ultimă generaţie, Hans Kammler era şeful Biroului C, acelaşi Birou C care a construit toate lagărele de concentrare. Acum, ticălosul ăsta le dă ordine lui von Braun şi oamenilor săi să meargă la Bleicherode, în centrul Germaniei, în apropiere de fabrica de armament Mittelwerk, unde se construiesc rachetele V-2.

— Kammler pare a fi cea mai bună variantă, domnule. Ar trebui să ne îndreptăm spre sud-vest, spre Bleicherode.

— Nu! Ai spus că trebuie să-i aşteptăm pe americani. Şi acum vrei să ne îndepărtăm de ei.

Pare absurd, ştiu. Vrem să plecăm din Germania, nu să ne afundăm şi mai mult în ea. Dar nu ne vom putea nici măcar apropia de graniţă fără să fim prinşi. Ceea ce îi spuneam era, într-un fel, adevărat. Americanii chiar nu au niciun plan să ne scoată de acolo, în afară de a-şi croi drum până la noi de-a dreptul printre trupele germane. Tot ce putem face deocamdată este să aşteptăm momentul potrivit.

— Ştiu, domnule. Dar nu mai putem rămâne aici; trebuie să mergem în altă parte. Şi trebuie să rămânem în viaţă. Pentru asta vom avea nevoie de ajutor şi, din moment ce suntem în Germania, cred că nemţii sunt cei mai în măsură să ne ajute în privinţa asta. Nu vă puteţi ascunde de propria dumneavoastră armată săptămâni la rând,

domnule. Urmaţi ordinele, oricare ar fi ele. Avem nevoie de timp.

Linişte. Cred că ştie că am dreptate. Fie că nu-i place ceea ce înseamnă asta pentru el, fie chiar nu vrea să mă asculte.

— Atunci spune-mi, Lili – măcar e numele tău adevărat?… Sunt cercetătorul şef al programului V-2. Am aproape cinci mii de oameni în subordine. De ce te-aş asculta *pe tine?*

— Domnule von Braun, eu…

— Te poţi întoarce de unde ai venit, Lili. Mă voi ocupa singur de asta.

Ar trebui să-i spun că am ordin să-l ucid dacă nu cooperează. Poate ar trebui să-l omor şi să termin odată cu asta.

— Iertaţi-mă domnule, dar nu cred că aveţi de ales.

— Cine dracu' te crezi?

Habar n-am, aşa că mai bine nu vorbim despre asta. Înţeleg totuşi. Ticălos sau nu, nu e ca şi cum mă cunoaşte de mult. Poate că nici eu nu ascult ce spun, dar nu mai avem timp.

— Nu vreau să pară lipsă de respect, domnule. Vreau doar să vă spun că aveţi foarte puţine opţiuni în acest moment. Dacă nu vreţi să vă încredinţaţi soarta în mâinile vreunui general rus, trebuie să plecaţi. Puteţi fugi, dar ştim amândoi că n-o să meargă. Trebuie să înţelegeţi că…

— Ce? Ce trebuie să înţeleg?

A sosit momentul. Cu mănuşi, Mia. Ia-l încet..

— …Sunteţi genial, domnule. Am mai zis asta. Munca pe care aţi făcut-o aici este de-a dreptul impresionantă. Dar nu sunteţi… de neînlocuit.

— Am construit racheta V-2! Doamne Dumnezeule!

Aproape că-mi pare rău pentru ceea ce urmează să-i fac, dar cineva trebuie să-i explice că nu este atât de important pe cât se crede. Trebuie să-i vorbesc pe limba lui.

— Aţi construit-o. Şi este grozavă, dar nu este perfectă. Cred că multe nu sunt din vina dumneavoastră. Condiţiile de lucru n-au fost ideale, dar acel motor… Bănuiesc că pur şi simplu nu aţi putut construi unul atât de mare, atât de repede, fără să explodeze, aşadar aţi conectat optsprezece motoare mai mici, le-aţi unit sistemele de evacuare într-unul singur mai mare şi aţi sperat că va fi bine.

— Cum îndrăzneşti? Ce ştii tu despre construirea de rachete?

— Suficient încât să ştiu că există limite la ceea ce vor face americanii, pe o durată de două sute trei secunde de impuls specific… Nu vreau să spun asta ca pe o insultă, domnule. Am înţeles. Aţi amplificat proiectul şi racheta a început să tremure ca o frunză.

— Prostii! Vrei să spui că americanii o să mă omoare?

Trebuie să-l fac să aibă încredere în mine. În mine, nu în plan. Trebuie să mă vadă ca pe un aliat, un spirit înrudit sau ceva de genul

ăsta. Trebuie…

— Vreau să spun… Vreau să spun că n-aţi găsit geometria potrivită ca să scăpaţi de vibraţiile transversale ale gazului. Probabil ar trebui să încercaţi să adăugaţi deflectoare în jurul feţei injectorului.

— …

Încă zâmbeşte, îngâmfat ca o pisică, dar cred că înţelege.

— Şi ar trebui să ascultăm de ordinele lui Kammler şi să o luăm spre sud-vest.

— …Deflectoare, spuneai? Ce altceva?

— Nimic altceva domnule, doar ordinele.

E un progres. Nu mare, dar totuşi un progres. Cel puţin e dispus să asculte ce am de spus.

— N-o să meargă. Pe drum vor fi puncte de control, peste tot. SS-iştii ne vor opri.

— Avem ordinele lui Kammler.

— Avem multe ordine, de la oameni la fel de importanţi precum Kammler. Cineva tot va afla că le-am încălcat pe cele pe care le-a dat.

— Cine?

— Nu contează. Oricare dintre ei. SS-ul va chema omul nepotrivit şi ne vor aresta sau ne vor alinia şi ne vor împuşca pe toţi. *Niciodată* nu vom reuşi s-ajungem până la Bleicherode cu ordinele astea.

Sunt tentată să nu fiu de acord din principiu, dar tipul are ceva dreptate. Lucrează şi pentru SS. *S-ar putea* să ştie mai multe despre ei decât mine. Problema este că nu am alt plan, aşa că trebuie ca ăsta să funcţioneze. Cum ne asigurăm că SS-ul ne va lăsa să trecem? Ordinele primite sunt bune şi vrem să le respectăm. Trebuie doar să ne asigurăm că ordinele *astea* sunt mai presus de oricare altele de pe biroul ăla. Problemă rezolvată… N-am absolut nicio idee cum ar trebui să procedăm… Dar poate *el* are.

— Domnule? Există cineva pe care SS-ul nu l-ar opri, ceva ce n-ar verifica?

— …Ar trebui să fie ceva mai presus de ei, vreun proiect secret despre care n-au voie să ştie.

Aşadar, avem nevoie de un fel de *bilet de voie,* de la Hitler. Sigur. De ce nu?

— Am putea să… falsificăm nişte acte?

Lui von Braun n-o să-i placă *deloc* asta.

— Antetul…

Ce antet? Oh, am uitat de apucăturile lor ciudate. Probabil ar trebui să întreb.

— Ce antet?

— Au fost tipărite luna trecută. Eram pe cale să le distrug.

Von Braun aduce o cutie de carton din spatele biroului. Nişte… hârtie. O grămadă mare de hârtie nazistă, cu vulturul, svastica şi

semnele lor specifice şi cu iniţialele „VzBV” la început. Habar nu am ce înseamnă. BzBV, cu „B”, este departamentul pe care îl conduce Kammler, pentru care lucrează de fapt von Braun. Dar de chestia asta… n-am auzit niciodată.

— Ce este VzBV?

— Nu-i nimic. Este o greşeală de tipar.

— Nu există?

— Nu. E doar o eroare.

Ia să vedem dacă am înţeles. Trebuie să falsificăm nişte documente care ţin de un proiect secret şi, ca prin farmec, chiar acum, *se întâmplă* să aibă în biroul lui o cutie plină cu hârtii dintr-un loc care nu există. Mi se pare cam prea mare coincidenţa, dar să zicem.

— Ei bine… Uite proiectul tău. VzBV.

— Care înseamnă ce?

— Nu ştiu. Este proiectul tău.

— Vorhaben zur besonderen Verwendung?

Proiect pentru Utilizare Specială. Îmi place.

— Cred că e perfect. Pare important, dar e destul de vag încât poate însemna orice. De cât timp aveţi nevoie ca să vă pregătiţi oamenii?

— Câteva zile.

Câteva zile! Cât durează să arunci nişte haine într-o geantă?

— Pare cam mult, domnule. Ruşii vor fi aici în câteva zile.

— Toate documentele experimentelor mele. Americanii vor dori să le aibă.

— Înţeleg, domnule. Aveţi nişte cutii de împachetat. Ar trebui să dureze câteva ore, nu câteva zile.

— Suntem aproape cinci mii. O să ne ia ceva vreme.

Nu ştiu despre ce vorbeşte. Nu putem pleca *toţi*. Ei sunt… Tocmai a spus-o. Sunt aproape cinci mii de oameni!

— Ce? Nu, domnule. Trebuie să *vă* salvez doar pe dumneavoastră şi pe cei mai valoroşi oameni de ştiinţă pe care îi aveţi. Sunteţi… cum să spun?… (Dus cu pluta. Nebun de legat. Sărit de pe fix)… Cred că subestimaţi riscurile implicate. Actele alea false ar putea fi de ajuns pentru ca ei să lase să treacă o maşină, dar nu un oraş întreg. Doar câţiva oameni, domnule. Asta e misiunea.

— Atunci trebuie să o reevaluezi, Lili. Ruşii vor extermina pe toţi cei rămaşi în urmă, dacă armata germană n-o va face în locul lor. Aici sunt familii întregi. Trebuie să îi luăm cu noi. Măcar pe cei care vor să vină. Nu voi pleca fără ei.

E nebun. Chiar dacă va renunţa la jumătate din personalul său, este imposibil să mutăm mii de oameni fără să fim opriţi pretutindeni. Şi chiar părea sincer în clipa aia. Chiar renunţase la vocea de prezentator de radio. Îmi dau seama că habar n-am cine este tipul ăla. Mii de

oameni au murit aici construindu-i rachetele şi el a lăsat să se întâmple asta. Mama zice că îi pasă doar de ştiinţă. Am crezut că asta l-a făcut laş, dar se pare că-şi va risca viaţa în plin război ca să-i salveze pe cei alături de care a lucrat.

În ce-l transformă gestul ăsta? I-a crezut când i-au spus cine este fiinţă umană şi cine nu? Sau doar… a ignorat toate ororile şi a pretins că nici nu au existat? A dormit printre ruine şi a privit câmpiile galbene de la fereastră? Ca de obicei, totul e de fapt mai complicat decât pare. Am vrut să salvez un om bun sau să omor un ticălos. Von Braun s-ar putea să nu fie nici una, nici alta. Lumea e plină de egoişti, preocupaţi doar de nevoile şi dorinţele lor. În alt timp şi în alt loc, von Braun s-ar fi putut… să nu iasă cu nimic în evidenţă, cu tot felul lui autosuficient de a fi. E clar că nu e un erou, dar asta este prima chestie altruistă pe care a spus-o. Dacă o să fac asta, am nevoie să cred că există ceva în el care merită salvat, altceva decât cunoştinţele alea.

Probabil că sunt la fel de nebună ca şi el. O să avem nevoie de cutii, de multe cutii. Toţi aceşti oameni nu pot încăpea în maşini sau în camioane. Va trebui să-i suim în trenuri. Ceea ce nu va fi deloc discret. Mutăm un oraş întreg. Mă apuc de făcut ştampile până împachetează ei. Vreau alea patru litere pictate strălucitor peste tot. Roşu şi alb, imposibil de ratat. Le vreau pictate pe cutii. Le vreau pe jachete, vreau brasarde cu ele. Vreau ca pe hârtia igienică să scrie VzBV. Vreau să văd literele astea pretutindeni. Ieri, departamentul ăsta nici nu exista. Până mâine, va avea trenuri şi câteva mii de angajaţi. S-ar putea să meargă, nu-i aşa?

La ce dracu' mă gândesc? N-avem nicio şansă. O să murim toţi, şi încă într-un mod stupid.

4.
I Wonder

Mi-am trimis fiica în Germania. Aş vrea să ştiu şi eu ce spune asta despre mine ca mamă?

Totul a început cu aproape şase luni în urmă. Generalul-maior neamţ Walter Dornberger a luat legătura cu cineva de la General Electric Company, prin intermediul ambasadei lor din Portugalia. Mesajul era scurt: „Aş dori să găsim o soluţie", adică versiunea germană pentru: „ştiu că pierdem războiul şi sunt dispus să te ajut dacă îmi poţi garanta siguranţa." Guvernul SUA îl plăcea pe Dornberger, atât pentru gradul său, cât şi datorită informaţiilor pe care le putea avea despre strategia lui Hitler. Mie îmi plăcea pentru ce făcea – construia rachete. L-a recrutat pe Wernher von Braun în 1932 – cei doi fuseseră colegi de şcoală – înainte să i se dea comanda bazei militare de cercetare Peenemünde. Când prima rachetă V-2 a fost lansată cu succes, Dornberger a declarat: „Asta este prima etapă către o nouă eră a transporturilor, cea a călătoriilor spaţiale." Aveam nevoie de el. După tentativa de asasinat asupra lui Hitler, SS-iştii au fost puşi peste tot la conducere. Kammler a preluat Peenemünde, iar Dornberger a fost dat la o parte şi trimis să conducă antrenamentele trupelor de artilerie. OSS-ul a aranjat ca el să se întâlnească cu Armata a IX-a în nord.

Dornberger ne poate ajuta să ajungem la stele, dar nu de unul singur. Wernher von Braun este creierul din spatele rachetelor V-2. Din păcate pentru el, şi pentru mine, von Braun nu are un rang suficient de înalt pentru a se putea salva singur. Am convins OSS-ul că trebuie să trimită pe cineva. A fost nevoie de ceva efort. Tipii ăia pur şi simplu nu erau suficient de deştepţi ca să îşi dea seama că fug de ruşi, nu de nemţi, şi că miza era mult mai mare decât o simplă bucată de teritoriu european. Un prieten de la Caltech făcuse o analiză a capacităţii rachetelor militare germane, dar ei nu prinseseră ideea pe de-a-ntregul. Le-am arătat ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nemţilor li s-ar fi dat suficient timp. Bombe lansate din spaţiu cu maximă precizie. Războaie purtate pe partea cealaltă a planetei, fără ca măcar să pleci de-acasă. Achiziţionarea rachetei V-2 a devenit o prioritate absolută, dar ei voiau doar tehnologia, nu şi minţile care au creat-o. O vor perfecţiona ei înşişi. Numai că n-au fost în stare şi vor pierde un deceniu până să-şi dea seama de asta. Nemţii erau mai buni şi noi îi făcusem aşa. Mama şi cu mine. N-am îndrăznit să le atac convingerea de nezdruncinat în pretinsa unicitate americană, dar le-am dat de înţeles ce ar putea face Rusia dacă i-ar captura pe cei mai sclipitori şi capabili oameni de ştiinţă ai Germaniei. Am făcut aluzii în timpul

unor cine ţinute pe la mese slab luminate, astfel încât a doua zi bărbaţii să poată pretinde că a fost ideea lor. Ceea ce a funcţionat într-un mod dureros de previzibil. Erau împăcaţi cu eşecul, atâta timp cât nimeni altcineva nu avea să reuşească. După câteva zile, operaţiunea Paperclip se născuse.

O parte din mine ar fi vrut să plec. Voiam să văd Germania din nou, dar suntem mai curajoşi când suntem de vârsta Miei. Ştim să surprindem clipa, vedem unicitatea oamenilor. Recunoaştem valoarea fiecărei vieţi. Pe măsură ce îmbătrânim, ne dăm seama de anvergura şi irelevanţa tuturor. L-aş ucide pe von Braun şi pe cei din jurul său la prima greşeala. Fără ezitare. Le-am dăruit cunoaştere, le-o putem oferi din nou. Noi suntem cea de-a Nouăzeci şi Noua generaţie, dar vom fi cea de-a O Suta generaţie şi cea de-a O Sută Una. Mia… Mia nu-şi va petrece viaţa călcând pe urmele mele, dacă se va putea descurca singură. E la vârsta aia la care ne considerăm speciali şi fără pereche. Ea încă mai crede că nu este ca noi şi nu va renunţa cu una, cu două. Îşi va asuma riscuri. Se va speria, dar instinctele noastre vor prelua controlul. Sper.

Pentru păstrarea cunoaşterii. De aceea am trimis-o pe Mia. Am respectat o regulă, doar ca să încalc o alta – supravieţuire cu orice preţ. Am riscat totul, tot ceea ce realizasem şi pentru care ne sacrificasem. Am pus vieţile noastre în pericol. A fost o greşeală din partea mea? Probabil că întrebarea e inutilă. Dacă chiar există asemenea chestii ca binele şi răul, mă îndoiesc că au fost făcute pentru noi. Noi suntem Kibsu. Noi suntem Calea.

Nu-mi dau seama dacă astea sunt raţionalizări sau doar slăbiciunea unei mame care se teme pentru copila ei. Pun la îndoială totul, fiecare alegere. Mă îndoiesc de viaţa pe care am construit-o pentru noi, cu mutarea mea la Washington, ca să mă alătur OSS-ului. De câte ori ne facem văzute, facem ca Urmăritorul să ne poată găsi tot mai uşor. Să nu atragi atenţia asupra ta. O altă regulă pe care am încălcat-o sau schimbat-o. Mi-am spus că merită riscul şi că salvăm vieţi. Sper ca asta să nu însemne pierderea vieţilor noastre.

O parte din mine şi-ar dori să fie acolo cu Mia. O altă parte, Şi-ar dori *să fie* Mia. Am ajuns în America în acelaşi an în care *Buck Rogers*[9] a început să fie difuzat pe calea undelor. Ani întregi, alea cincisprezece minute pe care le petreceam cu urechea lipită de radio erau punctul culminant al zilei mele. Nu am vrut să fiu Kibsu. Cu siguranţă n-am vrut să fiu mama mea. Am vrut să fiu Buck Rogers şi să trăiesc o mulţime de aventuri.

Mi-am întâlnit următorul erou când m-am alăturat OSS-ului. Gestapoul o numea pe Virginia Hall[10] cel mai periculos spion al Aliaţilor. Eu îi spuneam simplu, Virginia, dar… o invidiam. Aş fi vrut *să fiu* ea. Era la Paris când a început războiul. S-a alăturat serviciului de ambulanţă local înainte ca Franţa să cadă sub ocupaţie şi să ajungă teritoriu controlat de nazişti. A scăpat, s-a dus la Londra şi s-a oferit voluntară la SOE[11] britanic. S-a întors la Vichy şi, timp de un an, a ajutat la coordonarea Rezistenţei franceze, dându-se drept reporter.

Când naziştii au acaparat întreaga Franţă, Virginia a trecut Pirineii şi a fugit în Spania. Şi asta pe jos, de una singură. Virginia avea un picior lipsă. Folosea o proteză pe care o poreclise Cuthbert. Dacă mă recăsătoresc vreodată, am să îmi strig soţul Cuthbert.

Privind retrospectiv, nu mi-a *plăcut* Virginia în mod deosebit, în orice caz nu ca persoană. Ne-am antrenat împreună doar pentru scurt timp. Nu era foarte apropiată nici de mine şi nici de altcineva. Mi-a plăcut… ceea ce reprezenta ea.

Acum fiica mea este într-o misiune secretă în Germania. Oricât de mult mă tem pentru siguranţa noastră, o parte din mine este bucuroasă că trăim aventura asta. Acum suntem Buck Rogers. Suntem Virginia Hall.

5.
Crawl in' King Snake

Întâi am văzut râul. O schimbare binevenită, după cinci ore de şiruri după şiruri de copaci monotoni. Era una dintre zilele acelea umede în care ploaia refuză să cadă şi totul are propria nuanţă de gri. Eram încă pe pod când siluetele lor au apărut din ceaţă. Acum le văd limpede. Pe toate.

— *Zeig mir deine Papiere*[12].

Craniu şi oase încrucişate pe chipiu. Patru stele pe guler. Şi-a scos pelerina de ploaie înainte de a veni spre noi, ca să se asigure că le-a observat. Ăsta are gradul de *Sturmbannführer,* probabil un fel de maior. Un om important pe o rază de câţiva metri în jurul lui şi atât, exact ca managerul de la supermarketul din cartier. Ochi tulburi şi o barbă de o zi. Probabil că s-au destrăbălat noaptea trecută în satul vecin. Acolo ne vom găsi trenurile. Dacă apucăm. Tipii ăştia sunt din trupele Waffen-SS[13] şi s-au năpustit asupra noastră.

— *ZEIG MIR DEINE PAPIERE!*

Von Braun este deja acolo şi îi prezintă documentele noastre. Tocmai mi-am dat seama că ei doi au acelaşi grad. E uşor să uit că fug împreună cu un ofiţer SS. Von Braun l-a întrebat pe maior cum îl cheamă, dar nu am putut auzi răspunsul, peste lătratul câinelui. Mi s-a părut că a zis *Retard.* Oricare i-ar fi numele, nu e prea impresionat de ştampila noastră. Acum toată lumea vociferează. Retard vrea să fie confirmate ordinele noastre. Nu se poate, Retard. Noi suntem VzBV! Asta este cam tot ce spune von Braun.

Voi coborî geamul maşinii. S-a făcut cam cald aici. Câinele latră întruna, smucindu-se în lesă şi – fir-ar să fie! – pistolul lui Retard este scos din toc. E îndreptat spre pământ, dar ceilalţi doi din spatele lui tocmai au ridicat piedicile pistoalelor automate. Nu sunt deloc speriaţi, abia aşteptau. Nu mai e vorba despre regulamente sau ordine. E ca şi cum şi-ar marca teritoriul, urinând pe stâlpii de iluminat. VzBV poate fi mai presus de Retard, dar dacă micşorezi lumea şi o reduci la drumul sau podul ăsta, Retard este rege. Nu se va pleca în faţa nimănui, cu atât mai puţin în faţa unui Wernher von Braun şi a costumului său elegant. De ce oare e atât de cald în maşina asta?

N-ar trebui să fiu aici. N-am curaj pentru aşa ceva. Nu e nicio scăpare, dacă se agravează situaţia. Sunt blocată în maşină pe locul pasagerului. Nu sunt înarmată, pentru că sunt doar Lili, afurisita de nepoată.

CINEVA SĂ CALMEZE ODATĂ CÂINELE ĂSTA IDIOT!

Ard toată. Nu e din cauza maşinii, eu sunt. Poate m-am îmbolnăvit de ceva. Parcă totul se mişcă… cu încetinitorul. Mă trec fiori. Văd

că…

Văd totul. Treizeci, patruzeci de bărbaţi în faţa noastră. Trei dintre ei îl persiflează pe von Braun. Restul stau pe marginea drumului, făcând glume grosolane şi răsucindu-şi ţigările. Ne vor împuşca pe toţi dacă se va ajunge la asta, dar deocamdată nu ne prea bagă în seamă. Să batjocorească oamenii este tot ce ştiu tipii ăştia. Pentru ei e ceva normal. Camioneta din dreapta mea este goală, dar cea în care a intrat Retard are instalat un Flak 38[14]. Un bărbat la volan, altul în spate, pe jumătate ridicat, fumează… Acolo trebuie să mă duc.

Oare ce se întâmplă cu mine? Pot să văd cum ar decurge totul. Limpede ca lumina zilei. Toţi ar fi morţi în treizeci de secunde.

Cobor din maşină.

Ofiţerul SS care ţine câinele de lesă se întoarce şi se răsteşte la mine:

— Treci în maşină!

Zâmbesc şi continui să merg. Cinci secunde. Mă aplec pe fereastra camionetei şi-i rup şoferului gâtul, în timp ce el mi se uită în decolteu. Mă aplec şi-i iau pistolul. Zece secunde. Acum sunt o tipă înarmată.

Mă îndrept spre spatele camionetei. Cel de acolo zâmbeşte. Îi fac cu ochiul. Îşi aruncă ţigara pe jos înainte de a coborî din maşină. Ţigara încă mai arde când îi proptesc pistolul în bărbie. Bang! Cincisprezece secunde.

Febra asta. Cred că-mi pierd minţile. Nu pot distruge singură un pluton întreg de Waffen-SS.

Ba pot. Împuşcătura atrage atenţia tuturor. Câţiva SS-işti încep să tragă în toate părţile. Majoritatea doar se trântesc la pământ când aud focurile de armă. Urc în spatele camionetei – douăzeci de secunde – şi secer plutonul cu Flak 38-ul. Nimeni nu ripostează prin haosul care urmează. Şi dacă ar riposta, tot nu i-aş auzi. Singurul zgomot este lătratul armei. Degetul îmi zvâcneşte pe trăgaci de două sute de ori pe minut, în timp ce gloanţe de doi centimetri muşcă din pământ şi aproape că îi taie în două pe cei aflaţi în bătaia armei. Lumea se face roşie când explodează grenadele incendiare. Valul de căldură mă loveşte ca o cărămidă şi scap pistolul. Îmi acopăr pielea arsă cu mâinile, în timp ce flăcările distrug şi consumă tot ce a mai rămas.

Treizeci de secunde.

…

Respiră.

…

Respiră. Nimic nu e real.

În curând va fi. Cel pe care l-am poreclit Retard i-a înfipt lui von Braun pistolul în piept. Cei din jurul lui îşi ridică armele. Asta e. Nu-l mai pot salva pe von Braun, dar mă pot salva pe mine.

Cobor din maşină.

— *Fraulein, geh zurück ins Auto!*[15]

La fix. Concentrează-te, Mia. Respiră. Şi zâmbeşte în drum spre camion…

Aoleu! Von Braun i-a luat pistolul lui Retard şi îşi pune ţeava la tâmplă. Şi răcneşte.

— Sună-l pe Himmler! Sună-l pe Himmler sau împuşcă-mă în cap şi *apoi* sună-l pe Himmler. Oricum, până dimineaţă vei fi în faţa plutonului de execuţie…

Retard n-a apăsat încă pe trăgaci.

Bine. Îţi dau trei secunde, apoi voi rezolva treaba cum ştiu eu. Unu…

— *Geh zurück ins Auto!*[16]

Doi…

Coboară arma. O pune în toc.

Deodată, inimile lor bat mai încet. Simt o adiere rece.

Cred că să-l sune pe şeful SS-ului nu era pe lista cu lucruri de făcut în ziua aia a lui Retard. Bine că nu a făcut-o. Von Braun petrecuse din cauza lui Himmler două săptămâni într-o celulă a Gestapoului. N-aş zice că e multă iubire între ei doi. Von Braun s-a întors în maşină. Cumva pare în largul lui în situaţia asta. Câte un zâmbet fals pentru fiecare. Simt că urmează un „Heil Hitler”. Uite-l.

Deodată, SS-iştii pleacă. Cine ştie unde, probabil să îi terorizeze pe alţii. Nu cred că lui Retard i-a plăcut că a trebuit să renunţe. Mi-e milă de oricine le va ieşi în cale.

Aveam de gând să-i arunc pe toţi în aer. Dacă nu era von Braun… i-aş fi omorât pe toţi. Ştiam şi cum. Puţin a lipsit, dar acum nu de Waffen-SS mi-e mie frică..

Trebuie să ajung acasă, dar întâi ar trebui să beau ceva. Ne vom petrece noaptea în satul următor. Mâine dimineaţă, trenurile vor fi acolo.

6.
Lili Marlene

Ce loc zgomotos. Cred că e singurul bar de pe aici. Podele lipicioase. Duhneşte a bere trezită şi a încă ceva… Nu-mi dau seama exact ce. Ceva. Fata de la bar e mai tânără decât mine. Şaisprezece ani. Şaptesprezece, cel mult. Ar trebui să socializez cu ea, dar nu o pot citi deloc. E flegmatică, nici veselă, nici tristă, separată de lume de o tejghea de stejar de vreo trei metri.

— *Einen halbert Liter Weißbier, bitte.*[17]

Încă îmi mai aud bătăile inimii. Bum bum. Bum bum. Am fost norocoşi, dar au greşit că m-au trimis pe mine. Din cauza mea, o să ne omoare pe toţi. Eu şi von Braun meritäm orice, în trenurile alea sunt trei mii de oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată. Trei mii de chipuri ale vinovăţiei şi ale inocenţei. Oameni de serviciu, secretare. Neveste şi copii. N-ar trebui să fiu eu cea care…

— Sara Balian?

Tăcere. Inima mi s-a oprit. Încerc să-mi înghit gura de bere de parcă nu s-a întâmplat nimic, ca şi cum nu aş fi auzit nimic. Dar am auzit. Ăsta e numele mamei mele, *era* numele mamei mele înainte să ne mutăm din Germania.

— *Sara Balian, du bist es!*[18]

Păstrează-ţi calmul. Ignoră-l. Care sunt şansele să plece? Nule, tocmai m-a bătut pe umăr.

— Sara!

Trebuie să scap de el cât încă nu ne aude nimeni.

— Îmi pare rău, domnule, nu ştiu cine este.

— Sara! Eşti Sara. Cum…

Are cam cincizeci de ani şi o barbă neîngrijită. Ochii lui. E beat criţă. Pare… distrus, dar îmi dau seama că era un tip arătos pe vremuri. Pare cineva care cândva a fost fericit.

— Numele meu este Lili, domnule. M-aţi confundat cu altcineva. Nu cunosc pe nimeni cu numele…

— Sara.

— Cum spuneam, nu ştiu cine e Sara.

— Nu te-ai schimbat deloc. Nici măcar un pic. Cum de e posibil aşa ceva? Sara, sunt eu! Dieter!

A cunoscut-o pe mama când ea era de vârsta mea. Şi-o aminteşte în felul acela. Bineînţeles că şi eu mi-o amintesc aşa, dar prin ochii unui copil. Pentru el totul arată de parcă am călătorit în timp.

— Tocmai v-am spus. Numele meu este Lili. Nu v-am văzut niciodată, domnule. N-am mai fost niciodată aici.

— Nu. Ştiu cine eşti. Hainele tale… sunt diferite. Părul tău. Dar eşti

neschimbată. Cum poţi să fii neschimbată?

Nu sunt aceeaşi. Nu sunt mama mea.

— Cred că trebuie să plecaţi, domnule. Imediat.

— Trebuie să-i spun lui Bernhard. Va fi atât de fericit să te vadă. BERNHARD! Vino încoace!

Numele ăla. Nu cred c-am întâlnit vreun Dieter, dar cunosc un Bernhard. Venea la noi acasă de multe ori când eram mică. Acum îl văd, aşezat la două mese mai încolo… într-o nenorocită de uniformă SS. La naiba! E mai în vârstă, dar el e. Ăsta e tipul pe care-l cunoşteam cândva. Acum e doar un alt soldat. Tot uit că şi ei sunt oameni, dar asta este Germania nazistă. Naziştii sunt vecinii tăi, părinţii tăi, prietenii tăi din copilărie. Are încă cinci cămăşi gri-verzui grupate în jurul lui. Berea curge în valuri. Toţi sunt la fel de beţi ca Dieter; asta ar trebui să-mi dea câteva secunde avans. S-o şterg înainte să mă vadă Bernhard.

— Trebuie să plec. La revedere, domnule. Sper s-o găsiţi pe prietena dumneavoastră.

— Nu pleca, Sara! Trebuie să-l vezi pe Bem… Stai! Aşteaptă!

Nu mă urmări. Te rog, nu veni afară după mine.

Cling. Uşa loveşte clopoţelul în timp ce se închide în urma mea…

Cling. Iar clopoţelul.

— SARA!

Să nu atragi atenţia asupra ta. Sunt sigură că Dieter e bine intenţionat, dar o să mor din cauza lui.

— …

— SARA!

— Sssst!

Nu-l pot lăsa să facă asta. Nu arăt a nemţoaică. Ar fi de ajuns ca unul din ei să îmi zică: „ţiganco!" şi mă vor sfâşia în bucăţi. Toate actele mele sunt false. Documentele lui Lili. N-o să stau la taclale cu SS-ul, încercând să explic de ce nu sunt cine spun Dieter şi Bernhard că sunt. Am găsit. E o alee în spatele florăriei.

— Aici, Dieter. Vino cu mine.

— Oh, Sara. Nu m-am gândit niciodată că te voi revedea. Nu credeam că te vei întoarce, nu după ce s-a întâmplat în Bad Saarow.

Bad Saarow. De ce-mi sună cunoscut?

— Nu sunt Sara. Asta vă tot spun.

— Nu face asta. Nu mă minţi. Eram acolo când s-a întâmplat, Sara. Ştii, eu…

— Sara e mama mea.

— Mi'a?

Mă cunoaşte. Credeam… Speram că totul fusese o greşeală.

— Mi'a… Nu-mi vine să cred că tu eşti. Semeni atât de mult cu ea… Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa? Dieter? Unchiul Dieter?

Vocea aia. Acum îmi amintesc un pic. El… Se juca cu mine. Eram în braţele lui. Eram un avion. Mă ţinea în braţe în timp ce mă prefăceam că zbor. Este mai mult o senzaţie decât o amintire, dar cred că-mi plăcea de el. Dieter… Didi? Îmi amintesc de Didi. Mama a avut încredere în el, ea… Mă lăsa singură cu el. Mama nu mă lăsa singură niciodată cu nimeni.

— Dumneavoastră sunteţi Didi?

— Da! Eu sunt, Didi! Erai de-o şchioapă ultima oară când te-am văzut. Te ştiu de când erai doar un bebeluş, Mi'a. Te-am ţinut în braţe timp de… Ai făcut şi pipi pe mine!

El şi cu mama erau apropiaţi, dar ea nu vorbeşte niciodată despre el. Se pare că erau în relaţii bune, dar el a spus… Spunea că nu s-a gândit niciodată că ea se va întoarce, nu după cele întâmplate…

— Ce-ai vrut să spui despre mama? De ce nu s-ar întoarce aici?

— …Vroiam să spun că a trecut mult timp. Ştii, m-am gândit că, după atâţia ani…

Nu asta a zis.

— Ai spus că erai acolo, Dieter. Pentru ce?

— Mama ta este aici? Este…

Nu vrea să mă mintă. De ce?

— Ce s-a întâmplat, Dieter?

— Nimic. Eu…

— Ce s-a întâmplat în Bad Saarow?

A trebuit să părăsim Germania pentru că Urmăritorul se apropiase prea mult. Asta spunea mama mereu.

— Ar trebui s-o întrebi pe ma…

— Mama e moartă.

De ce am minţit?

— Îmi pare rău. Ea era… Era foarte specială.

Ce vrea să spună cu asta – „specială"? Specială pentru el? În ce fel specială? Nu mai are nicio importanţă acum că ştie cine sunt. Ce coşmar. Nu trebuia să vin. N-ar fi trebuit să fiu aici.

— Eşti bine, Mi'a? E totul în regulă? Mă duc să-l aduc pe Bernhard. Stai aici, mă întorc imediat cu el. Acum este o persoană importantă. În oraşul ăsta, el a…

— Nu-l chema. Nu acum.

— Ce se întâmplă, Mi'a? Îţi aduci aminte de Bernhard, nu-i aşa?

Faţa aia, felul în care zâmbeşte fără să zâmbească de fapt. Văd… suferinţă, tristeţe. Din cauza ei? Oare mama i-a frânt inima în Bad Saarow? Totuşi, încă mai există bunătate în ochii lui. Ca şi cum bunătatea era singurul lucru pe care viaţa nu i l-a luat. Îi pasă de oameni, în ciuda tuturor lucrurilor. Încă îi pasă de mama, de mine. Nu cred că pot face asta.

— De ce plângi, Mi'a?

— Sunt bine.

Nu, nu sunt bine. Cui i-ar putea spune? El nu cunoaşte pe nimeni… Aş vrea ca asta să fie adevărat. Îl cunoaşte pe Bernhard. Ştie ce este nenorocitul ăla de SS. Nu pot explica nimic din toate astea. Casa noastră a ars cu treisprezece ani în urmă şi, de atunci, nu ne-a mai văzut nimeni. Să nu laşi nicio urmă. Am învăţat regula aia când eram aici. Am învăţat-o în timp ce zburam prin casă cu Didi. Eu… Te rog nu te mai uita aşa la mine. Nici măcar nu sunt sigură la cine se uită. La mine sau la mama mea? Ce spun ochii lui? Sunt ochii unui prieten? Ai unui amant?… Ai unui tată? Nu te mai gândi, Mia. Apropie-te şi atât.

— Sunt aici, Mi'a. Sunt aici.

Mă ia în braţe. Cred că e de două ori mai mare decât mine. Mă simt… în siguranţă înconjurată de braţele lui. Are mâini puternice. Un muncitor, nu un gânditor. Ăsta e un om bun. Oameni ca el ar trebui să salvăm. Numai că nu pe el. Nu pe *acest* om. El se face vinovat de a mă cunoaşte, de a *ne* cunoaşte. Mama a încercat să mă pregătească pentru asta. Aşa, lasă-mă să-ţi ţin chipul în palmele mele, Didi. Lasă-mă să fiu mama mea pentru o clipă. Priveşte-o pentru ultima oară. Simte-i degetele trecându-ţi prin barbă. Las-o să-ţi ţină capul cu amândouă mâinile.

Nu vei simţi nimic, Didi. Îţi promit.

7.
God Bless the Child

Am pieptănat interceptările radio ale nemţilor. Nu se transmite nimic nici despre von Braun, nici despre fiica mea. În schimb, am dat peste nişte veşti tulburătoare de la Berlin. S-a petrecut un *incident* la Kreuzberg – războiul este prielnic eufemismelor – la taverna din faţa casei în care am crescut. Nouă persoane au fost ucise, mutilate. Evrei sau ţigani, am presupus; şovinism nemţesc ridicându-şi capul cu cruzimea lui obişnuită. Dar de data asta era altceva. Jumătate dintre victime erau Cămăşi brune[19]. O fată aparţinea trupelor de SS-iste care lucrau ca paznici în lagărele de concentrare. Nouă cetăţeni arieni model au fost măcelăriţi. Asta nu era opera SS-ului *sau* a Gestapoului. Poliţia nu are niciun suspect, dar eu am şi îmi îngheaţă sângele în vine.

Timp de trei mii de ani, Urmăritorul ne-a vânat. La fel ca noi, el este şi unul, şi mulţi. Ca şi noi, a supravieţuit trecerii timpului. Strămoşii noştri l-au denumit Rādi Kibsi. Mama mea îi spunea Copoiul. Oricare i-ar fi numele, crimele astea ar putea foarte bine să însemne că e tot mai aproape. Treisprezece ani în urma noastră înseamnă de fapt doar la o bătaie de inimă distanţă.

Pare puţin probabil. N-am lăsat nicio urmă. N-am lăsat nicio urmă în India, Maroc, sau în Filipine. Am respectat regulile timp de trei mii de ani, dar a Nouăzeci şi Doua tot şi-a pierdut mama. Am respectat regulile, dar Urmăritorul ar putea fi în Berlin chiar acum, exact când Mia străbate Germania. N-am crezut niciodată în coincidenţe. Trebuie să-mi aduc fiica înapoi. Trebuie să dispărem.

N-am cum să iau legătura cu Mia. Ea şi von Braun se îndreaptă spre Bleicherode, şi nu pot să trimit o telegramă la o fabrică nemţească de rachete. Am făcut singurul lucru posibil, mi-am jucat ultima carte. Mă va costa slujba, dar timpul nostru aici oricum se apropie de sfârşit. Sper să meargă.

Tot ce pot face acum este să aştept. De obicei, mă pricep să aştept. Progresul este insesizabil, iar lumea – în continuare – imperceptibilă. Universul nostru este un marş lent către ceva ce nu vom vedea cu ochii noştri. Plantăm seminţele; fiicele noastre culeg roadele. Aşa este viaţa Kibsu. Mama mea mi-a spus de atâtea ori, dar acum Mia lipseşte şi în fiecare minut al fiecărei zile mă simt de parcă aş privi într-o oală în care apa refuză să fiarbă.

Am crezut că-mi pot ţine mintea ocupată cu investigaţiile sistematice ale mamei mele. Am colectat mostre, am înregistrat datele dintr-o mulţime de locaţii. Ocupaţia asta este suficient de plictisitoare încât să nu îmi solicite toată atenţia – ceva ce oricum nu pot oferi în

acest moment. Informaţiile pe care le-am colectat arată o creştere a emisiilor de dioxid de carbon, dar n-am cum să aflu dacă este un fenomen excepţional şi nici nu pot disocia contribuţia omului la această creştere, faţă de cea a mecanismelor naturale ale planetei. Mă aflu într-un impas în toate privinţele.

Sunt neliniştită. Mia a rătăcit calea şi nu am la cine apela. Fără ea, sunt complet singură. Îmi dau seama cât de abilă am devenit în a evita relaţiile. Singura pe care o menţin este cu un tip pe care l-am întâlnit o singură dată. Ştiu, corespondenţa noastră nu este esenţială pentru el – deşi are grijă să-mi scrie în fiecare lună – dar Hsue-Shen Tsien[20] este singurul om pe care l-aş putea numi prieten.

A venit din China în 1935, cu Boxer Indemnity Scholarship[21]. Ne-am întâlnit la MIT în timpul unei prelegeri despre dinamica fluidelor. A fost un student eminent, dar care încerca din răsputeri să se adapteze la noua cultură americană. Eram amândoi atât de diferiţi de ceilalţi încât a părut normal să stăm la aceeaşi masă în pauza de prânz. M-am prezentat ca fiind Sarah Moussa din Cairo. Este oarecum ironic faptul că singura mea conexiune reală cu cineva a început cu o minciună.

După ceva vreme plus destule întâmplări fericite, am ajuns să împărţim mult mai mult decât prânzul. După masterat, s-a mutat în California să studieze cu Theodore von Kármán[22]. Acolo s-a împrietenit cu câţiva străluciţi viitori specialişti în rachete. Von Kármán şi grupul său exclusivist de studenţi au fondat Jet Propulsion Laboratory. Ataşau rachete avioanelor pentru a le accelera decolarea.

După absolvire, Hsue-Shen Tsien a ales să rămână şi a ajuns să conducă pentru armata americană cercetările ştiinţifice privind o rachetă balistică de mici dimensiuni. Rachetele lui sunt la ani-lumină distanţă de cele ale lui von Braun, dar puţini oamenii înţeleg matematica aşa cum o face Hsue-Shen. Am schimbat idei timp de aproape un deceniu şi tocmai i-am scris despre dilema mea în legătură cu dioxidul de carbon. Mi-am spus că el ar putea aduce o nouă perspectivă asupra problemei, dar de fapt aveam nevoie pur şi simplu să împărtăşesc ceea ce ştiu cuiva care să fie suficient de inteligent încât să înţeleagă. Sunt atât de multe lucruri pe care nu i le pot spune, dar măcar pot fi sinceră pe teme ştiinţifice.

În rest, primeşte doar jumătăţi de adevăr şi aluzii. „Dragul meu Hsue-Shen, te rog să-mi ierţi răspunsul tardiv. Fiica mea călătoreşte în străinătate, iar golul pe care l-a lăsat în urma ei devine tot mai apăsător pe zi ce trece.” Hsue-Shen este la fel de elocvent şi în ceea ce priveşte lucrurile rămase nespuse. Până la urmă, cred că noi doi ne înţelegem perfect.

8.
Hot Time in the Town of Berlin

— Fii atentă la drum!

Poate că n-ar trebui să conduc. N-am dormit de două zile. Nu pot. Acum călătorim noaptea, încercând să înaintăm cât mai mult la adăpostul întunericului. Am trecut prin câteva situaţii limită. Avioanele Aliaţilor bombardează tot ce seamănă a armată germană. Convoiul nostru VzBV se integrează perfect în peisaj; ne-am străduit din răsputeri să-l facem să pară important. Conduc pe întuneric cu farurile stinse. Von Braun şi cu mine suntem singuri în camion şi îl ajut să-şi facă temele. Idioţii de la comandamentul german vor să intensifice producţia de rachete V-2 până în septembrie. Războiul se va termina cu mult înainte de asta, dar ei vor ca rachetele să fie mai precise şi să nu mai explodeze în aer. Nu ar fi nişte pretenţii complet absurde, dacă în timpul ăsta n-am muta un oraş întreg.

— Îmi cer scuze… Ştiţi, domnule, mă gândeam…

— La altceva decât la drum, evident.

— Eu… Da. Ştiu că o bună parte din rachetele dumneavoastră explodează la lansare sau pur şi simplu le aruncaţi pentru că sunt inutilizabile.

N-o să-i placă asta. O să zică că nu e vina lui.

— Nu e vina mea dacă…

— Aşa e, ştiu. Dar mă gândeam şi… De ce să nu le construiţi pe secţiuni?

— Iar începem. Ia spune-mi, Lili, de ce aş face asta?

— Ei bine, le-aţi putea asambla în ultimul moment la rampa de lansare. Transportul ar fi mult mai uşor. Pe de o parte ar fi mult mai uşor de transportat, iar pe de alta, dacă nu trece de controlul calităţii, în loc să aruncaţi întreaga rachetă, aţi arunca doar o treime din ea.

— Într-o bună zi, Lili, noi doi va trebui să stăm serios de vorbă despre cine eşti şi cu ce te ocupi.

— Îmi pare rău, eu doar… De asemenea, aţi putea face focosul detaşabil, dacă tot sunteţi acolo. Vreţi ca racheta aia mare să urce, nu să coboare. N-are rost să îl păstraţi pentru plimbarea asta.

— Fii atentă la drum, bine?

Voi fi, sunt. Dar să-l ajut îmi ţine mintea ocupată. Totuşi, nu suficient. Mă tot gândesc la Didi. Expresia de pe chipul lui, felul în care îşi mijea ochii căprui când zâmbea. Acum am în minte imaginea lui, de o claritate perfectă. Mă ţine sus, în aer. O mână pe pieptul meu, una pe spate. Râd, ţip şi zbor în timp ce el zumzăie ca un avion. Nu aveam mai mult de doi sau trei ani, aşa că ştiu că amintirea asta nu e reală. Dar o văd. Mă întreb cine era de fapt omul ăsta. Eu şi mama

vorbim foarte rar despre Berlin. Dacă vreuna dintre noi aduce în discuţie trecutul, cealaltă îi aminteşte regulile. Nu lăsa nicio urmă. A Nouăzeci şi Opta a murit. O spunem des şi chiar o credem, dar asta nu înseamnă şi că este adevărat. L-am cunoscut pe tipul ăla. Mama îl cunoştea de peste un deceniu. Cine era el pentru ea, pentru mine, înainte să-l arunc într-un tomberon?

Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl…

Mama spunea mereu că nu vrea niciun bărbat în preajmă. Mi-a povestit că tatăl meu era marinar, că-şi făcuse treaba şi apoi îşi continuase viaţa. N-am pus niciodată la îndoială asta. Bărbaţii nu prea sunt punctul nostru forte. Dacă a minţit să mă protejeze? Dacă el a fost acolo tot timpul? Un prieten. Erau mulţi prieteni. Dieter, Bernhard. Poate unul dintre ei a fost un prieten foarte bun, un prieten special. Doar o dată, şi să nu mai vorbim niciodată despre asta. Poate că ea *îl* minţise şi el nu ştia. Poate… Poate că tatăl meu era marinar, îşi făcuse treaba şi-şi continuase viaţa. Cred că nu voi şti niciodată ce s-a întâmplat în Bad Saarow. În schimb, ştiu că n-ar trebui să fiu aici. N-ar fi trebuit să vin.

Am un vis care se tot repetă. În care port o rochie roz şi un băiat mă duce la balul de absolvire. Tatăl meu mă conduce până la uşă. Băiatului îi stă bine în frac. Îmi prinde micul buchet de flori pe rochiţă şi plecăm la braţ. Intrăm în sala de dans şi toţi prietenii mei îmi zâmbesc pentru că el e atât de chipeş. Dansăm, iar inima îmi tresaltă când mă sărută pe buze. Este o fantezie. Balul a fost acum doi ani şi m-am dus singură. Nu am prieteni adevăraţi şi toţi băieţii pe care i-am întâlnit nu s-ar mulţumi cu un sărut. Am nouăsprezece ani şi visez să am şaptesprezece. Aş face schimb de locuri cu un copil chiar acum, dacă asta ar însemna c-aş fi normală. N-aş putea fi cu cineva. Nu mă pot apropia de nimeni. Sunt singură.

Poate că aş putea trăi în fantezia aia. Să uit de reguli, să uit de tot. Nu eu am ales viaţa asta. Altcineva a ales-o pentru mine, chiar dacă acel altcineva am fost tot eu… Poate că îmi pierd minţile.

Cred că aveam doisprezece ani când mama şi cu mine am avut *discuţia* pentru prima oară: „Când va veni vremea, Mia, o să ştii ce ai de făcut. Nu putem lăsa o singură viaţă să stea în cale.” Nu am vrut să fie adevărat. Nici acum nu vreau. Tot ce vreau este să închid ochii şi să mă trezesc în patul meu, să mănânc nişte ouă şi să-i povestesc mamei despre visul ciudat pe care tocmai l-am visat. Tare mult aş vrea să închid ochii, dar mi-e frică de ce o să văd. O femeie cu o rochie roşie, plutind în uitare. Un bărbat pe care l-am cunoscut, cu faţa în jos în gunoaie.

Îmi simţeam muşchii încordaţi, mai întâi la nivelul mâinilor, apoi al antebraţelor. I-am auzit clavicula pocnind. Capul i-a devenit din ce în ce mai greu, până când i-am lăsat faţa să-mi alunece din mâini şi i-

am văzut trupul moale prăbuşindu-se ca o păpuşă căreia cineva i-a tăiat sforile. Văzusem deja asta cu ochii minţii şi am încercat să mă conving că o gândisem bine, dar nu a fost deloc aşa. A fost instinctiv. Nu am gândit. M-am… întâmplat.

Mama a spus că voi înţelege când voi creşte. Nu vreau să înţeleg. Nu vreau să fiu ca ea. Fac ce-mi spune ea să fac. De obicei, asta înseamnă să învăţ lucruri noi şi atunci sunt fericită. Însă… asta. Nu sunt cineva care să poată asta. Se presupune că ar trebui să protejăm oamenii.

Dieter voia să ajute. „De ce plângi, Mi'a?"

l-aş fi putut spune adevărul, că sunt o…

— LILI, ATENŢIE!

— OH, LA NAIBA!

Am pierdut controlul volanului. Ne vom zdrobi.

— AAAAAAAHHHHHHHH!

…

Nu pot… să-mi simt…

ANTRACT.
Regula #4: Nu atrage atenţia asupra ta

Anno Domini 1608

Osia din faţă a trăsurii li s-a rupt când au nimerit o groapă. Ploaia şi grindina lăsaseră drumul spre Amsterdam în cea mai proastă stare pe care o văzuseră vreodată. În satele din apropiere n-aveau pe nimeni care să le repare trăsura şi, pe cât de mult se temea Sura de drumul lung spre casă, pe atât spera că o va ajuta să scape de sentimentul de dezamăgire.

Fabrica de cherestea pe care tocmai o văzuseră era o realizare inginerească remarcabilă. Alimentată de puterea vântului, era prima de acest gen, iar ea ştia că altele asemănătoare aveau să apară curând în peisaj. Era suficient de rapidă încât să-i facă pe bărbaţii care trudeau tăind cherestea cu fierăstrăul să pară nemişcaţi. Asta îi va face pe olandezi să construiască nave mai repede şi mai ieftin decât oricine altcineva, să controleze rutele de transport maritim şi să acapareze mai multe colonii. Sura ştia că asta era mai mult decât o realizare tehnologică: sistemul ăsta va schimba harta lumii.

Şi totuşi se simţea dezamăgită de experienţa asta. Poate pentru că îşi petrecuse prea mult timp construind-o în capul ei. Călătoria până acolo fusese lungă şi plictisitoare, iar fiica ei Ariani dormise cea mai mare parte a drumului. Sura îşi dădu frâu liber imaginaţiei. Castele magnifice care îşi întindeau braţele lungi spre cer, ca pentru a cuprinde respiraţia zeilor. Buşteni aduşi de pe dealuri de nesfârşite spirale de lanţuri cu verigi mobile.

În realitate a văzut o construcţie rudimentară şi zgomotoasă, făcută fără urmă de simţ estetic. Aripile, s-a gândit ea, erau înclinate aiurea, iar vârful nu putea fi orientat în direcţia vântului, după cum văzuse la morile din Anglia. Încercase să-şi descopere un sentiment de admiraţie văzând maşinăria mişcându-se singură, alimentată de o forţă invizibilă. Pentru o clipă, se gândise să-şi construiască şi ea una. Renunţase repede la idee, dar lăsase deschisă posibilitatea unei după-amiezi petrecute aşternând pe hârtie ceea ce-şi imaginase.

— Mamă, uite! Un circ ambulant!

Artiştii ambulanţi erau un element de bază al vieţii din Amsterdam, mai ales toamna. Înconjurat de un canal, oraşul nu se putuse extinde odată cu creşterea populaţiei sale. Era plin de muncitori din fabrici, negustori şi imigranţi, care soseau zilnic din toate cele patru colţuri ale lumii. Dacă Amsterdamului îi lipsea spaţiul, în schimb, compensase prin divertisment. În ciuda avertismentelor mamei ei, Ariani, o fetiţă foarte precoce la cei zece ani ai ei, alerga adesea să

urmărească zgomotul mulţimilor de spectatori adunaţi pentru a admira spectacolul jonglerilor sau al înghiţitorilor de flăcări.

Erau, într-adevăr, oameni adunaţi în faţa lor, treizeci sau patruzeci, probabil tot satul. Toţi întorşi spre râu, cu braţele ridicate, aplaudând şi ţipând. Pe măsură ce se apropiau, Sura desluşi cuvintele. Părul de pe braţe i se zbârli şi strânse tot mai tare mâna fiicei sale, în timp ce bătăile inimii i se accelerau. Din păcate nu era un circ ambulant.

— Ariani, pune-ţi gluga pe cap şi nu scoate un cuvânt.

Sura îşi scoase colierul şi-l ascunse în cizmă. Mai întâlnise gloate ca asta şi înainte. Văzuse femei spânzurate sau arse de vii. Nimeni nu ştia de ce, dar temperatura scăzuse în ultimii ani. Vremea era tot mai haotică, furtunile apăreau din senin şi făceau ravagii pe câmpii şi terenuri agricole. Recolte întregi erau distruse. Oamenii erau înfometaţi şi furioşi. Incapabili să-şi explice fenomenul la nivel raţional, îşi găseau răspunsurile în superstiţii.

— Mamă! E cineva în apă.

— Ariani! Nu scoate niciun cuvânt. Ţine-ţi capul jos.

În râu, o tânără striga după ajutor, luptându-se să-şi menţină capul deasupra apei. Mâinile şi picioarele îi erau legate fedeleş şi avea o frânghie înfăşurată în jurul taliei, ca să poată fi adusă la mal.

— Are nevoie de ajutor, mamă!

Ariani avea o inimă bună, întotdeauna fusese astfel. În oraş, ea hrănea păsările şi căţeii şi cerşetorii, iar celor fără adăpost le ducea supă şi pături. Mama ei nu era de acord – străzile erau periculoase pentru un copil de vârsta ei – şi nu o putea opri. Dar asta era altceva.

— Nu putem face nimic pentru ea, Ariani. Aminteşte-ţi regulile. Să nu atragi atenţia asupra ta.

Ariani nu era un copil rebel – nici pe departe –, dar era dificil pentru cineva atât de tânăr să evalueze o situaţie atât de concretă, ca ţipetele unei tinere care se îneacă, ţinând în acelaşi timp cont de o regulă abstractă. Dădu drumul mâinii mamei ei.

— Ariani!

Copila alergă prin mulţime îndreptându-se spre tipul chelios care ţinea capătul frânghiei.

— Salvaţi-o, domnule! Se îneacă!

— O vom salva dacă se scufundă, dar nu se va scufunda. E o vrăjitoare! Ai văzut vreodată o vrăjitoare, fetiţo?

Asta era „proba înotului”. Dacă acuzata era nevinovată, ea avea să se scufunde şi, cu puţin noroc, urma să fie adusă la mal înainte să moară. În schimb, o adoratoare a diavolului avea să plutească. Dacă renunţase la botez, apa o va respinge.

— Nu pluteşte pentru că e vrăjitoare, domnule. Pluteşte pentru că are o masă musculară redusă şi este plinuţă. Grăsimea are o densitate mai mică decât apa.

— Densitate?

— Da, domnule. Densitatea unui corp este raportul dintre masa şi volumul său.

Ariani o spusese zâmbind. Repetase formula aia de multe ori, dar până acum nu-i găsise niciodată o utilizare practică.

— Este o absurditate totală!

— Nu. Nu este. *Dumneavoastră* cu siguranţă aţi pluti, dacă v-aţi arunca în apă, domnule.

Bărbatul nu primi cu prea multă bunăvoinţă acuzaţia, dar Ariani ignoră ţipetele şi înjurăturile. Era încă mândră de explicaţia ei ştiinţifică. Transformase un principiu neclar în ceva palpabil. Îşi aminti că aerul nu era la fel de dens şi se întoarse către femeia din râu.

— Expiraţi, doamnă! Expiraţi! Daţi afară aerul din plămâni şi vă veţi scufunda!

Femeia procedă întocmai şi, aşa cum prevăzuse Ariani, trupul ei dispăru sub apă.

— Heidenul vorbeşte limba diavolului. A vorbit despre densitate şi i-a făcut farmece vrăjitoarei!

Heidenii, adesea numiţi egipteni de către localnici, trăiau la marginea societăţii prin toată Europa. Nuanţa pielii celei de-a Optzeci şi Şaptea era destul de des întâlnită la Amsterdam, dar erau puţini imigranţi în zonele rurale, iar heidenii erau persecutaţi pentru simpla lor prezenţă. Temându-se pentru copila ei, Sura a făcut ce a crezut de cuviinţă ca să detensioneze situaţia.

— Nu suntem heideni. Suntem comercianţi din Amsterdam. Lucrăm cu VOC[23].

Era adevărat. La sosirea în Amsterdam, a Optzeci şi Şaptea cumpărase un număr destul de mare de acţiuni ale Companiei Olandeze a Indiilor de Est şi vindea bogătaşilor mărfuri din colonii. Adevărat sau nu, nu conta pentru săteni, care acum zbierau însetaţi de sânge.

— Spânzuraţi vrăjitoarea!

Sura auzi cuvintele şi îngenunche fără să se gândească. Imagini din trecut i se perindară fulgerător prin minte. Vântul suflând cu putere, acoperindu-i ţipetele, aruncându-i nisip în ochi. Braţele ei fragile împotriva celor ale unui bărbat, în timp ce încerca să-i smulgă următoarea piatră din mână. Chipul fără viaţă al mamei ei strâmb şi deformat ca ceara pe o sobă încinsă.

Sura imploră ca viaţa fiicei ei să fie cruţată, aşa cum implorase şi pentru mama ei. Ştia foarte bine că sătenii n-aveau s-o asculte. Văzuse ce le poate face frica oamenilor. O femeie o prinse pe Ariani de braţ. Doi bărbaţi îi veniră în ajutor şi-i legară copilului care ţipa mâinile la spate. O frânghie fu aruncată şi încolăcită pe o ramură înaltă. Cei doi

bărbaţi traseră şi tot traseră, până când fiica Surei rămase atârnată în aer. Micuţul ei trup se contorsiona, în timp ce tipul chelios stătea în faţa ei privind-o.

Să fugă, să-şi salveze copilul, sau să-i omoare pe toţi. Sura făcu un calcul înainte ca febra ei să devină prea puternică. Greutatea copilului se va distribui în mod egal prin suprafaţa frânghiei înfăşurate în jurul gâtului. Cu cât funia este mai groasă, cu atât presiunea este mai mică. Cele treizeci şi cinci de kilograme ale copilei distribuite pe aproape optzeci de centimetri pătraţi de frânghie însemna fie că funia era prea groasă, fie copila era prea uşoară. În orice caz, Ariani n-avea nevoie să fie salvată, iar Sura terminase cu fuga.

Ea luă două ramuri rupte şi le ascunse în palme. Cu un final incert, patruzeci şi cinci de kilograme de forţă ar trebui să fie suficiente să sfâşie pielea. Sura lăsă febra să preia controlul.

Merse în spatele bărbatului aflat cel mai aproape, îl înjunghie de trei ori în rinichi. Lovituri rapide, braţele lipite de corp. Bărbatul gemu de durere şi îşi duse mâna la spate. Soţia lui fu înjunghiată în artera carotidă. Ea nu ţipă. Toată lumea se uita holba la Ariani. Paşii Surei erau rapizi, loviturile ei precise şi controlate. Una. Două. Trei. Crenguţele de lemn intrau şi ieşeau din trupuri mai repede decât putea vedea cineva. Patru, cinci, şase. Cei mai mulţi rămaseră în stare de şoc, nesiguri de cele întâmplate. Toţi erau morţi, doar că nu ştiau. Nouă fuseseră loviţi înainte ca primul să cadă la pământ. Încă cinci, înainte ca cineva să arate spre Sura. Optsprezece zăceau fără suflare, înainte ca cineva să poată face ceva.

Primul care veni spre Sura fu un slăbănog într-un costum verde, care ţinea o furcă. Sura prinse un puşti paralizat de frică şi îl înfipse în dinţii furcii. Bărbatul în costum încercase să reziste dar căzu. Sura îl ignoră şi scoase furca din băiat. O aruncă în direcţia unei femei care fugea. Dacă toată lumea ar fi fugit, femeia ar fi fost în siguranţă, dar nimeni nu se clinti. Victima se prăbuşi cu faţa în noroi cu un mâner lung de lemn ieşindu-i din gât.

Tipul chelios tot se mai uita la Ariani când copila se legănă înainte şi-i prinse capul între picioare. Se împinse în sus, în încercarea de a reduce presiunea din jurul gâtului.

În faţa mulţimii rămase, un bărbat stătea neclintit ţinând un topor. Sura se apropie de el cu paşi egali, îi smulse toporul din mâini şi-i crăpă capul în două dintr-o lovitură. Îşi dă frâu liber furiei. Cei douăzeci de oameni rămaşi în picioare crezură că superioritatea numerică îi va ţine în siguranţă şi se înghesuiră la un loc. A Optzeci şi Şaptea îi spulberă croindu-şi drum printre ei ca o navă prin ceaţă. Niciunul dintre ei nu mai era întreg după treizeci de secunde, membrele lor măcelărite se amestecaseră asemenea pieselor unui puzzle scăpat pe jos.

Va mai dura o oră până când primele optsprezece victime vor sângera până la moarte şi vor înceta să mai geamă, dar Sura deja nu le mai auzea. Smulse un cuţit înfipt într-un cadavru şi-i eliberă fiicei sale mâinile. Ariani îşi scoase ştreangul înfăşurat în jurul gâtului, în timp ce încă mai avea picioarele încleştate în jurul capului tipului chelios. Luă cuţitul pe care i-l dăduse mama ei şi-i reteză gâtul de la un umăr la celălalt. Sări de pe el şi-l împinse în râu.

— Vedeţi, domnule? V-am spus eu că veţi pluti!

Fără să spună un cuvânt, Sura îşi examină fiica din cap până în picioare. O întoarse pe toate părţile, să se asigure că nu existau răni.

— Mamă, uite! Trăieşte! Doamna trăieşte!

O scoaseră pe tânără din apă. Ariani o rostogoli pe o parte, gata să-i elibereze mâinile şi picioarele, dar mama ei o opri.

— Ce e, mamă? De ce?

Sura nu scoase niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Ariani se uită în jur şi ştiu. Aminteşte-ţi regulile. A Optzeci şi Şaptea tocmai măcelărise un sat întreg. Care erau şansele ca tânăra doamnă să păstreze un secret?

Ochii copilei se umplură de lacrimi, dar se abţinu să plângă. Îi întinse mamei sale cuţitul şi atinse o clipă cu blândeţe, părul femeii. Ceea ce în urmă cu o oră păruse atât de abstract, acum devenise dureros de concret. Să nu atragi atenţia asupra ta.

ACTUL II

9.
Death Valley Blues

Nu pot scăpa de miros. Afară, războiul miroase a urină şi a ciment umed, dar aici miroase a carne arsă şi puroi. Fiinţele umane reduse la elementele din care sunt făcute. Un milion de mirosuri luându-se la întrecere unele cu altele. Miasma respingătoare a cărnii putrede. Dulceaţa grăsimii caramelizate. Piele carbonizată, păr ars şi mirosul metalic al sângelui. Partea cea mai rea este că oamenii ăştia sunt încă în viaţă. Asta: despre asta a scris Dante. Duhoarea este atât de densă, încât îi pot simţi gustul. O simt cum se târăşte peste toată pielea mea.

M-am trezit într-un spital de lângă Berlin. Unul dintre inginerii din Peenemünde ne-a găsit pe marginea drumului. Noroc chior. Am fi putut muri într-un şanţ. Umărul stâng al lui Von Braun este distrus. Are braţul rupt în două locuri. Va trăi, dar nu mulţumită mie. Sunt bine, cu excepţia unei tăieturi urâte deasupra ochiului.

A avut loc un raid aerian nu departe de aici. Forţele Aliaţilor au lansat bombe cu miile lângă o fabrică de anvelope, iar furtuna de foc s-a răspândit în toate direcţiile. Mii de oameni au murit în infernul ăla. Cei aflaţi aici ar fi vrut să fie atât de norocoşi. Majoritatea sunt civili, unii militari. Nu ne dăm seama care-i unul şi care-i altul, hainele li s-au lipit de piele atunci când aerul din jurul lor ajungea la 2000° C.

Au vrut să-l reţină pe von Braun pentru operaţie, dar nu mai putem aştepta. Sunt trei mii de oameni care se îndreaptă spre Bleicherode, iar von Braun este la conducere. O ştie. A insistat să i se pună braţul în ghips şi să ne lase să plecăm. Este devotat oamenilor săi, poate chiar un pic curajos. Cumva, mă deranjează. Lumea este mai uşor de înţeles în alb şi negru. Războiul ăsta… este doar.

Cealaltă pacientă din rezerva mea este o fetiţă de zece ani. Ştiu asta doar pentru că l-am auzit pe doctor spunând-o. Nu mai are deloc piele. E doar o creatură de un roşu întunecat, cicatrizată în formă de fiinţă umană. Îmi este foarte greu să o privesc, dar ea nu are încotro, pentru că nenorocitele ei de pleoape au dispărut. Îi doresc o moarte rapidă. Şi celor care au lansat bombele asupra ei, şi naziştilor, şi poliţiei germane. Probabil lumea întreagă ar trebui să ardă din temelii. Nu meritǎm să trăim dacă suntem capabili de aşa ceva.

Vreau acasă, dar deocamdată va trebui să fiu mulţumită că părăsesc acest spital. Ar fi bine să plecăm curând. O asistentă a venit acum cinci minute să-mi ia sânge. Mama a spus că nu se pot uita la sângele nostru. Nimeni nu poate. I-am spus să se oprească. Chiar i-am spus. I-am spus-o de două ori, după care i-am rupt încheietura.

10.
This Land Is Your Land

Dragă Sara,

Îmi pot doar imagina neliniştea ta, pentru că eu nu am copii, dar cunosc prea bine răceala de gheaţă a unui cămin pustiu. Fie ca fiica ta să se întoarcă la tine cu bine şi cât mai curând posibil.

Îţi mulţumesc că te-ai interesat de situaţia mea. Încă mai predau la Caltech, dar acum cercetările mele pentru guvernul american îmi ocupă cea mai mare parte a timpului. Având în vedere sentimentele mele pentru chinezi, implicarea mea constantă în acest proiect nu încetează să mă surprindă. Totuşi, azi-dimineaţă am primit vestea că programul nostru a fost finanţat integral. Trebuie să recunosc că mi-am făcut griji, dar sunt şi plin de nerăbdare. În seara asta este o mică petrecere şi am promis să particip. După cum ştii, evenimentele sociale nu sunt punctul meu forte, dar mi s-a spus că în timp, mă voi obişnui cu ele. Vom vedea. Este un eveniment foarte important pentru grupul nostru şi, în ciuda îndoielilor mele sporadice, în general, mă simt ca acasă în compania acestor bărbaţi.

În afara laboratorului nostru, rămân tot un străin. Colegii mei mă încurajează să solicit cetăţenie americană, acum că Actul de Excludere a Chinezilor a fost abrogat. Sunt impresionat de sprijinul lor, dar o bucată de hârtie nu va pune capăt privirilor şi şuşotelilor indiscrete. Cu sau fără cetăţenie americană, nu mă vor lăsa să am afacerea mea sau mă căsătoresc cu cine vreau. Probabil stă în natura noastră să n-avem încredere în ceea ce nu ştim. Iartă-mi te rog văicăreala. Ştiu că şi tu te-ai lovit de destule prejudecăţi.

Consider fascinante şi, în acelaşi timp intimidante, cercetările tale despre dioxidul de carbon. Sunt uimit de cantitatea datelor pe care ai reuşit să le aduni în atât de puţin timp. M-am gândit la teoria ta şi, spre ruşinea mea, trebuie să îţi spun că nu am un răspuns. Ţi-aş răspunde că nu este specialitatea mea, dar asta e o scuză ieftină, luând în considerare că nu este nici a ta. Eşti, într-adevăr, o femeie renascentistă.

Informaţiile tale sugerează, fără echivoc, o creştere a concentraţiilor de dioxid de carbon, dar o corelaţie cu temperatura globală pare mult mai dificil de stabilit pentru o perioadă scurtă de timp. Cât despre contribuţia omenirii la fenomen, merită luată în considerare posibilitatea ca această concentraţie de dioxid de carbon să fi fost întotdeauna în creştere, de când planeta noastră a dezvoltat o atmosferă. Din perspectiva mea limitată, singura

modalitate de a răspunde corect la aceste întrebări ar fi să-ţi extinzi studiul asupra unei perioade de mii de ani, mai degrabă decât asupra unor câteva decade. Ştiu cât de imposibilă poate părea recomandarea mea, deoarece nu ai măsurători ale nivelului de dioxid de carbon de acum o mie de ani. Îmi dau seama, de asemenea, că mostre de aer din altă epocă s-ar putea dovedi greu de obţinut. Astea fiind zise, sunt pe deplin încrezător în capacitatea ta de a rezolva problema.

Cu permisiunea ta, aş dori să-ţi împărtăşesc câteva informaţii despre cercetarea mea. Mă confrunt cu limitele problemei aripilor stabilizatoare ale rachetelor şi punctul tău de vedere asupra acestei chestiuni ar fi binevenit, dacă eşti dispusă.

Cu respect,

Hsue-Shen Tsien

11.
Y'a Pas de Printemps

Toţi cei trei mii de oameni am ajuns cu bine în Bleicherode. N-am abandonat pe nimeni. Nimeni nu a murit. Am păstrat familiile unite şi am reuşit. Ruşii au cucerit Peenemünde. Tocmai am aflat. Trupele americane, ei bine, sunt atât de aproape, încât auzim de aici focul de artilerie. În curând vor pune stăpânire pe fabrica Mittelwerk[24]. Păcat că nu vom mai fi prin preajmă.

Kammler a aflat că i-am respectat ordinele. Sunt sigură că era extaziat. Dar, din cauză că Germania pierde teren, el îşi exprimă „îngrijorarea" cu privire la capturarea lui von Braun de către americani. Serios? Acum suntem înconjuraţi de soldaţi toată ziua. Şi sunt o mulţime. General-maiorul Walter Robert Dornberger a sosit în dimineaţa asta să ne întâlnească. El şi von Braun s-au îmbrăţişat ca nişte fraţi care nu se mai văzuseră demult. E clar că ăştia doi se plac. Dornberger a făcut cam acelaşi lucru ca noi şi şi-a mutat oamenii aici, ca să scape de Aliaţi. Acum el este la conducere. Nu mai suntem un grup de oameni de ştiinţă. Suntem armata germană.

La început, n-am înţeles de ce Kammler voia să ne ţină aici. Am crezut că era doar încăpăţânat. Renunţă! Ai pierdut războiul! Ce idioată sunt. El ştie că e pierdut. Sunt sigură că o ştie de ceva vreme. Nu se gândeşte nici la Germania, nici la Hitler şi la nimic de genul ăsta. Toate astea le face numai pentru el însuşi, ţinând ostatici oameni de ştiinţă ca monedă de schimb. Ar fi trebuit să ştiu. Oamenii ăştia sunt răi şi dacă există un lucru la care diavolul este al naibii de bun, e să-şi salveze propria piele. Va trebui să ne mute în curând, dar prima chestie de pe lista sa de priorităţi este să sporească valoarea lui von Braun. Kammler a ordonat să fie distruse toate documentele secrete pe care le transportam. Bum. Toate informaţiile, toată cercetarea, notele, microfilmele, el vrea să fie arse toate. Von Braun va valora mult mai mult dacă totul există doar în capul lui.

Între timp, Von Braun i-a pus pe oamenii lui să încarce totul în camioane. Este maniacal de metodic. Sunt sigură c-ar insista să încarce el însuşi tot, dacă n-ar avea braţul în ghips. Trebuie să fie vreo treizeci de tone de documente în aceste camioane. Decenii de pasiune şi dăruire, toate sortate în cutii îngrijit etichetate. Trebuie să fie ciudat să vezi cum toată viaţa ta este aruncată la crematoriu. Tocmai se încarcă ultima cutie.

Acest lucru ne va da înapoi… ani, poate decade. Ani în care sute de minţi strălucite îşi vor pierde vremea, făcând lucruri pe care le-au mai făcut odată. Am venit pentru informaţiile din aceste cutii, ele sunt motivul pentru care îmi risc viaţa şi le risc şi pe cele ale tuturor

celorlalţi. Am ucis pe cineva pentru astea. Acum se vor face scrum şi nu pot face nimic să împiedic dezastrul. Pot doar să-l privesc.

E timpul să plecăm. SS-iştii se urcă în maşinile lor. Generalul Dornberger va însoţi el însuşi transportul. Sunt într-unul din camioane, cu un inginer din Peenemünde şi cu şoferul din SS. Uniforma îmi provoacă greaţă, dar mă bucur că nu sunt la volan. Plecăm. Acum, situaţia nu mai depinde de mine. Nu pot deturna singură un convoi întreg.

Ăsta este un coşmar – un coşmar splendid şi sfâşietor. Tot locul ăsta ar arăta ca o carte poştală, dacă n-ar fi sârma ghimpată şi cei cinci mii de soldaţi. Suntem în munţii Harz şi primăvara este în toi. Zăpada se topeşte şi alunecă, pictând cascade în miniatură pe feţele bolovanilor. Văd stoluri de berze negre care se întorc acasă din iarna lor africană. Totul revine la viaţă după o moarte îndelungată şi rece. Aud asta, o simt. Mă simt… uşoară, în felul cel mai oribil. Toată greutatea de pe umerii mei, toată presiunea, au dispărut. Sunt ca o crenguţă într-un râu, pur şi simplu plutesc şi admir peisajul. Într-un fel, îmi aminteşte de acasă. Nu munţii, ci inevitabilul tuturor lucrurilor. Asta înseamnă să fii în preajma mamei. De aceea o urmez. Dacă îşi pune ceva în minte, ţine-te bine şi bucură-te de plimbare. Mama are *întotdeauna* un plan. Ea este râul. Eu doar curg împreună cu el.. Numai că ea nu este aici acum şi râul ăsta duce spre o cascadă letală. Am dat greş. Tot ce am făcut a fost în zadar.

Trebuie să-l admir pe Kammler în anumite privinţe. Este o specie rară. Nu are onoare şi nu-şi iubeşte ţara. Nu dă doi bani pe locul lui în istorie, de cum va fi pomenit. Vrea doar să-şi salveze pielea şi îi va ucide pe toţi germanii, dacă va trebui. O maşinărie perfect construită pentru un singur scop: supravieţuirea. Un şobolan. Aproape că-l invidiez. Nu mă refer la răutate, ci doar la simplitate. Să nu trebuiască să te gândeşti la nimeni altceva în afară de tine însuţi. Trebuie să fie foarte…

Presupun că toţi avem ceva de care ne pasă mai mult decât orice pe lume, acel ceva unic pentru care am ucide şi pentru care am muri. Eu ştiu că am asta, dar privindu-l pe von Braun cum îşi împachetează notiţele, mi-am dat seama cât de mult înseamnă totul pentru el. Nu-l compar cu Kammler, dar e evident că pe lista lucrurilor care contează pentru el ştiinţa este mai presus decât oamenii. N-ar trebui să fiu surprinsă. Mama mi-a spus-o înainte să plec. Nu îl interesează decât activitatea lui ştiinţifică, nu îi pasă în slujba cui este.

Mi-e dor de ea. Mi-e dor de unele mici detalii în legătură cu ea. Micul dejun. Mama face cele mai bune ouă. Mi-e dor de camera mea, de hainele mele. Mi-e dor de muzică. Camioanele noastre nu au radio. Mi-aş dori să-mi pot asculta discurile. Cineva ar trebui să inventeze un pick-up portabil. Hamburgeri. Să lăsăm micul dejun, vreau un

hamburger. Un hamburger adevărat, nu o nenorocită de friptură hamburgheză. Vreau o chiflă, şi cartofi prăjiţi, şi un milkshake.

Şoferul zâmbeşte. Pare într-adevăr fericit. Mă întreb la ce se gândeşte. Probabil doar se bucură de plimbare. Văd uniforma şi uit că oamenii ăştia chiar sunt fiinţe umane. În vremuri normale, majoritatea dintre ei ar fi probabil nişte oameni cumsecade. Nu minunaţi şi nici deosebit de curajoşi, de drăguţi sau deştepţi. Doar… de treabă. Ca un figurant pe platoul de filmare. Pot să zic că ăstuia categoric nu-i pasă ce transportăm sau că i s-a cerut să ardă mai multă cunoaştere decât ar putea duce. N-ar pricepe nici dacă i-aş explica. A fost de prea multă vreme pe partea greşită a războiului, respectând ordine care, de cele mai multe ori, n-aveau niciun sens pentru el. Astăzi, i s-a ordonat să conducă un camion pe un drum frumos din munţii Harz. Nu trebuie să meargă prin ploaie sau să se întindă cu faţa în jos în noroi. Nu trebuie să omoare pe nimeni. Dacă aş fi în locul lui şi eu aş zâmbi.

Încetinim. Ăsta trebuie să fie ultimul sat înainte să ajungem la destinaţie. Maşina SS s-a oprit şi tragem pe dreapta lângă ei. Şoferul îşi aranjează gulerul. Se pare că generalul-maior Dornberger vrea să discute cu noi.

— *Du solltest alleine gehen. Eine SS-Eskorte wurde affallen.*

Ar trebui să mergeţi singuri. O escortă SS va atrage atenţia. Mi-aş dori să mă pot exprima aşa cum o face el. Are o voce grozavă. Nici foarte profundă şi nici foarte puternică. Dar are ceva… aspru în ea. Liniştitoare şi autoritară în acelaşi timp. Simţi că totul va fi bine dacă faci cum spune el.

Şoferul nostru coboară din camion. Nu înţeleg. Dornberger tocmai i-a expediat pe cei care ne escortau. Ne vor omorî? Toţi SS-iştii urcă în luxoasa maşină neagră a lui Dornberger. Însă nu şi el. El vine spre noi. Spre mine, se pare. Acum o clipă era un stilou printre scaune. Iată-l. Îl voi ascunde în mânecă.

Dornberger are o hârtie în mână. Cred că vrea să mi-o dea, dar mai întâi vrea să spună ceva. Vrea să mă apropii. Las stiloul să-mi alunece în palmă.

— Mama ta îţi transmite salutări. Vrea să ştie unde eşti.

Mama. Ar fi trebuit să ştiu. Logic. Dornberger este inginer. Întregul proiect a fost al lui înainte ca Hans Kammler să-l dea afară. V-2 este copilul lui la fel de mult pe cât este şi al lui von Braun. Nici el n-ar vrea ca încărcătura noastră să se prefacă în scrum.

Asta a fost. Acum a plecat. Nu ne mai supraveghează nimeni. Sunt doar eu şi cei doi ingineri în care von Braun are cea mai multă încredere. Să vedem ce e pe bucata aia de hârtie.

Este o hartă cu nişte coordonate. Nu mergem la crematoriu. Ne îndreptăm spre o mină abandonată, situată la vreo cinci kilometri distanţă. Cred că ştiu care e planul. Vom ascunde documentele în

interiorul minei şi, dacă putem, îi vom dinamita intrarea ca să o închidem. Când totul se va termina, americanii le vor dezgropa, iar von Braun îşi va primi înapoi toate preţioasele lui cercetări, aranjate în cutii îngrijit etichetate.

Presupun că încă nu am dat greş. Îl pot scoate pe von Braun din Germania. Aveam nevoie de ajutor şi mama mi-a trimis un general-maior din armata germană, împachetat frumos şi cu fundă. Mama are întotdeauna un plan. Ea… Ia stai un pic. Harta e destul de clară, dar coordonatele astea n-au niciun sens. 21-3-15 26-5-19 23-3-10. Nu sunt deloc coordonate. Ăsta este un mesaj de la mama.

Litere în locul cifrelor, cred, dar ea ar fi folosit un cifru. Pentru un mesaj aşa scurt, probabil ar alege o cheie de unică folosinţă pe care nimeni n-ar putea-o decodifica. Acum am nevoie doar de cheie. N-are niciun rost să încerc să ghicesc, aşa că precis o am deja. Mama mi-ar fi dat-o. Gândeşte-te, Mia. Gândeşte-te.

„Mama ta îţi transmite salutări. Vrea să ştie unde eşti.”

Mama ştie exact unde sunt, altfel nu l-ar fi trimis pe Dornberger să ne întâlnească. Bleicherode. Asta trebuie să fie. Bleicherode este cheia. Am nevoie de un stilou.

Douăzeci şi unu… Ăsta e un ‘u’… Trei… Cincisprezece…

…

Să vedem ce avem aici.

Urmaprpe

Cuvintele astea au vreo semnificaţie? Urmăritorul… aproape. Urmăritorul aproape.

Pleacă.

La dracu’!

12.
Stormy Weather

N-am mai primit veşti de la Mia de când a sosit în Bleicherode şi vin foarte puţine informaţii din zona aia.

Ştiu că generalul Dornberger s-a întâlnit cu ei, aşa cum i-am cerut. Ştiu că i-a transmis mesajul. N-am vrut să risc dându-i foc, dar n-am avut încotro. I-am spus lui Dornberger că ruta sa de evadare spre nord era compromisă şi că trebuia să i se alăture lui von Braun şi să meargă spre sud. Nu putea s-o facă pe cont propriu fără a stârni suspiciuni, aşa că şi-a luat toate trupele cu el. Va ajuta cât de mult va putea. E un tip inteligent, destul cât să ştie că valorează mai mult împreună cu von Braun, decât singur. Dornberger ne-ar putea trăda. S-a oferit să ajute doar ca să se salveze şi nu există niciun motiv să credem că priorităţile lui se vor schimba dacă află nemţii. Oricum, nu are niciun rost să mă gândesc la asta. E de partea noastră deocamdată şi nu pot face mare lucru dacă va alege să nu-şi respecte promisiunile până la capăt. De fapt, pot face foarte puţin, *punct*.

Nu mă mai pot concentra, cel mai mic lucru îmi distrage atenţia. Îi sunt recunoscătoare lui Hsue-Shen pentru perspectiva sa, dar tot sunt confuză din cauza sugestiei primite. Nu pot să mă întorc în timp şi nici să merg până la magazinul universal să comand mostre de aer din diferiţi ani. Probabil vreun anumit fel de recipient, sigilat ermetic şi păstrat timp de secole… sunt departe de a găsi o soluţie, iar gândurile mele continuă să se abată într-o direcţie mai existenţială.

Am devenit interesată de schimbările climatice pentru că mama era interesată. S-a implicat din acelaşi motiv. Bunica mea este cea care a început totul, dar de ce? De ce a ales calea asta? Îmi dau seama cât de important este rezultatul pentru viitorul nostru şi al tuturor celorlalţi, dar noi suntem Kibsu. Calea noastră este spre stele. Mai ciudat este faptul că mama mea a dat din întâmplare peste notiţele mamei sale. Bunica mea şi-a abandonat munca vieţii ei ca să continue cercetarea asta, şi nu a spus nimănui. Condu-i către stele. Asta este ceea ce facem. Păstrează cunoaşterea. Ăsta este felul în care o facem. De ce a încălcat bunica mea regulile? Şi, dacă era atât de important pentru ea, de ce nu voia ca fiica ei să ştie?

Tot mai multe întrebări şi niciun răspuns. Mia a dispărut. Şi probabil Urmăritorul se apropie de noi.

Voi face o baie fierbinte şi voi citi *Enūma Anu Enlil*[25]. Ar trebui să mă calmeze. Nu ştiu de ce îmi place să le citesc; nu sunt altceva decât bazaconiile străvechilor ghicitori akkadieni[26]. Poate că îmi aminteşte de cine sunt. Nimeni nu ştie cum am ajuns să pierdem cunoaşterea care era cândva a noastră, dar am pierdut-o. La un moment dat, una

dintre noi a trebuit să o ia de la zero, să înveţe totul de la început. Nici nu-mi pot imagina ce trebuie să fi simţit cea de-a Unsprezecea, ştiind că sunt atât de multe dincolo de cer, dar neavând cum să le vadă. Visând civilizaţii aflate la o galaxie distanţă, maşinării care pot traversa cerurile într-o clipă, şi între timp, fiind blocată în Epoca Fierului. Trăiam în colibe. Ştiinţa era domeniul prezicătorilor. Dar, într-un fel sau altul, am pus mâna pe astea, a ajuns în mâinile noastre. *Enūma Anu Enlil* era formată dintr-o serie de tăbliţe care conţin profeţii, un fel de instrucţiuni pentru rege, avertizându-l în legătură cu lucrurile care ar urma să se întâmple. Majoritatea sunt de o absurditate totală, dar multe dintre aceste profeţii se bazau pe fenomene cereşti: fazele lunii, poziţia soarelui şi a câtorva stele şi planete.

Tăbliţa pe care o citesc este extrem de sumbră. Oricine a scris-o nu era într-o dispoziţie prea luminoasă. „Dacă în prima zi de Nisan[27] răsăritul este stropit cu sânge: grânele or să dispară în tot ţinutul, va fi multă suferinţă, şi carnea de om va fi mâncată.”

Carnea de om va fi mâncată. Ar fi nevoie de o secetă aprigă, sau poate de un asediu prelungit, ca să se ajungă la nivelul ăsta de disperare. Şi nici atunci, canibalismul nu cred că va fi soluţia. Mai interesantă în schimb este ideea că un cer roşu de dimineaţa e semn rău. Ceea ce are un sâmbure de adevăr. În zonele cu presiunea atmosferică ridicată, când vremea e frumoasă, există mai multă murdărie şi praf în straturile joase ale atmosferei. Praful împrăştie culorile pe o lungime de undă mai scurtă şi lasă roşul să strălucească. Acolo unde trăiesc majoritatea oamenilor, vremea se schimba de la vest la est, iar dacă vedem soarele după ce vremea bună a trecut, înseamnă că vremea bună a făcut probabil loc vremii rele. „Cer roşu la apus, vreme frumoasă. Cer roşu la răsărit, vreme rea.”

Aceste tăbliţe arată că cerul roşu aduce cu el mult mai multe decât vreme rea. „Dacă în prima zi de Nisan răsăritul este însângerat şi lumina este rece: regele va muri şi va fi jale în ţară. Dacă a doua zi soarele se vede şi lumina este rece: reprezentantul regelui va muri şi jalea va trece de fruntariile ţinutului.”

Primele două zile ale lunii Nisan trebuie să fi fost destul de obositoare. Pentru rege, evident, dar şi pentru cărturarul care a scris. Dacă răsăritul era însângerat şi nimeni nu murea, trebuiau date nişte explicaţii. Totul se îmbunătăţeşte pentru toată lumea în cea de-a treia zi.

„Dacă răsăritul este însângerat în a treia zi: va avea loc o eclipsă.”

Şi continuă tot aşa. Unele părţi sunt mai interesante decât altele. O tăbliţă arată o schemă matematică primitivă, menită să prezică felul în care va arăta luna într-o anumită zi. Acum totul pare o copilărie, dar pe atunci, asta era o informaţie demnă de un rege. Pentru noi, a fost

un punct de plecare.

Să ajungi la stele trebuie să fi părut o misiune imposibilă, la fel ca misiunea găsirii mostrelor de aer de acum o mie de ani, dar iată-ne, mai aproape ca oricând. Noi suntem Kibsu. Vom învinge.

13.
Trouble So Hard

Tic-tac.

Tic-tac.

Nu mai durează mult.

Tic-tac.

Ar fi trebuit să mă lase să plec.

— Vreau doar să mă plimb, i-am spus.

— Nu, doamnă. Avem ordine să vă protejăm.

Ordine să mă protejeze. Ce vrea să spună este că sunt prizonieră. Cu toţii suntem. Mii de ingineri nemţi, soţii, copiii şi nepoatele lor sunt ţinuţi prizonieri de nazişti. Al Treilea Reich se prăbuşeşte, dar ei se zbat să-l menţină la suprafaţă prin orice mijloace. Asta presupune şi să-şi ţină prizonieri propriii oameni. Încrederea nu a fost niciodată unul din punctele forte ale lui Hitler. Nu va mai dura mult, Aliaţii sunt aproape. Este doar o chestiune de timp până vor ajunge la Bleicherode. În principiu astea sunt veşti bune, chiar dacă înainte de venirea lor SS-iştii au ordine să ne împuşte pe toţi. Nu ştiu să piardă. O vor face, sunt sigură. Adevăratul premiu nu mai e aici.

Kammler i-a trimis mai departe spre sud, la Oberammergau, un mic lagăr de prizonieri din Alpii Bavariei. Pe ei. El i-a trimis acolo *pe ei.* Pe von Braun şi cinci sute dintre oamenii săi de încredere. Fără muncitori, fără soţii. Fără nepoate. L-a pus pe generalul Dornberger să întocmească lista. Cred că încă nu are încredere în von Braun. Ironia situaţiei mi se pare uşor amuzantă, dar nu compensează dezastrul pe care l-au lăsat în urma lor. Toate acele familii pe care ne-am străduit atât de mult să le ţinem unite, au fost despărţite de ei înainte să-şi poată lua rămas bun. Nici nu ştiu dacă am fost îndurerată din cauza copiilor care plângeau sau mai degrabă furioasă c-am făcut toate astea în zadar. Trupele SS i-au îmbrâncit în camioane pe toţi cei pe care i-au considerat de valoare şi şi-au luat tălpăşiţa. Dornberger a mers cu ei. Este atât de absurd, încât nici nu mai ştiu de ce fac asta.

Să-i protejezi pe ai tăi nu e chiar aşa de dificil. Mai sunt doar câţiva soldaţi rămaşi aici să ne ţină de urât şi să ne împuşte dacă americanii se apropie prea mult. Restul oamenilor lui Dornberger sunt ocupaţi cu muritul în mocirlă pe undeva. Stau întinsă în patul meu de aproape trei ore. Nu ştiu unde sunt ceilalţi. Am toată camera la dispoziţie. Lumina de aici este foarte specială. Am deschis toate ferestrele, lăsând să pătrundă briza rece. Vântul se înteţeşte. Îl aud şuierând de-a lungul cercevelelor. Înăuntru sunt hârtii care zboară în toate direcţiile, iar afişele flutură pe zidurile de beton. Nu-mi pasă. Ard toată.

Bombele cad peste întreaga Europă. Treizeci, patruzeci, cincizeci de

milioane de morţi – *milioane* – iar eu sunt aici încercând să salvez o mână de oameni. Sau pe unul singur. Deja am ucis pe cineva făcând asta. Şi toate astea doar ca să-i dau pe mâna americanilor, să facă bombe şi mai mari. Iar partea cea mai nebunească este că nemţii fac acelaşi lucru. Kammler încearcă să salveze *exact aceiaşi oameni!* Ca să-i poată preda americanilor! Credeţi că e uşor, nu-i aşa? La naiba, ar putea face o înţelegere cu Hans Kammler chiar acum şi să termine odată cu asta. Poate o vor face. Sper să nu. Chiar sper să nu facă nicio înţelegere. Vreau să-l văd pe nemernicul ăla diabolic arzând de viu. Vreau să aprind eu însămi chibritul.

Poate că e vorba de absurditatea întregii situaţii. Poate e convingerea că acel Urmăritor ar putea apărea în orice clipă. Poate încă mai sunt zdruncinată de ce s-a întâmplat cu Dieter sau cu asistenta aia medicală, dar nu pot să nu mă gândesc la oamenii de aici. Oameni obişnuiţi, care pot fi uşor înlocuiţi. Sunt copii *peste tot.* E un băieţel, probabil de vreo şapte ani. Se numeşte Frank. A venit cu părinţii lui din Peenemünde. Zile întregi au călătorit închişi într-un camion mizerabil, pe un drum denivelat, cu o mulţime de oameni în uniforme maro. N-a scos niciun cuvânt, nu s-a plâns niciodată. Se juca cu o motocicletă de jucărie – probabil singurul obiect personal pe care l-au lăsat părinţii să-l ia cu el – un ghem de sfoară şi nişte agrafe pe care le-am furat din biroul lui von Braun. Acum el este aici. A găsit câţiva copii de vârsta lui. Toată ziua joacă bile în curte. Părinţii lui nu erau pe lista lui Dornberger. Nu sunt pe lista nimănui. Tatăl este contabil. Iar mama nu sunt sigură cu ce se ocupă. Ei nu sunt importanţi, pentru nimeni. Kammler o să-i adune şi-o să-i împuşte dacă Aliaţii ajung până aici. Doamne fereşte ca duşmanul să pună mâna pe alt contabil. S-ar putea să nu se întâmple asta. SS-iştii s-ar putea s-o ia la fugă când îi vor vedea pe americani. Oamenii ăştia nu merită să mori pentru ei. Nu pentru Frank, oricum. Nici pentru părinţii lui. Oricum, Kammler vrea să fie omorâţi. Habar n-are cine sunt oamenii ăştia, iar aici sunt prea mulţi ca să-i mai triezi. Mama şi tatăl pur şi simplu nu sunt destul de importanţi ca să merite vreun efort, şi nimănui nu-i pasă de Frank.

Nici mie n-ar trebui să-mi pese. Ar trebui să găsesc o cale sigură de ieşire şi să merg acasă. De aici Dornberger va prelua conducerea. Ştiu că asta vrea mama. Ea vrea să scap şi să las toate familiile aici, să fie ucise când băieţii buni se vor apropia prea mult. Teme-te de Urmăritor. Fugi mereu, nu te lupta niciodată. Mamă m-a pus să repet regulile în fiecare zi când eram copilă. Încă o mai face, uneori. Trebuie să recunosc, chestia asta a atins întotdeauna o coardă sensibilă. Pe la opt ani visam monştri uriaşi, dragoni care scuipă flăcări şi incendiază oraşe. Mama a spus că acest Urmăritor e doar un om, dar nu contează. Cum ar putea diavolul să fie doar un om? Acum

înţeleg, dar tot mă nelinişteşte să mă gândesc la el. Fugi de Urmăritor. Fugi mereu.

Nu l-am văzut niciodată, desigur. Mama nu l-a văzut niciodată. Noi nu l-am întâlnit pe Urmăritor de… şapte generaţii. Nu de când a Nouăzeci şi Doua a găsit oasele mamei sale fierte şi curăţate într-o cutie de lemn. Lăsase un bilet: „Pe curând." Mă întreb dacă e adevărat. Ştiu că a Nouăzeci şi Doua a fost la fel de reală ca mine – i-am citit jurnalele – şi n-am de ce să mă îndoiesc că mama ei a fost ucisă de un om rău. Dar mă întreb dacă poveştile care ni se spun n-au fost înfrumuseţate în avantajul nostru, măcar un pic. Puţină inspiraţie pentru un efect dramatic. Din câte ştiu, Urmăritorul este doar un nume pe care îl dăm răului atunci când ne iese în cale. Ceva de care să se sperie copiii neascultători. Bau-Baul nostru.

Să-ţi fie frică de Urmăritor. Cred că îmi e. *Ar trebui* să fug. Asta aşteaptă toţi de la mine, von Braun, OSS, mama.

Ei bine, la dracu' cu von Braun şi la dracu' cu OSS. Au trecut trei ore, ar trebui să fie de ajuns. Am cumpărat otravă de şobolani când am părăsit Peenemünde. A fost doar o măsură de precauţie, o modalitate de a mă sinucide sau de a-l omorî pe von Braun dacă lucrurile o luau razna. Am intrat în bucătărie azi-dimineaţă şi am turnat toată otrava în tocană. Nu în a noastră, ci în aia gustoasă care li se serveşte celor din SS. Carnea pe care o au nu este chiar proaspătă. Au pus destul oţet şi mirodenii acolo încât să ascundă duhoarea, deci şi gustul de stricnină. Mama a spus că încă e folosit ca medicament în unele locuri. Dă-i cuiva destulă stricnină şi-i vei nenoroci sistemul nervos central. Spasmele musculare ar trebui să înceapă înainte de desert. O jumătate de oră mai târziu se vor zvârcoli pe jos, în convulsii. Probabil îşi vor rupe câteva oase, îşi vor muşca limbile sau îşi vor crăpa capetele. Dacă au noroc, plămânii le cedează şi mor sufocaţi, gâfâind după aer. Dacă nu, ei bine, atunci va dura un pic mai mult timp. Cam cât timp durează să te epuizezi de moarte, crispat şi dezarticulat pe podeaua de beton. Oricum nu-mi pasă. Până acum s-a terminat. În drum spre ieşire, mă voi opri în faţa masacrului ofiţerilor SS şi mă voi ocupa de cei cărora nu le-a fost foame.

Acum, oamenii ăştia sunt în siguranţă, mă rog, pe cât de în siguranţă poate fi cineva. Pot să meargă oriunde îşi doresc. Pot să merg şi eu să termin ce am început. Asta *este* misiunea mea. Am omorât un om ca să ajung atât de departe. Să fiu a naibii dacă o să renunţ acum din cauza unei creaturi mitice pe care n-am văzut-o niciodată. Da, mi-e frică, dar nu plec din Germania fără von Braun. Kammler mi-a făcut o favoare. Cinci sute de oameni se mişcă mult mai uşor decât trei mii. Am un tren care pleacă într-o oră. Voi reuşi. Voi fi în Oberammergau până dimineaţă.

14.
Dream

Nu e nimeni în trenul ăsta; e linişte. Ar fi trebuit să adorm până acum, ora e… la naiba, trei dimineaţa. Sunt epuizată, dar mintea nu mi se linişteşte.

Douăzeci şi şapte. Douăzeci şi şapte de bărbaţi, întinşi la pământ, morţi. Eu am făcut asta. Am făcut-o ca să salvez mii de vieţi, dar sinceră să fiu, nici nu mi-a păsat. Am fost mânioasă. N-am simţit nicio remuşcare când i-am văzut zăcând acolo. N-am simţit nimic. Erau nazişti. Aveau de gând să-i omoare pe toţi şi eu i-am ucis prima.

Dieter. Fetiţa aia micuţă fără piele. SS-iştii pe care i-am ucis, cei pe care m-am gândit să-i ucid pe podul ăla. Siluetele lor devin neclare şi se amestecă, dispărând încet în fundal. Totul face parte din decor. O femeie într-o rochie roşie plutind în râu.

Cumva, sunt bună la asta. Nu vreau să fiu. „Ucidem ca să supravieţuim, ca orice altă fiinţă vie.” Asta a spus mama. N-am crezut-o. Nu şi eu.

…

N-am vrut să fiu ca ei. Nu mi-am dorit *niciodată* să fiu ca ei.

Uitaţi-vă la mine acum. Înainte nu mai rănisem niciodată pe nimeni. Şi acum, sunt aici de doar câteva săptămâni şi deja am ucis de două ori. Devine din ce în ce mai uşor. Cu Dieter a fost greu. Cât despre ofiţerii SS care zac fără suflare pe podeaua bucătăriei, puţin îmi pasă.

Eu una nu sunt aşa. Este din cauza acestui război, a acestui loc. Naziştii continuă să reformuleze nebunia. Şi-au transformat ţara într-un ritual satanic. Este în aerul pe care îl respirăm, în apa pe care o bem. Înot în ea şi mă transform. Îmi pierd dracului minţile. Trebuie să scap de război, înainte să nu mai rămână nimic din mine.

15.
L'Âme au Diable

Aproape că mi-era dor de ei. Până am ajuns în lagărul de la Oberammergau, unde fuseseră mutaţi von Braun şi oamenii săi, generalul Dornberger îl convinsese deja pe ofiţerul superior de acolo că era o idee proastă să-i ai pe cei mai buni oameni de ştiinţă din Germania adunaţi într-un singur loc. Ar fi de ajuns o bombă şi s-a terminat. Gata cu oamenii de ştiinţă şi – plutonul de execuţie pentru tipul de la conducere. Ofiţerul a fost de acord să lase pe toată lumea să locuiască în satele din jurul lagărului, ba chiar le-a dat nişte haine civile ca să se poată amesteca în mulţime. Dornberger şi-a îndeplinit misiunea cu succes. Toţi sunt mai mult sau mai puţin liberi.

I-am găsit pe von Braun şi Dornberger în cafeneaua asta acum o oră. Au aranjat să vină nişte maşini din Bleicherode, dar se pare că n-au suficientă benzină să ne ducă nicăieri. Nu ştiu cu cine au discutat în Bleicherode sau dacă au aflat despre gardieni. Dacă au aflat, n-au spus nimic. Nici nu cred că le-ar păsa.

E o nebunie. Am crezut că va trebui să-i ajut să evadeze dintr-un lagăr de prizonieri. Mi-am imaginat un schimb de focuri, bombe explodând, sânge pretutindeni. În schimb, găsesc doi filfizoni care beau espresso într-o cafenea selectă. Ideea lor despre „a duce greul". Zilele astea nu găseşti cafea nicăieri, nici zahăr, nici ceai. Proprietarul acestui loc trebuie că are prieteni suspuşi. Von Braun m-a văzut când am intrat. M-a salutat dând din cap, mi-a adus un scaun şi şi-a continuat conversaţia, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A trebuit să-i întrerup ca să-mi dea detalii. Pe scurt, trebuie să găsim benzină şi suficientă hrană pentru cinci sute de oameni, în timp ce-i aşteptăm pe americani. Nu ştiu cât va dura. Totuşi, toate astea par neînsemnate, în comparaţie cu ce mă gândeam eu că va fi. Ar putea fi la fel de simplu ca…

— Iertaţi-mă că vă întrerup din nou, domnilor, dar mai avem vreo ştampilă VzBV?

Ei zâmbesc. Cred că nu se gândiseră la asta. Dornberger nu pare chiar aşa de convins, iar von Braun se ridică. Oh, acum pleacă amândoi. Vă mulţumesc că nu m-aţi băgat în seamă. Cu plăcere! Nu au nevoie decât de o maşină de scris şi proiectul cum-se-cheamă va aduce rechiziţionarea combustibilului şi proviziilor de care avem nevoie. Acum, singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut este să aşteptăm ca americanii să vină la noi şi să bem cafea. Am nevoie de o cafea. N-am închis un ochi toată noaptea.

Cafeneaua asta este ireală. Afară miroase a moarte şi mucegai. Iar aici, cafea proaspătă şi prăjituri cu ciocolată. Unde naiba au găsit

ciocolată? E ca şi cum războiul n-a reuşit să treacă de uşa din faţă. Porţelan alb, feţe de masă albe, scaune albe. Poftiţi înăuntru! Lumea s-a dus dracului, dar avem Franzbrötchen!

Uite că vine *Kellnerin*[28].

— *Einen Kaffee, bite*[29].

Eu… La naiba!

Războiul îşi reintră în drepturi. Waffen-SS tocmai a intrat în cafenea. Wow, trebuie să fie o duzină. Le văd reflexia în vitrină, de-o parte şi de alta a uşii. Unul din ei este chiar în spatele meu, îl aud respirând. Probabil că pregătesc intrarea cuiva. Mă întreb… Iată-l. Grozav! Două frunze de stejar pe revere. Este un *Oberführer*. Ăsta e un… Nu ştiu ce este, un über-colonel sau ceva de genul ăsta. Un nemernic foarte important. Îţi poţi da seama cât de plini de ei sunt după cât de încet merg. Tipul ăsta merge foaaaarte încet. Sper că vrea să-şi ia cafeaua la pachet. Aş mai fi vrut şi să fi venit acum cinci minute, când lângă mine stătea un general-maior.

Gânduri pozitive. Peste o săptămână, aş putea fi înapoi la Washington mâncând clătite. Oh, uite şi cafeaua mea.

— *Danke.*

Über-colonelul se uită la mine. Mă nelinişteşte. Sunt sigură că ştie. Oare *el* ar putea fi…? Nu. Sunt paranoică. Pe de altă parte, dacă diavolul colindă prin lume, îl văd purtând uniforma asta. Umblă destul rău prin părţile astea.

— Scuzaţi-mă. Permiteţi?

La naiba. Vorbeşte cu mine. Mi-a crescut tensiunea. Nu a aşteptat să-i răspund. Tocmai s-a aşezat în faţa mea. Acum *chiar* sunt paranoică.

— Eu… nu. Vă rog.

— *Kellnerin!* Cafea!

Pe masă nu sunt cuţite. Nu pot să fug. Va trebui să-mi croiesc drum printr-o duzină de oameni, dacă se hotărăsc să mă oprească, şi nu-i pot omorî pe toţi cu o linguriţă.

De unde să ştiu dacă el este Urmăritorul? Strămoşii noştri i-au descris ca fiind fantomatici şi cenuşii. Aşa spunea mama. Nu sunt foarte sigură ce înseamnă asta. Ai noştri trăiau în Asia pe atunci şi pariez că nu văzuseră niciodată vreun alb. În urmă cu o mie de ani, nu erau chiar atât de mulţi albi prin părţile alea. Cât despre ăsta – nu ştiu. Nu este tipul cel mai alb pe care l-am văzut vreodată. Nu va câştiga titlul de „Arianul anului”, dar i-ar prinde bine să stea puţin la soare. Acum simt c-o iau razna. Ar putea fi… Serios? Priveşte fix la cămaşa mea.

— Domnule?

— Ce colier splendid!

Colierul meu. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Medalionul ăla e

singurul lucru care ne-a supravieţuit tuturor, singura dovadă palpabilă a identităţii noastre. Colierul ăla îi aparţinea Celei Dintâi. Nici n-am vrut să-l ating când mi l-a dat mama. Noi l-am păstrat timp de trei mii de ani. Nu voiam să fiu idioata care-l scapă într-un lac.

— Mulţumesc, domnule. Este o moştenire de familie.

— Ce piatră. Este safir? N-am văzut niciodată unul atât de portocaliu.

— Mă tem că este doar un granat.

— Îmi permiteţi?

Vrea să-l atingă. Nu cred că vrea să-mi facă rău. De fapt, nu-mi acordă deloc atenţie.

— Poftiţi. Staţi să-l dau jos.

Îl ţine în lumină. Acum, piatra preţioasă este foarte aproape de ochii lui… Ce face?

— Aveţi dreptate. Nu este un safir.

— Cum vă puteţi da seama?

— Mă credeţi sau nu, eram bijutier înainte de toate astea. Mi se pare c-a trecut o veşnicie de atunci. Refracţia luminii nu este cea a unui safir.

— V-am spus…

— Nu este nici granat.

— Atunci ce este?

— Nu ştiu… Se pare că mi-am ieşit un pic din mână. Poftiţi, luaţi-l înapoi. Vă mulţumesc că mi-aţi ţinut companie.

Pleacă. Fără îndoială, ăsta nu este Urmăritorul. Nu este animalul turbat şi vicios pe care mi l-a descris mama. Mă uit la el şi văd… blazare, indiferenţă. În faţa mea nu vedeam nici urmă de iritare sau de mânie. Vedeam apatie.

Ce ar fi făcut Urmăritorul? Mi-ar fi tăiat gâtul chiar aici la masă? Am plecat din ţara asta din cauza lui. Mama spunea că el, ei, erau tot mai aproape.

De unde ştia? De unde ştie acum?

Presupun că este o scuză la fel de bună ca oricare alta, dacă trebuie să convingi un copil să lase totul în urmă. Pe de altă parte, poate chiar ştia. Un străin care pune prea multe întrebări. Vechi prieteni care mor subit. Nu am întâlnit pe niciunul dintre ei, dar avem sute de oameni care lucrează pentru noi. Probabil ştiau. Este oarecum amuzant când mă gândesc. Sunt copia fidelă a mamei mele, dar încă mai există atât de multe lucruri pe care nu le ştiu despre ea. Ce ar fi făcut ea în locul meu? L-ar fi ucis pe Dieter? Ar fi supărată că eu am făcut-o?

Aş arăta în continuare exact ca mama, indiferent cu cine s-a culcat, dar poate că *eu* sunt motivul pentru care el era acolo. Poate că *şi-au tras-o* în Bad Saarow. „Nu credeam că te vei întoarce, nu după toate cele întâmplate.” Poate că s-au despărţit acolo. Poate… Poate ar trebui

să dorm un pic.

16.
Down, Down, Down

Hitler a murit. Am auzit la radio.

Berlinul a căzut, Hitler e mort şi noi suntem încă aici. Ne-am „instalat tabăra” într-un orăşel de lângă graniţa cu Austria. Aşa au spus ei, Dornberger şi von Braun. „Ne vom instala tabăra aici”. Nu există nicio tabără. Suntem într-un hotel din staţiune, pentru numele lui Dumnezeu. Haus Ingeburg, aşa se numeşte. Are o piscină acoperită cu vedere la Alpi. Are saună. Von Braun este în nenorocita aia de saună.

Aşteptăm. Aşteptăm şi ascultăm radioul. Americanii nu pot fi la mai mult de câţiva kilometri distanţă, dar la fel şi nemţii, şi nimeni nu vrea să rişte să fie prins. Nu când suntem atât de aproape. Aşteaptă. Aşteaptă. Aşteaptă.

Cred că mama înnebuneşte. Şi eu la fel. N-am dormit de trei zile. Am nevoie de mama. Trebuie s-o întreb – nici nu ştiu exact ce. Dieter, Urmăritorul, Bad Saarow. Am în minte o mie de întrebări. Nu pot formula niciuna. Nu contează. Ea va înţelege toate astea. Trebuie doar să ajung acasă.

M-am tăiat. Nici măcar n-am observat. Mă jucam cu un briceag pe care îl furasem – mă rog, confiscasem – de la un copil din Bleicherode, scrijelindu-mi numele pe o masă de lemn. Este o masă frumoasă. Nu ştiu de ce am făcut-o. Von Braun a trecut pe lângă mine. S-a uitat la mine şi mi-a strigat numele. Am crezut că era supărat din cauza mesei sau că se uită la felul în care bâţâiam din picior, dar m-a înşfăcat de braţ cu putere. Eu… m-am tăiat. Tăieturi lungi – nu prea adânci, dar destul de adânci – pe antebraţ. Multe. Vreo duzină. Probabil că făceam asta de ceva vreme. Am fost la fel de şocată ca şi el când am văzut sângele. Nu ştiam ce să spun. Nu era nimic de spus. Indiferent ce poveste complicată aş fi inventat, nu exista nicio modalitate să fac asta să pară altceva decât era în realitate. Am încercat totuşi. Chiar am încercat.

Von Braun nu a spus nimic. Nu m-a certat. M-a lăsat să mă prefac. Mi s-a părut frumos din partea lui. Presupun că normalitatea nu mai e ce-a fost cândva. Fie asta era, fie nu-i păsa. Acum uite-l aici. Oh, nu. Ăsta este Magnus, *celălalt* von Braun. E mai tânăr decât fratele lui. E inginer. Toată lumea îl place pe Magnus. Şi eu îl plac. În plus, nu strică faptul că vorbeşte engleza.

— Bună Lili! Ce faci?

— Citesc o carte. Tu?

Nu e adevărat. Nici măcar n-am deschis-o.

— Iau puţin aer.

Zâmbeşte. Magnus este mereu vesel. Mereu. Nu ştiu cum reuşeşte. Pe de altă parte, nu ştiu nici cum de construieşte rachete pentru nazişti.

— De ce ai făcut asta, Magnus?

— Păi, a fost uşor. Îi dispreţuiam pe francezi, ne temeam cumplit de sovietici, nu credeam că britanicii îşi puteau permite să ne plătească, mai rămâneau americanii.

— Nu la asta m-am referit. Voiam să spun… Nu contează.

N-ar fi trebuit să întreb. Aş vrea ca ei să fie nişte oameni cumsecade. Aş vrea ca toate astea să valoreze ceva – morţii, tot ce am făcut. Dacă asta nu e adevărat şi dacă ei sunt ca Himmler…

— Dar ce?

— Să construieşti arme, să lucrezi pentru Hitler. De ce ai făcut asta?

— Mă întreabă fata care ar vrea ca noi să facem acelaşi lucru pentru Statele Unite.

Sunt o ipocrită.

— Ai dreptate. Nu vreau să ştiu.

— Nu prea ne-au dat de ales.

Simte nevoia să se justifice. Nu merge aşa. Să te trezeşti în fiecare dimineaţă este o alegere. Să nu-ţi pui pistolul la tâmplă şi să-ţi zbori creierii, este o alegere.

— Nu erai obligat s-o faci. Şi cu siguranţă nu trebuia să te şi pricepi la asta.

— Ştii de ce Himmler l-a arestat pe fratele meu?

— Poftim?

— M-ai auzit. Acum un an, de ce l-au arestat?

— Au spus că era bănuit de trădare.

Tocmai m-am auzit spunând asta şi mi-am dat seama că n-are niciun sens. Nu bănuieşti pe cineva de trădare şi apoi, trei luni mai târziu, îl pui pe acelaşi să-ţi conducă cel mai important proiect militar, indiferent cât de indispensabil ar fi. Von Braun n-ar mai fi în viaţă, dacă ei ar crede că i-ar putea trăda. Au avut încredere în el.

— Amuzant. Bănuit de trădare. L-ai cunoscut pe Helmut Gröttrup[30]?

— A fost la Peenemünde, nu-i aşa?

— A fost director, da. Un tip inteligent. El şi fratele meu nu se înţelegeau întotdeauna, dar se respectau reciproc. Oricum, Helmut, Wernher şi… cine mai era acolo? Ah, da… Klaus Riedel[31], un alt om de ştiinţă. Nu contează. Într-o seară, erau cu toţii la cină. O întâlnire ca oricare alta, prieteni, ingineri de la centrul de cercetare. Toţi beau. La un moment dat, Gröttrup a spus că ar fi auzit că războiul nu merge bine pentru nemţi, la care fratele meu a răspuns că oricum ar trebui să construiască cu toţii nave spaţiale, nu rachete. Rachetele vor să zboare

în sus, nu în jos, a spus el. O afirmaţie destul de nevinovată. Dar la cină era o tânără, medic stomatolog, care s-a dovedit că spiona pentru SS. Aşa e în Germania. Ea i-a turnat pe toţi lui Kammler, care i-a spus lui Himmler. Restul îl ştii.

— Nave spaţiale?

— Să ştii că vorbea serios. Numai la asta se gândea. Vrea să meargă el în spaţiu. Numai că nimeni nu intenţiona să finanţeze asta, aşa că se apucă să facă ceva realizabil. Construieşte rachete, cele mai mari pe care le poate construi.

— Şi tu?

— O, eu nu sunt la fel de inteligent ca el. Nu contează cu adevărat ce cred eu. Mie pur şi simplu îmi place să lucrez cu fratele meu.

Nu ştiam că von Braun îşi dorea acelaşi lucru ca noi. Este profund înduioşător să-l ascult pe Magnus vorbind despre fratele său, despre familie. Iubire necondiţionată. Aşa ceva merită salvat. Pentru asta merită să mori.

— Mai e supărat pe mine?

Îl repezisem pe von Braun azi-dimineaţă. Fără motiv, eram eu mai… Felul în care spărgea coaja oului fiert, felul în care îşi ţinea linguriţa. În colţul gurii avea un strop de salivă. Eu… Parcă timpul ar fi trecut mai lent şi aproape s-ar fi oprit. Totul era zgomotos, strident. Îmi auzeam bătăile inimii, felul în care mesteca. Regulat. Mestecatul lui…

— O, aş fi surprins dacă şi-ar aduce amin… Lili! Ce faci!

Nu ştiu. Tot ce ştiu este că îmi voi pierde minţile dacă rămân aici încă o secundă. Trebuie să fac ceva. Nu pot conduce până la graniţă, vor fi puncte de control, soldaţi. Voi lua bicicleta aia şi o voi tăia direct prin pădure. Cu puţin noroc, la poalele dealului vor fi americanii.

— Plecăm de aici!

Este o bicicletă urâtă. E al naibii de grea cu bidoanele alea de lapte din spate. Perfectă pentru coborârea pantelor, şi tot drumul este în pantă. Ştiu că sunt o proastă. Am putea să aşteptăm. Tot ce trebuie să facem e să aşteptăm, dar nu mai pot sta locului. Chiar dacă sunt prinsă, mi-am făcut treaba. Iar ei vor reuşi, chiar şi fără mine.

— Stai! Aşteaptă-mă!

Magnus se ia după mine. Acum *el* se comportă prosteşte. N-are rost să fim prinşi amândoi. În fine. E decizia lui, nu a mea. La naiba, dealul ăsta e prea abrupt. Sper să nu-mi rup gâtul. Sper ca *Magnus* să nu-şi rupă gâtul. Nu cred că von Braun mă va plăcea foarte mult dacă fratele lui moare din cauza mea.

Mergem prea repede! Suntem ca două rachete accelerând prin spaţiu. Doar că gravitaţia e în favoarea noastră, şi nu împotrivă. Mai multă greutate, viteză mai mare. Bidoanele de lapte. Dacă scap de ele,

voi încetini. Scapă de greutăţi…

Încep să văd ca prin ceaţă. Copacii zboară mai repede decât pot vedea cu ochii. Nu ne vom putea opri niciodată. Dacă există vreun obstacol în calea noastră, atunci vom intra direct în el, sau într-un copac. Nu contează ce e. Dacă e ceva tare, suntem terminaţi. Ce se întâmplă când o forţă de neoprit întâlneşte un obiect fix? Îţi spargi capul, asta se întâmplă.

Am nevoie de ambele mâini pe ghidon ca să ţin bicicleta drept. Asta. Nu. E. Bineeee.

Văd pe cineva acolo jos. Să lăsăm asta. Văd o groapă. O nenorocită de groapă!

— MAGNUS! AI GRIJĂ!

O să doară. OOOOOO, NUUUUU!

Trosnitura aia. Mi-am dislocat umărul. Ce mă doare…

— ÎN GENUNCHI! ACUM!

— Nu! Nu trageţi! VĂ ROG NU TRAGEŢI!

Nu-mi dau seama dacă am în ceafă ţeava unui pistol nemţesc sau a unuia american. Sunt sigură că gloanţele sunt la fel. Nu mai simt nimic. Oricine ar fi, se dă pe brazdă.

— Vorbiţi engleza, domnişoară?

— Eu… Da. Care e numele dumneavoastră?

— Soldat clasa întâi Frederick Schneikert. Arătaţi-mi mâinile, domnişoară. Mâinile sus.

Schneikert? Dar vorbeşte engleza. Nu mai înţeleg nimic..

— Cu cine eşti aici, soldat clasa întâi Schneikert?

— Cu Regimentul 324 Infanterie, Divizia 44 Infanterie.

Americani. Am reuşit.

17.
Going Home

Fiica mea s-a întors la mine. Ea i-a condus pe von Braun şi pe cei mai buni dintre oamenii săi în braţele americanilor. Şi-a îndeplinit misiunea, dar tot ce contează pentru mine este că e intactă şi în siguranţă. Îmi dau seama că nu i-a fost uşor. A fost distantă de când a venit acasă.

— Spune-mi la ce te gândeşti, Mia.

Dacă există un lucru la care nu ne pricepem, ăla este să avem secrete una faţă de cealaltă. Ea a văzut sau a făcut lucruri pentru care nu era pregătită.

— E în regulă, mamă. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Bineînţeles că vrea. Doar că nu ştie cum.

— Ce s-a întâmplat în Germania, Mia? Te-a rănit cineva?

— Nu, mamă. Nu m-a rănit nimeni. Sunt bine.

— Evident, nu eşti. De ce nu te-ai întors când ţi-am cerut? Ştiu c-ai primit mesajul meu.

— N-am putut.

— Cum adică n-ai put…

— Mamă, încetează! Ai…

— Da?

— Ai făcut vreodată lucruri îngrozitoare pentru c-ai crezut că trebuie?

A ucis.

— Ce ai făcut, Mia? Mie poţi să îmi spui.

— …

Nici eu nu am vrut să vorbesc despre asta. Aveam treisprezece ani. Războiul nu se terminase încă. Un poliţist neamţ m-a oprit pe stradă şi mi-a cerut actele; nu le aveam. El a spus… A spus că oameni ca mine i-au distrus ţara. A spus că se gândea la „genul meu” de fiecare dată când trebuia să mănânce napi. Evreii, imigranţii mâncau puţina hrană care era, luând-o de la gura „nemţilor adevăraţi”. Avea de gând să mă aresteze, spunea că mă voi întoarce de unde am venit. S-a oferit să-mi dea o şansă, o singură şansă, pentru că era aşa un *tip cumsecade*. Şansa aia însemna că trebuia să merg cu el în spatele oficiului poştal. M-am dus. Eram amuţită de frică. Am crezut că mă va trimite departe şi n-o s-o mai văd niciodată pe mama. Am luat o bară de oţel dintr-un morman de moloz, în timp ce el se descheia la pantaloni. Îmi amintesc c-am fost surprinsă de cât de greu era să străpungi pielea cu un obiect bont. Tipul era puternic şi se lupta pentru viaţa lui. Am renunţat să îl mai înjunghii după câteva încercări. I-am înfipt bara de fier în gură şi i-am împins-o în bolta palatină. Încă tremuram când am ajuns acasă.

Nu i-am putut spune mamei. Mi-era teamă că va trebui să ne mutăm din nou din cauza mea. Mama a ştiut imediat. Ea a intrat în camera mea, m-a mângâiat pe păr şi m-a întrebat: „A fost un tip rău?" Am dat din cap. A spus: „Trebuie să supravieţuieşti cu orice preţ, Sara. Eşti în viaţă. Asta înseamnă că ai făcut bine."

— Mia?

— Ce-mi poţi spune despre tata?

— Ce-ţi veni?

— Îţi aminteşti de un bărbat pe nume Dieter?

Da. Eram încă o adolescentă când l-am cunoscut pe Didi. Studia istoria muzicii. Îţi putea vorbi despre operă până dimineaţă, dacă îl lăsai.

— Te-ai întâlnit cu el?

— A crezut că sunt tu.

Eram cam de vârsta Miei când ne-am văzut ultima dată. Asemănarea cred că a fost derutantă. Trebuie să fi pus întrebări, prea multe întrebări.

— Mia. Dieter nu a fost tatăl tău. Chiar dacă ar fi fost, tot nu contează.

— Pentru mine contează.

— Pentru tine contează că ai un tată. Nu contează cine este. Ai fi exact aceeaşi persoană, indiferent cine ar fi tatăl tău.

— Nu, mamă. Spune-mi că-s nebună, dar pentru mine contează dacă mi-am ucis sau nu tatăl.

— Nu ţi-ai ucis tatăl. Ai făcut ce trebuia să faci, Mia. Aş fi făcut acelaşi lucru. Ucidem ca să supravieţuim, la fel ca orice altă fiinţă vie.

— Ce s-a întâmplat în Bad Saarow?

— Poftim?

— M-ai auzit, mamă.

Te-am auzit, dar m-ai luat pe nepregătite.

— Ce ţi-a spus Dieter?

— Nimic. A spus c-ar trebui să te întreb pe tine, aşa că te întreb.

— Nu e nimic de spus, Mia. Ce s-a întâmplat în Bad Saarow a fost ceva doar între mine şi el. Nu-i treaba ta.

Ea ştie că mint, dar nu contează. Nu trebuie să-şi amintească. Nu acum.

— De ce am plecat din Germania?

— Ţi-am spus, Mia. Urmăritorul se apropia de noi, aşa cum o face şi acum.

Alte minciuni. Am intrat în horă şi trebuie să joc.

— De unde ştii asta?

E greu să scapi de îndoială, odată ce prinde rădăcini. Dieter a plantat sămânţa şi eu o hrănesc cu minciuni. O buruiană.

— Pentru că aşa a spus mama mea… Ştiu că eşti supărată, Mia. Ai

tot dreptul să fii. Mi-aş dori să pot spune ceva care să te facă să te simţi mai bine, dar nu e nimic de spus. Tot ce pot să-ţi spun este c-ai făcut ce trebuia. Trebuie să treacă nişte vreme, dar vei învăţa să te împaci cu ceea ce ai făcut.

— …

— Aşa va fi, Mia. Îţi promit.

— Nu mă deranjează prea mult ce am făcut. Mint. Mă macină, dar ceea ce mă deranjează cel mai mult este că ştiam cum să procedez, mamă. N-am ezitat. La dracu', eu…

— Ai grijă cum vorbeşti, Mia.

— Îmi pare rău, dar aşa e. Am stat în faţa unui întreg pluton şi am ştiut exact cum să-i omor pe toţi. Ce e în neregulă cu mine?

— Nimic, Mia. Noi suntem… intuitive. Întotdeauna am fost. Ştiai ce să faci din acelaşi motiv pentru care poţi rezolva probleme de fizică şi în somn.

— Ce mă face asta *pe mine?*

— Nu sunt sigură ce vrei să spui.

— Ce *suntem* noi, mamă?

— Noi suntem Kibsu.

— Nu face asta. Nu suntem la fel ca toţi ceilalţi, nu-i aşa?

— Sângele nostru este cumva diferit când îl priveşti la microscop, dar *este* sânge. Dincolo de asta, ştii la fel de multe ca mine. Am pierdut cunoaşterea acestor lucruri *cu mult timp* în urmă.

— Când?

— Ce Contează, Mia? Acum aproximativ două mii opt sute de ani. A Unsprezecea este prima dintre noi despre care ştim. Mama ei a murit înainte să-i poată spune totul.

— Aşadar, nu ştii de ce sunt ca tine? De ce ştiu exact cum va arăta fiica mea?

— Eşti supărată.

— Nu sunt supărată!

— Bine. Şi nu, Mia. Nu ştiu. Crezi că ţi-aş ascunde informaţia asta, dacă aş cunoaşte-o? Nu ştim de ce copiii sunt aşa cum sunt. Cea mai mare parte a ceea ce ştim provine din studierea plantelor de mazăre, cu aproape un secol în urmă.

— A plantelor de mazăre?!

— Exact. Un călugăr pe nume Mendel[32] – era botanist – a cultivat o mulţime de plante de mazăre şi a observat diferite caracteristici, cum ar fi forma sau culoarea păstăii sau înălţimea plantei. A descoperit că trăsăturile plantelor nu se combină, ci una prevalează întotdeauna asupra alteia.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că plantele cu tulpini înalte şi cele cu tulpinile scurte nu produc plante cu tulpini de lungimi medii, ci doar cu tulpinile

înalte. Mendel a descris felurile prin care planta de mazăre moşteneşte aceste „caracteristici” – el le-a numit factori – de la părinţii ei. Şi-a publicat descoperirile în 1866. Nimănui nu i-a păsat atunci, dar cea mai mare parte din ceea ce ştim provine din opera lui Mendel. În prezent, oamenii vorbesc despre gene, dar habar n-avem ce sunt ele. Unii cercetători cred că sunt proteine. De exemplu, anul trecut a apărut o lucrare care arăta că un acid nucleic a fost implicat în modul în care bacteriile moştenesc anumite caracteristici. Pur şi simplu nu ştim.

— Ce legătură are asta cu noi?

— Totul are legătură cu noi. Orice ar fi aceste gene, copiii *noştri* par să le moştenească pe toate doar de la noi şi niciuna de la tatăl lor.

— Am putea să aflăm. Am putea ajuta să avanseze cercetarea.

— Nu, Mia. Nu vom pierde timpul satisfăcându-ne curiozitatea personală. Nu asta este calea noastră.

— …

— Spune-mi care este calea noastră.

— Mamă!

— Vorbesc serios.

— Condu-i către stele, înainte ca Răul să vină şi să-i omoare pe toţi. Aceasta e Calea.

— Ar trebui să găseşti alinare în asta. Majoritatea oamenilor n-au un scop clar în viaţă.

— Dar dacă… Nu contează.

— Mia…

— Şi dacă greşim? Am pierdut cunoaşterea. Tu ai spus, chiar tu, că nu ştim de ce facem ceea ce facem. De ce continuăm să facem asta? Condu-i către stele. Sunt doar cuvinte pe un colier, mamă. De ce le urmăm ca pe Sfânta Scriptură?

— Pentru că sunt cuvintele *tale.* O vezi pe cea care le-a scris de câte ori te uiţi în oglindă. O vezi stând acum în faţa ta chiar în clipa asta. Nu ştiu de ce ne-am asumat misiunea asta, dar ne-am asumat-o. Noi am făcut o alegere pe care ai face-o şi tu dacă ar sta în puterea ta.

— Nu ştiu…

— Ba ştii. Te-am văzut răsfoindu-ne jurnalele de parcă le-ai fi citit înainte. Evenimentele sunt necunoscute, dar alegerile par evidente. Ştii ce vor face femeile astea înainte să citeşti şi le cunoşti motivaţia, chiar dacă nu apare scrisă. Te convingi pe tine însăţi că nu e aşa pentru că tânjeşti după ce au toţi ceilalţi, dar de fapt ştii cine eşti. În adâncul sufletului, ai ştiut dintotdeauna. Iar asta te sperie, la fel cum ne-a speriat pe noi toate, până când…

— Până când ce?

— Până când îţi vezi propria fiică şi înţelegi că ea eşti tu. Atunci vei şti. Vei şti că eşti eu, şi mama mea, şi a Optzeci şi Şaptea şi a

Zecea. Şi vei şti că acele cuvinte sunt adevărate.

— Am înţeles, ajunge. Voi fi bine, mamă. Sunt bine. Hai să vorbim despre altceva.

— Nu trebuie să vorbim despre nimic. Trebuie să-ţi împachetezi lucrurile.

— Chiar trebuie să ne mutăm acum?

— Mâine. El este prea aproape ca să mai putem rămâne aici.

— De unde ştii?

— Ţi-am spus. A avut loc o crimă peste drum de…

— Oamenii sunt omorâţi în fiecare zi, mamă. Nu înseamnă că este Urmăritorul.

— N-a fost o crimă. A fost un măcel.

— Peste tot există nebuni…

— S-a întâmplat chiar în faţa casei *noastre!* Nu voi risca, Mia. Mâine ne mutăm la Moscova. Împachetează ce poţi. Dimineaţa vom da foc casei.

— Eu doar…

— Tu doar ce, Mia?

— Pur şi simplu, nu cred că el există cu adevărat.

— Atunci hai să ne asigurăm că nu va trebui să aflăm niciodată.

ANTRACT.
Regula #5: Nu lăsa nicio urmă

Anno Domini 1945

Războiul se apropia de sfârşit când Urmăritorul ajunse la Berlin.

Ca de obicei, fraţii întârziaseră – erau cu treisprezece ani în urma trădătoarelor. Magazinul pe care îl conduceau femeile arsese din temelii. Prietenii se mutaseră sau muriseră în tranşee. Pentru George, cel mai mare dintre fraţi, fusese sfârşitul, o ultimă încercare de a le captura pe trădătoare înainte de a se retrage pentru a avea copii. Fraţii săi aveau să continue fără el, până când băieţii lui vor fi destul de mari să vâneze singuri.

Anii de eşecuri îşi puseseră amprenta asupra lui George. Va onora dorinţele tatălui său şi va crea o nouă generaţie, dar încetase demult să mai creadă în cauza lor. Tot ce sperase era să-şi omoare prada şi să pună capăt acestei vânători fără rost. Acum, contemplând resturile arse ale unui vechi magazin de mirodenii, trebuia să se accepte ideea de a vedea mici versiuni ale lui însuşi crescând pentru a trăi viaţa care lui îi displăcuse atât de mult. Această acceptare, decisese el, ar fi mai uşor de realizat cu ajutorul unei cantităţi considerabile de whiskey. Se aşeză la bar în taverna de peste drum şi ceru o sticlă. Barmanul se întoarse să spele nişte pahare murdare şi începu să povestească.

— Păcat de ce s-a întâmplat cu locul lui Ahmet.

George se strâmbă în timp ce-şi golea paharul. Barmanul continua să vorbească.

— Aţi avut o zi grea?

Gâtlejul lui George încă mai ardea. Se uită la muşteriul de lângă el, cu capul pe tejghea şi faţa într-o băltoacă de salivă. Trase aer adânc în piept, lăsând mirosul de bere trezită şi de trabucuri ieftine să-i umple plămânii, înainte de a-l remarca pe barman privindu-l în oglinda barului.

— Cu mine vorbeşti?

— Spuneam că arătaţi de parcă aţi avea o zi grea.

— Ce ziceai înainte de asta?

— V-am văzut uitându-vă la dărâmături. E păcat de ce s-a întâmplat cu magazinul lui Ahmet.

Trei cuvinte: magazinul lui Ahmet. Respiraţia lui George deveni superficială. Simţea furnicături în stomac. Nu era de la băutură, aia încă nu-şi făcuse efectul. Simţea asta din când în când. Ceva ce apărea şi dispărea.

— Credeam că proprietara magazinului era o femeie. Sara.

— Sara era fiica. Magazinul a aparţinut mamei ei şi lui Ahmet,

soţul. Un tip cumsecade.

— Nu ştii din întâmplare unde s-au dus, nu-i aşa?

— Îmi pare rău. Pur şi simplu au dispărut.

George abandonă raza de speranţă care răsărise în el şi-şi turnă încă un pahar de whiskey.

— *Zum Wohl!*[33]

Acum nu-l mai ardea atât de tare gâtlejul. Nu era prima dată când George încerca să-şi înece amarul în băutură. Ştia ce va urma: disperare, urmată de furie. Durere de cap, mâini însângerate. Nu-i păsa. Mereu îi plăcuseră acele prime ore, când mila faţă de propria lui persoană era mai puternică decât ura de sine.

— Poate că ştie soră-sa.

— …

— Sora lui Ahmet. Fata. Are peste 50 de ani, dar s-ar putea să mai fie încă prin zonă.

— Fata. Ştii unde locuieşte?

— Nu. N-am văzut-o de ani de zile. Cartierul Schöneberg, poate. O cheamă Fata Hassan. Îmi pare r…

Barmanul îşi duse mâinile la beregată şi se prăbuşi pe podea. Lui George îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că ţinea un cuţit. Cuţitul lui. Se văzu în oglinda barului şi se înfurie pe cel care îl privea de acolo. Ar fi vrut să ştie mai mult. Gura îi era prea amorţită pentru întrebările care îi veneau, iar bărbatul care horcăia pe jos n-avea cum să-i răspundă. Se întoarse să vadă cine ar putea face asta, dar camera se învârti în sens invers. Observă vreo şase tineri stând într-un colţ. Podeaua se înclină când se ridică să se apropie de ei şi-l împinse, izbindu-l de perete. Oamenii râdeau de el de parcă ar fi fost vina lui, de parcă ar fi fost neputincios. Mâna în care George ţinea cuţitul începu să acţioneze de una singură. Îşi pierdu cunoştinţa.

George stătea la masa tinerilor. Le lipseau capetele. Zăceau cu toţii acolo, decapitaţi, provocându-l. George înşfăcă fiecare cadavru, unul după altul, sperând să le bage minţile în cap. Leşină din nou.

Vinovăţia era pentru cei slabi, dar lui George îi era ruşine de ceea ce făcuse. A încercat să repare lucrurile, să le pună capetele la locul lor. A potrivit fiecare cap pe câte un corp cât de bine a putut, dar au continuat să cadă. George le fixă cu câteva pahare de cocktail. Toată treaba asta era foarte obositoare şi când termină, George se aşeză din nou la bar să se odihnească puţin. Când se trezi, cârciuma nu se mai învârtea cu el. Văzu scena pe care o crease şi decise că probabil cel mai bine ar fi s-o şteargă.

Tipul de lângă el tot mai zăcea cu capul pe bar, dar băltoaca de salivă devenise mai mare şi mai roşie. George şterse lama cuţitului de cămaşa bărbatului şi înhăţă sticla de whiskey, după care ieşi împleticindu-se. Blestemă soarele orbitor şi se îndreptă pe jos spre

Schöneberg, nădăjduind că mersul pe jos îl va trezi mai repede decât viteza cu care bea.

Poliţia îl opri la jumătatea drumului. Bătăile inimii lui George se accelerară. Îşi petrecuse toată viaţa urmărindu-le pe trădătoare. Nu avea nimic altceva. Asta era viaţa lui. Era viaţa fratelui său, a tatălui lor. Toate zilele erau la fel şi din totdeauna văzuse o lume ştearsă şi sumbră. Lupta era singurul lucru care-i făcea cu adevărat inima să bată, singurul lucru care îi amintea că era încă în viaţă. Când patru ofiţeri de poliţie apărură în faţa lui pe Goebenstraße, crezuse că bătălia care urma avea să fie punctul culminant al zilei. Luă o ultimă înghiţitură de whiskey, dar sticla era goală şi, într-un scurt moment de luciditate, îşi aminti două vorbe rostite de barmanul mort: „Fata Hassan."

George căzu în genunchi şi mulţumi poliţiei că-l oprise.

— O, slavă Domnului! Sunt atât de bucuros să văd în sfârşit pe cineva. Mă puteţi ajuta să găsesc drumul spre casă? Am băut *mult* prea mult şi mi-e teamă că m-am rătăcit de tot.

Poliţiştii îl întrebară unde locuieşte, la care George le răspunse că nu-şi găsise încă un apartament. Tocmai se mutase la Berlin şi locuia de două zile la o prietenă.

— Mă puteţi conduce vă rog la ea? Nu ştiu unde este – în Schöneberg, pe undeva – numele ei e Fata Hassan. Vă rog să mă ajutaţi.

Următorul putea fi foarte fermecător dacă voia, şi, după o scurtă oprire la secţia de poliţie, doi poliţişti berlinezi îl conduseră la un bloc de apartamente de pe Freisinger Straße. George le mulţumi şi intră în clădire. Găsi apartamentul Fatei Hassan şi sparse uşa cu piciorul.

Când Fata veni acasă de la serviciu în noaptea aia, găsi un bărbat dormind în patul ei. Nu a ţipat. În schimb, s-a dus în bucătărie şi a luat un cuţit. S-a întors în dormitor să-l trezească pe străinul acela.

George se trezi neştiind unde se află. Înţelese că se afla în Germania când o auzi pe Fata vorbind, dar nu-şi amintea nimic din ceea ce se întâmplase mai devreme. Abia când ea îi spuse numele de familie, George îşi dădu seama cu cine vorbea. Se prezentă ca fiind vărul Sarei, ceea ce aduse un zâmbet pe chipul Fatei. Nerăbdătoare să cunoască un nou membru al familiei, ea pregăti cina pentru amândoi. George o ascultă ore întregi pe Fata povestind, copleşită de amintiri, despre fratele ei şi soţia lui. Era aproape miezul nopţii când o întrebă, în cele din urmă, unde o putea găsi pe Sara.

— America! Au plecat în America. Nu ştiu unde. Ahmet a zis că nu-mi poate spune şi, de atunci, n-am mai primit veşti de la el. Dar acolo îţi vei găsi verişoara.

Lui George încă îi zvâcnea dureros capul, dar se bucura de senzaţia de normalitate care venea cu o mâncare gătită în casă. Fu politicos,

nu-şi sugrumă şi nici nu-şi înjunghie gazda. Îi mulţumi Fatei pentru cină şi-i spuse că speră să o întâlnească din nou. Aproape ieşise din clădire când Fata alergă după el.

— Aşteaptă! Am ceva să-ţi arăt! Am găsit-o în albumul de familie. Poţi să o iei tu dacă vrei.

În mâna ţinea o fotografie cu un bărbat, două femei şi un copil. Pe verso, scria de mână: „Cu iubita mea soţie, fiica noastră Sara şi micuţa Mi'a. 1931."

ACTUL III

18.
Twilight Time

Germania a capitulat în aceeaşi zi în care noi am ajuns la Moscova. Ticălosul cel mai înalt în grad care rămăsese în viaţă semnă Actul Capitulării Germaniei – un nume perfect pentru o bucată de hârtie – şi gata. Germania nazistă încetase să existe. Pur şi simplu.

Crezusem că asta va însemna… mai mult, pentru mine. Nu ştiu ce crezusem. Că va pune capăt tuturor suferinţelor, că-mi va restabili încrederea în umanitate, ceva de genul ăsta. Cred că de fapt nu mai aveau pe cine să omoare. Cei morţi rămân tot morţi, cei arşi, tot arşi. În Europa, războiul s-a încheiat, dar face ravagii în Pacific. Mai multe bombe, mai multă moarte, mai multe trupuri plutind în râuri.

Vor judeca nişte lideri nazişti, dar ceilalţi nu vor pleca nicăieri. Poliţiştii care au împuşcat familii în stradă. Brutarul care i-a spus Gestapoului că vecinul său este evreu. Oamenii cumsecade care au stat deoparte şi n-au făcut absolut nimic. Toţi sunt tot acolo. Iar eu sunt încă aici.

Ceea ce speram cu adevărat era să mă simt iarăşi eu însămi. M-am gândit că asta va şterge tot ce am făcut şi tot ce am văzut. Dar nu poţi face trecutul să dispară. Războiul ne-a murdărit pe toţi, iar urmele rămase nu se vor şterge curând. Nu pe parcursul vieţii noastre.

Ah, şi urăsc nenorocita aia de Rusie. Mama mi-a spus că aşa va fi. Desigur, ea a spus-o pentru că ştia că o să vreau să iau decizia asta eu însămi. M-am gândit: nu poate fi chiar atât de rău. Sunt sigură că voi găsi ceva care să-mi placă. Locaţie nouă, prieteni noi, iar toate astea îmi vor ţine mintea ocupată. Poate că voi reuşi să nu mă mai gândesc la ce am făcut. Poate că voi reuşi să nu mă mai gândesc la Bad Saarow. Am ajutat-o să împacheteze. Nu m-am plâns, nici măcar o dată. Acum nu mai pot spune că nu m-a avertizat.

Nu a spus niciodată nimic despre mutatul într-o casă bântuită. Locuinţa noastră a fost construită pe la sfârşitul secolului trecut. Stilul ăsta, ei îl numesc „Art Nouveau”. Mă îndoiesc că a fost vreodată „nouveau”. Când a apărut electricitatea, au capsat cablurile pe pereţi şi tavane şi au pictat de-a dreptul peste ele. Luminile pâlpâie ori de câte ori trec pe lângă ele. Jur că trăim cu spiritul fostului proprietar şi că el este la fel de supărat ca şi mine în legătură cu boilerul. Bănuiesc că s-a sinucis după ce a privit prea multă vreme pereţii verzi sau trandafirii declanşatori de crize de epilepsie de pe tapetul din bucătărie.

Nu prea înţeleg de ce a trebuit să plecăm. Şi categoric nu ştiu de ce a trebuit să venim *aici.* Mama a spus că vom construi rachete, dar trebuie să existe locuri mai bune decât ăsta. Ruşii au pârjolit totul la

vest de Moscova ca să încetinească înaintarea nemţilor, iar nemţii au dat şi ei foc la ce au mai găsit, în timp ce se retrăgeau. N-a mai rămas nimic. Nici ferme, nici animale. Nu e nimic de mâncat, nicăieri. Moscova este doar ceaţă şi *slyakot,* noroi şi zăpadă care se topeşte punând stăpânire pe străzile oraşului. Totuşi oamenii sunt grozavi, cu excepţia faptului că unul din şapte este mort, iar ceilalţi şase sunt morţi de foame.

Ruşii l-au învins pe Hitler. Pentru fiecare soldat american care a murit, ruşii au pierdut optzeci. N-am întâlnit pe nimeni aici care să nu fi pierdut un prieten, un soţ, un frate. Vor reconstrui totul, bineînţeles, prin munca sclavilor: două milioane de prizonieri de război şi la fel de mulţi disidenţi sovietici arestaţi de Stalin. Nu e de mirare că oamenii ăştia sunt paranoici. Tot locul ăsta este o închisoare fără ziduri. Şi dacă nu faci frumos, eşti trimis la închisoarea *cu* ziduri şi muncă silnică, şi moarte. E foarte multă moarte şi spălare de creiere. Milioane de creieraşe în curs de îndoctrinare. Şcoala este şi aşa îndeajuns de rea, dar organizaţiile de tineret… Sunt o mândră membră a Comsomolului[34]. Suntem capătul unei lungi linii de asamblare pentru fabricarea unor cetăţeni sovietici perfecţi. Începi de la şapte ani – pentru că, de ce să mai aştepţi? – şi te alături Micuţilor Octombrişti, apoi, la nouă ani, treci la Tinerii Pionieri. Sunt ca Cercetaşele. Cercetaşe zombificate şi îngrozitoare, expectorând propagandă. Aderarea este voluntară, desigur. Ai de ales, cu excepţia cazului în care vrei într-adevăr să mergi la şcoală, să obţii un loc de muncă mai bun, să nu-i faci pe vecini să te privească ciudat sau să nu adaugi un al zecelea cerc acestui infern arzător etern. M-am oferit voluntară. Mama a spus că trebuie.

19.
Ac-cent-tchu-ate the Positive

Am primit încă o scrisoare de la Hsue-Shen.

Draga mea Sarah,

Cu un profund simţ al ironiei am acceptat o însărcinare din partea Forţelor Aeriene Americane. Nu pot să votez sau să mă căsătoresc, dar se pare că pot avea gradul de colonel. Misiunea este doar temporară. Voi călători în Germania să interoghez un grup de specialişti în rachete, care s-au predat forţelor americane cu puţin timp înainte de căderea Reichului. Deşi experienţa lor se va dovedi fără îndoială utilă, mă înfior la gândul de a accepta nişte oameni care, oricât de puţin, l-au sprijinit totuşi pe Hitler.

Înţeleg şi respect repulsia prietenului meu. De aceea l-am ales pe el. Valoarea lui Von Braun este evidentă, dar nu şi a celor capturaţi odată cu el. Puţini oameni înţeleg ştiinţa suficient de bine încât să-şi pună propria cunoaştere în opoziţie cu simţul etic. Toată această străduanie nu este nimic altceva decât un compromis moral, dar dacă cineva vrea să facă un pact cu diavolul, ar trebui cel puţin să fie capabil să negocieze condiţiile.

— MAMĂ! BOILERUL S-A STRICAT IAR!

— Atunci ieşi de sub duş.

Fiica mea se adaptează cu greu la noua noastră situaţie. Credea că finalul războiului va fi un adevărat final, dar pentru ea este doar începutul. Iar apa rece şi pâinea veche nu ajută deloc.

— Am îngheţat! Şi cu siguranţă ceva se mişcă în interiorul unui perete din dormitorul meu.

— E doar vântul, Mia.

— Pe bune, mamă. Ce facem aici?

— Le facem americanilor concurenţă. Vom construi rachete V-2, apoi vom face unele şi mai bune.

— Super! Dar de ce suntem în Rusia? Specialiştii în domeniul rachetelor sunt în Germania, nu aici.

— Vrei să te întorci?

Nu, la dracu'!

MIA!

Scuze.

— Ştii unde este Wernher von Braun în clipa asta?

— Hmmm. Este miezul nopţii în America; aş spune că în patul lui.

— *Witzenhausen. V*on Braun este la Witzenhausen.

— Sună suspect de german.

— Este. Americanii încă nu s-au ostenit să-l interogheze. A trebuit să trag nişte sfori foarte fragile la Washington ca să mă asigur că trimit pe cineva.

— Vrei să spui că am fost în Germania degeaba?

— Vreau să spun că trebuie să punem presiune asupra americanilor.

— Cum? Oriunde ar fi, mamă, von Braun nu este aici. S-ar putea ca ruşii să fi fost buni la construcţia rachetelor înainte de Stalin, înainte de Marea Epurare[35], dar acum au rămas atât de mult în urmă… Doar nu o să construim rachete noi două, mamă.

— Atunci îţi sugerez să găseşti pe cineva care o va face.

— Nu e nimeni! Ruşii nu sunt mai pregătiţi în acest sens decât erau americanii. Nemţii sunt cei care construiesc rachete. Doar de aia am mers acolo.

— Atunci determină nişte nemţi să se implice. Americanii vor lua doar aproximativ jumătate din oamenii pe care i-ai predat. Ai lăsat peste două mii cinci sute de oameni la Bleicherode, dacă îmi amintesc bine, iar o treime din cei care lucrează pentru von Braun nici măcar n-au părăsit Peenemünde, care acum este teritoriu sub ocupaţie sovietică. Mai sunt mulţi care au informaţii despre rachetele V-2.

— Nu ştiu ce să zic, mamă. Adică, rachetele V-2 au fost deja inventate. Ele există. La ce bun să construieşti una cu secera şi ciocanul pe ea?

— Creăm o competiţie şi ruşii n-au cu ce să concureze. Pentru ei va dura ani întregi să obţină o rachetă funcţională. Tu le poţi da o rachetă V-2 în zece luni.

— Sună *foarte* optimist. Cred că le-ar lua… Ia stai un pic. *Pot?*

— Da, draga mea. Ştii suficient. Dă-le sovieticilor o V-2 funcţională şi vei atrage atenţia americanilor. Fă-o să traverseze oceanul şi îţi garantez că von Braun va obţine propriul centru de cercetare şi toate resursele de care are nevoie. Apoi, te poţi întrece cu el din ce în ce mai sus, până la stele.

— Eu… Dar *tu,* ce vei face?

— Te voi susţine cât pot, desigur. Mai trebuie şi să găsesc mostre de aer vechi.

— Aer cum?

— Aer vechi. Vreau aer din trecut. Am nevoie de aer de acum câteva secole, cât mai vechi posibil. Am nevoie de… aer vechi.

— Pare distractiv. Să îndrăznesc să te întreb de ce?

— Nu, Mia. Să nu îndrăzneşti. Sunt prea obosită pentru ştiinţă în seara asta. În seara asta, tu şi cu mine sculptăm.

— Sculptăm?

— Vom practica Maqlû.

— Ce este Maqlû?

— Un ritual străvechi.

— Asta mi-am dat seama, mamă.

— Eu şi mama *mea* îl practicam împreună, înainte să te naşti tu. Ne aşezam pe patul ei. Rareori mă lăsa în dormitorul ei. Aprindeam câte o lumânare pe fiecare noptieră, lumina de-abia dacă era suficientă să vedem ce era în faţa noastră. Iarna, curentul de aer rece de la fereastră făcea ca flacăra să pâlpâie. Deveneam tot mai tensionată cu fiecare pâlpâire. Cred că mamei îi plăcea să mă sperie.

— Şi pentru ce e ritualul?

— Era menit să protejeze împotriva vrăjitoriei, a vrăjitorilor diabolici.

— Nu-mi spune că tu crezi în toate astea.

— La început am crezut. Poate că nu, dar *am vrut* să cred. Eram mult mai tânără decât eşti tu acum. Era ceva periculos în ritualul acela. Avea farmecul lucrurilor interzise. Acum are un efect liniştitor. Dar gata cu vorba. Voi face rost de ceea ce avem nevoie pentru Maqlû. Adu nişte ceai cu gheaţă din frigider.

— Bine.

— Cu nişte gheaţă, te rog.

Am înţeles!…

— …Mulţumesc, Mia. Acum ia bucata asta de lemn şi apucă-te de sculptat.

— De sculptat ce?

— Pe vrăjitorul cel rău. Pe oricine doreşte să-ţi facă rău. Pe Urmăritor, aş zice.

— Nu ştiu cum arată.

— Este o bucată de lemn, Mia. O formă umană va fi de ajuns. Când terminăm, îl vom îneca în cerneală, apoi îl vom zdrobi în timp ce recităm incantaţiile.

— Facem păpuşi voodoo. Ce palpitant!

— Nu râde de mama ta. După cum am spus, este… liniştitor. Vei vedea.

— …

— Mia?

— …

— Mia! Ce faci? Nu te mai uita la ceaiul tău şi începe să sculptezi.

— Priveşte.

— Nu, Mia. Nu mă voi uita la ceaiul tău.

— Nu la ceai, mamă, la gheaţă.

— Am mai văzut cuburi de gheaţă până acum. Te rog, putem să…

— Uită-te mai bine, mamă! Bule!

Unde vrea să ajungă?

— Văd că sunt mici bule de…

Bule de aer.

— Exact! Şi dacă nu mă înşel, ăsta este aer care a rămas captiv atunci când s-a format gheaţa; aer din momentul în care ai făcut gheaţa. De ieri sau de săptămâna trecută.

— Aer vechi. Asta… este…

— Ştiu, mamă. Acum nu ai decât să găseşti gheaţă veche. Undeva într-un loc cu multă zăpadă – Antarctica, poate Groenlanda… Dacă se topeşte vara…

— Ar crea un strat proaspăt de gheaţă în fiecare an. Numeri straturile să vezi de când datează gheaţa. Ca…

— Ca inelele de creştere ale copacilor… Acum pot să-mi recuperez ceaiul? Credeam că sculptăm păpuşi voodoo.

— Îmi pare rău, Mia. Asta e ceva…

— Da, mamă. Ştiu.

20.
My Mama Don't Allow Me

Nu ştiu cum de e posibil aşa ceva, dar uniforma asta îmi provoacă tot mai multe mâncărimi cu timpul. Din ce le fac? Din azbest? Întrunirile astea ale Comsomolului sunt o totală pierdere de timp. Ar trebui să construiesc rachete, nu să-mi tot amintesc de marile sacrificii aduse pe altarul patriei în numele libertăţii şi independenţei. Serios, de unde vin balivernele astea?

Totuşi, n-am idee cum ar trebui să grăbesc un program de construcţie al rachetelor care nu există. Adică, ar fi o mână de ruşi care lucrează la diverse chestii, dar niciunul dintre ei nu a ajuns acolo unde ar fi trebuit sa ajungă, dacă ar fi să ne pornim împotriva lui von Braun. Mama are dreptate. Avem nevoie de nişte nemţi care să ne ajute, dar care? Chiar dacă aş şti, tot ar trebui să lucreze undeva, pentru cineva. Probabil pot convinge oameni de ştiinţă germani să construiască o rachetă germană, în Germania. Asta aş putea face…

— Nina?

Dar dacă vrem ca ruşii să concureze în cursa pentru cucerirea spaţiului, vom avea nevoie de nişte ruşi. Avem nevoie de ceva sovietic ca să aprobe un program sovietic, un proiectant şef sovietic, pe bani sovietici. Nu ştiu cum…

— Tu eşti Nina, nu-i aşa?

La dracu'. Tot uit că Nina este numele meu în acest infern. Cine vrea să ştie? O, în spatele meu. O altă comsomolistă. Ea e…

— Eu… Da. Eu sunt Nina.

— Nu eşti de aici, nu?

Vorbeşte. Iese în evidenţă ca o… Ei bine, ca o negresă la Moscova. Dacă mă gândesc bine, este singura persoană de culoare pe care am văzut-o aici. Şi e mai înaltă decât mine. Nimeni nu este niciodată mai înalt decât mine. De unde ar trebui să fiu? Aha, da.

— Suntem din Uzbekistan.

Habar n-am dacă arătăm sau nu ca nişte uzbece. N-am întâlnit niciodată un uzbec, dar se pare că nici marea majoritatea celorlalţi.

— Mişto! Vino cu mine. Iute!

Ce? Să merg cu ea unde?

— Unde mergem?

— Pe aici, prin spatele clădirii. Grăbeşte-te! N-avem mult timp.

Ea… ţopăie veselă. Nici măcar nu ştiu de ce mă iau după ea. Parcă am fi nişte copilaşi de zece ani care se ascund de părinţi. Ne ascundem? Oh, s-a oprit. Scotoceşte prin geantă. O ţigară. Îşi aprinde o ţigară.

— Nu este împotriva principiilor Comsomolului?

Fumatul, băutul, dansul modern. Semne ale huliganismului şi ale fascismului decadent.

— Cred că avem voie un viciu. Doar unul.

Îmi dă ţigara ei.

Eu… Am luat-o. Ce este în neregulă cu mine? Tocmai i-o iau din mână. N-am putut spune nu. Filtrul este încă umed de la buzele ei. Pare… intim, cumva… WOW! Am ameţit un pic. Aoleu, e nasol. Fac tot posibilul să nu… vreau să mă stăpânesc, dar tuşesc… tuşesc…

…

Mă simt… ameţită. Ea zâmbeşte. Se distrează pe seama mea? A zâmbit în continuu de când am ajuns aici. Are un zâmbet minunat. De copil nepăsător. Acum sunt conştientă de tot. M-am înroşit la faţă? Cum de îi vine uniforma atât de bine? Eu arăt ca o fraieră îmbrăcată în ea. Încă un fum.

Deci aşa e cu fumatul. Ameţitor şi super jenant.

De ce se tot uită la mine? Mă priveşte zâmbind. Puţini oameni pot face asta, să privească pe cineva în ochi mai mult de o secundă sau două. Cei care pot, o fac intenţionat. Vor supunere, să domine. Ea nu. Ea doar se uită la mine cu… aşa, un fel de frivolitate absentă. Mi se pare imposibil să n-o privesc şi eu, dar nu ştiu ce să fac cu mine. Mă simt agitată. De ce dracu' mă tot foiesc?

— Trebuie să plec. Ne vedem săptămâna viitoare?

Ce? Nu, nu pleca. Îşi stinge ţigara, ţopăind veselă înapoi pe drumul pe care am venit.

— Aşteaptă! Nu mi-ai spus cum te cheamă!

— Eu sunt Billie! Pa, Nina!

Billie? Am atât de multe întrebări. Acum a plecat. Voiam mai mult. Mai mult din… Ceva… mai mult… La naiba, cred că-mi vine să vomit.

21.
Che Puro Ciel

— Cum a fost acolo, mamă?

— Acolo unde?

— La Hiroshima.

— …Nu ştiu.

De unde să ştiu? Nimeni nu a văzut. Cei care au făcut-o sunt morţi sau pe moarte. Americanii nu au transmis în direct uciderea a nenumăraţi civili. Ziarele foloseau cuvinte precum „teroare" şi „distrugere dar nici măcar o mie de cuvinte nu valorează cât o singură imagine. Singurul mod în care Mia şi cu mine putem avea experienţa acestui eveniment este prin intermediul ştiinţei. Putem face calculele.

— Vino.

— Unde mergem?

— Vino cu mine!

— Afară? Dar plouă!

— Vei supravieţui. Uite. Priveşte cerul şi alege un punct situat la aproximativ şase sute de metri deasupra capului tău. Acolo s-ar fi întâmplat, acolo a explodat bomba.

— N-a explodat pe pământ?

— Nu. Sus pe cer. Într-o milionime de secundă, temperatura în acel punct a atins zeci de milioane de grade şi a vaporizat ce mai rămăsese din bombă. Expansiunea exploziei a creat o undă de presiune, cu vreo douăzeci de tone pe metru pătrat, mişcându-se spre exterior cu… aproximativ 16.000 de kilometri/oră. Acum imaginează-ţi un cerc cu o rază de doi kilometri în jurul tău. Adică nouă sau zece străzi distanţă în toate direcţiile, ca de aici până la Bolşoi. Undeva între trei şi patru sute de clădiri. La aproximativ o secundă după explozie, totul în acel cerc a fost lovit de un suflu care se deplasa cu viteză supersonică. Fiecare clădire a fost făcută bucăţi şi dărâmată. Trupurile au fost stoarse ca nişte lămâi, comprimate cu atâta forţă încât majoritatea organelor interne au fost zdrobite. Acelaşi cerc a fost lovit, aproape instantaneu, de o doză letală de neutroni şi radiaţii gama.

— Ce înseamnă asta?

— Nu contează dacă erai în acel cerc. Uită-te din nou în sus. În punctul detonării, aerul din jurul armei nucleare a fost bombardat cu suficiente raze X ca să formeze o sferă incandescentă, de câteva ori mai strălucitoare decât soarele. În zece secunde, sfera aia de foc ajunsese la extremitatea cercului cu rază de doi kilometri, proiectând cu viteze de sute de kilometri pe oră fragmente incandescente şi corpuri sfârtecate. Oricine mai respira a fost ars de viu instantaneu. Până atunci, explozia de aer deja avansase patru-cinci kilometri,

continuând să se deplaseze cu o viteză incredibilă. Apoi a urmat căldura, însoţită de lumină – atât vizibilă, cât şi infraroşie. A provocat orbire şi arsuri de gradul trei pe o rază de cincisprezece kilometri distanţă, poate mai mult. În aproximativ un minut, zeci de mii de oameni au murit sau erau pe moarte. La fel de mulţi au fost arşi sau răniţi.

— Iadul pe pământ.

— O moarte rapidă pentru majoritatea. Cei care *nu* au murit vor simţi cum e în iad.

— Neutroni şi radiaţii gama.

— Da. Celulele vii vor absorbi energia. Dacă absorb suficientă…

— Îi va ucide.

— Nu în mod direct, nu. Dacă ai fi fost destul de aproape ca să se întâmple asta, furtuna de foc te-ar fi lovit prima. Dar îţi va afecta celulele, suficient încât să le împiedice să se regenereze. Atunci când celulele mor de moarte naturală, copiile lor imperfecte nu vor supravieţui. Cu cât celulele se reproduc mai repede, cu atât sunt mai sensibile la radiaţii.

— Aşadar, creierul…

— Ai înţeles, Mia.

Nu are nevoie să mă audă spunând-o. Ştie destule ca să deruleze totul în mintea ei. Măduva osoasă va ceda prima, dar va dura o lună până să provoace hemoragii interne grave sau până când se va instala infecţia. Celulele epiteliale din tractul intestinal vor fi următoarele. Greaţă, vărsături, diaree. Moartea va veni repede, în câteva săptămâni. Celulele nervoase se regenerează oricum mai încet, aşa că vor muri ultimele, dar, cu suficientă expunere la radiaţii, tot vor muri. Crize, convulsii. Moarte într-o singură zi. Celulele creierului nu se reproduc, deci nu vor fi distruse. Nasol. Aş prefera să nu fiu conştientă în timp ce se întâmplă toate astea.

— Mamă?

— Ce este, Mia?

— Noi am făcut asta?

— …

— Mamă?

— Nu, Mia. Nu eram noi. Eşti udă leoarcă. Du-te înăuntru şi scapă de hainele astea înainte să te îmbolnăveşti.

O minciună nevinovată, probabil. Adevărul este mai complicat decât un simplu „da” sau „nu”. În acel proiect a fost implicată munca a mii, a zeci de mii de oameni. Un milion de bucăţele de informaţii interconectate exact aşa cum trebuie. Unele dintre piese erau ale noastre, fără îndoială, dar nu noi am aranjat piesele puzzle-ului. Asta ar trebui să fie destul.

— Nu intri?

— Cred că voi mai sta puţin.

Îmi place ploaia. Este un nou început. Epoca zeilor a apus. Era omului a început când un neutron a lovit nucleul unui atom de uraniu. Împăratul nu doar domnea asupra Japoniei, el era descendentul direct al zeiţei soarelui. O fiinţă divină a fost bagatelizată de ştiinţă. Ultimul zeu existent s-a plecat în faţa omului. Nimic nu va mai fi la fel.

22.
I'm on My Last Go-Round

— Nu ştiu la ce te gândeşti, Mia, dar trebuie să te concentrezi. Avem o treabă de făcut.

Sunt concentrată, foarte concentrată. Doar că nu la asta.

— Da, mamă… Ştiai că sute de afro-americani au venit aici în anii '30?

— Au fost recrutaţi de guvern, nu-i aşa?

— Da. De unde ştii? Dar să lăsăm asta. Spune-mi de ce ar vrea cineva să se mute aici în plină perioadă stalinistă?

— Mă pot gândi la multe motive. Legile Jim Crow[36], Marea Criză Economică. Aş presupune că mulţi erau, pur şi simplu, în căutarea unei aventuri. Este vorba despre noua ta prietenă?

— Prietena mea… Da. Tatăl ei a studiat agricultura la Universitatea Tuskegee. Şi-a adus familia aici ca să-i înveţe pe ruşi noi tehnici de cultivare.

— E fascinant, Mia. Acum vrei te rog să…

— A fost actriţă. Într-un fel.

— Cine?

— Prietena mea. Billie. A făcut un film de propagandă sovietic despre rasism când avea opt ani.

— Mi-ar plăcea să o cunosc într-o bună zi, Mia. Acum, vrei te rog să te concentrezi pe ce avem de făcut acum?

— Îmi pare rău, mamă. Cu ce te pot ajuta?

— Ţi-am mai spus. Trebuie să începi un program de cercetare, să formezi o echipă.

— Dar nu ştiu cum! Nici măcar nu ştiu cine este la conducere, aici *sau* în Germania.

— Nu-ţi face griji, Mia. Nici ruşii nu ştiu. În acest moment, există o mână de oameni de ştiinţă ruşi în Germania. În Bleicherode, unde *ai fost.* Boris Chertok[37] conduce ceea ce ei numesc Institutul Rabe.

— Rabe. Ce înseamnă?

— Un acronim german pentru construcţia rachetelor, cred.

Lucrurile sunt mai complicate aici, la Moscova. Încă se ceartă pe cine ar trebui să fie responsabil de tehnologie. NKAP – aviaţia – consideră că ar trebui să fie ei. Comisariatul Poporului pentru Muniţie vrea şi el, la fel şi Comisariatul Poporului pentru Armament. Omul nostru este la Direcţia Principală de Artilerie, Generalul Kuzneţov. El a decis, mai mult sau mai puţin de unul singur, că Rabe era sub comanda lui şi nimeni nu a obiectat.

— Ai spus „omul nostru." Avem un om?

— Da, Mia. Avem. Deocamdată, crede că lucrează pentru o comisie

secretă despre care numai Stalin ştie, dar asta nu va dura. Va trebui să faci ca lucrurile să capete un caracter permanent.

— O comisie secretă. Ai inventat-o?

— Da. N-aveam cu ce să-l şantajăm pe Kuzneţov; şi pe nimeni altcineva de aici. A trebuit să cheltuiesc o avere pe un funcţionar guvernamental de rang inferior doar ca să fac actele. Din fericire, aici sunt o grămadă de comisii şi comitete, astfel încât nimeni nu le ţine minte. Prima ta prioritate ar trebui să fie să găseşti un general potrivit sau un membru al Politburo[38].

Am văzut-o pe mama făcând asta, dar până acum n-am influenţat niciodată pe nimeni în felul ăsta. Nu este aşa de greu, din câte am văzut. O datorie merge cel mai bine, în special dacă este la jocuri de noroc. La început, speră să găseşti ceva ilegal, dar nu foarte periculos. Ameninţă şi fă presiuni. Umileşte, ruinează, distruge. Fă-o din nou. Ca majoritatea lucrurilor, vinovăţia nu durează. Obişnuinţa este un lucru oribil. Am făcut-o de o mie de ori de-a lungul generaţiilor, am adunat dosar după dosar cu micile secrete murdare ale tuturor. Mama spune că am putea răsturna guverne, dacă am vrea. Nu ştiu dacă e adevărat, dar cu siguranţă am putea conduce unul cu banii pe care îi cheltuim.

Bunica mea avea sute de oameni care lucrau pentru ea. Savanţi, oficialităţi, o întreagă reţea care aduna pentru noi informaţii. Unele dintre ele fără nicio valoare, dar cele mai utile, de obicei, sunt micile infracţiuni, aventurile amoroase. Este uimitor cât de mulţi oameni vor sfârşi prin a vinde secrete de stat doar pentru că nu şi-au putut-o ţine în pantaloni.

— Avem destui bani pentru asta? Vreau să spun, încă plătim o grămadă de lume.

— Avem, Mia.

— Câţi?

— Ţi-am arătat conturile şi actele de care avem nevoie ca să spălăm banii.

Aşa e, a făcut asta. Multe, foarte multe acte. Oamenii nu pot ascunde bani, pur şi simplu nu pot. Trebuie să ne asigurăm că vin de undeva. Moşteniri de la rude demult pierdute, burse de cercetare de la câte o fundaţie obscură. Bleah!

— Ştiu, dar cât avem?

— Greu de spus. Cea mai mare parte o datorăm celei de-a Optzeci şi Şaptea. A făcut avere în Compania Olandeză a Indiilor de Est. Poţi face tu însăţi calculele. Ar trebui să ştii unde sunt banii.

Şiiii… a câştigat. Ştie cât de mult urăsc contabilitatea.

— E în regulă, mamă. Ştii despre lucrurile astea mult mai multe decât mine.

— Nu era o sugestie, Mia.

Chiar nu-mi place încotro se îndreaptă conversaţia.

— Mamă, ce se întâmplă? Tu contabilizezi banii, tu cumperi oameni, tu îi faci pe ruşi să construiască rachete V-2. De ce eu? De ce nu tu? De ce trebuie să fac *eu* toate astea?

— Pentru că e timpul, Mia.

— E timpul să ce?

— E timpul să faci un copil. E timpul să fim cea de-a O Suta generaţie.

23.
Gloomy Sunday

Pe dracu', nu! Cunosc regulile. Mama şi cu mine plus una suntem trei. Niciodată nu putem fi trei pentru prea multă vreme.

Ea este mama mea. Nu sunt pregătită ca ea să plece. Nu sunt pregătită pentru *nimic* fără ea. Ea mă protejează şi mă ghidează. Ea îmi arată calea şi eu o urmez. A fost nevoie de o sută de generaţii ca să ajungem aici. Pot strica totul într-o săptămână. Nu voi strica totul doar pentru că mama are o criză a vârstei mijlocii. Noi suntem a Nouăzeci şi Noua generaţie, iar eu trăiesc în lumea asta a ei. Îmi place acolo. Am încredere în ea, mult mai mult decât în mine. Nu sunt… bine. Încă mai aud morţii în somn.

— Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat în Bad Saarow?

Sunt varză. N-ar trebui să mă ocup de nimic. Am încercat să conduc misiunea aproximativ cinci secunde şi deja Aliaţii îi acuză pe ruşi că au încălcat acordurile privind lichidarea industriei germane de război. Au dreptate, nu desfiinţăm nimic. Construim mai multe rachete, rachete nemţeşti pe care americanii le au deja, dar la un moment dat vom dori să creăm noi modele. Dacă trimit inspectori, ei vor şti la ce lucrăm. S-ar putea să ştie deja. Ruşii ne supraveghează, dar nu învaţă nimic. Avem o grămadă de nemţi care încearcă să construiască o rachetă germană, în Germania. În mare parte, toţi sunt liberi să se mişte în voie. Oricine ar putea să vorbească, dezertează. A fost o idee proastă de la început.

Mama o ştie, dar nu vrea să spună. Vrea să-mi dau seama singură. Îmi dau seama, ceea ce nu înseamnă că sunt mai aproape de găsirea unei soluţii. Oamenii de ştiinţă de aici nu sunt la înălţimea sarcinii primite, nici pe departe. Fuseseră cu un pas înainte nu cu mult timp în urmă, dar Stalin are talentul de a distruge lucrurile. Nu eram pregătită pentru nimic din toate astea. Am nevoie de mama. Ăsta este singurul lucru pe care îl ştiu.

„Este timpul să faci un copil." Nici măcar n-am avut un *iubit.* Am nouăsprezece ani şi n-am făcut niciodată sex! Crede că nu vreau? Vreau. Vreau ceea ce are fiecare fată de vârsta mea. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-am trăit niciodată. Pot să calculez indicii de presiune cu ochii închişi, dar nu ştiu cum este să dormi lângă cineva, să-i simt pieptul urcând şi coborând cu fiecare respiraţie sau câtă căldură pot degaja două trupuri. La naiba, chiar tânjesc după manifestările fizice ale dragostei. Vreau ca cineva să mă facă să mă simt… normală. O vreau cu fiecare fibră a fiinţei mele, dar nu-mi voi omorî mama pentru asta. Nu o voi privi murind, chiar dacă asta vrea. Am văzut deja destulă moarte. La dracu' cu ea. Nu se poate să moară.

Mă întreb dacă ştie. Mă întreb dacă crede c-am mai fost cu cineva înainte. Mi-a dat o diafragmă când am împlinit şaisprezece ani. Mulţumesc, mamă! A trebuit să întreb o prietenă ce este. A fost… jenant. Ar fi trebuit să ştie că n-o voi folosi niciodată. De parcă aş încredinţa viaţa ei unei bucăţi de cauciuc. Dacă ar fi o pastilă, poate. Mult timp m-am gândit: trebuie să ştie, ea ştie totul. Acum nu mai sunt atât de sigură. Ştie totul despre *noi,* dar nu ştiu cât de multe ştie despre *mine.* Există un *„eu”.*

Ştie că mă văd cu cineva? Fac tot posibilul să mă plâng de fiecare dată când plec la grupul de spălare pe creier, dar sunt sigură că mama simte că nu sunt atât de reticentă ca înainte. Billie… Îmi place numele ăsta. Ea… Ea nu este eu. Asta m-a atras la ea. Ştie lucruri pe care eu nu le ştiu. Vrea lucruri pe care eu nu le vreau. Nu ştiu ce vreau. Nu sunt… atrasă de ea, cred, nu în felul în care este ea atrasă de mine. De fapt nu ştiu. N-am simţit niciodată aşa ceva, cu nimeni. Poate că aşa e când simţi. Mă tot întreb dacă vreau să fiu ea sau să fiu *cu* ea. Nu ştiu dacă este vreo diferenţă.

Ea m-a sărutat… *Ne*-am sărutat o dată. Îmi place cum sărută. Asta nu va duce la nimic. Nu aici, nu cu mine. Poate de aceea mi-am permis să îmi placă. Este tulburător, în sensul bun. Să fiu aproape de cineva, să mă uit la ea şi să văd ceva familiar şi totuşi complet diferit, să privesc la o femeie care nu este eu… Nu ştiu ce fac sau de ce, dar mă simt… unică atunci când sunt cu ea. Mă simt bine. Sunt eu. Există un *„eu”.*

Poate că asta mă deranjează cel mai mult. Poate că nu pe mama mi-e teamă să o pierd.

Mă uit la mama şi văd frânturi din mine, dar pe unele dintre ele nu le recunosc. Încă n-am trăit suficient. Nu m-am văzut niciodată la vârsta ei, dar ea da. Curgerea timpului este râul care ne desparte. Este o oglindă cu sens unic pe care niciuna dintre noi nu o poate lăsa jos şi nu vreau să trec de partea cealaltă a oglinzii. Mama este *noi.* Poartă povara a o sută de vieţi. Ea este şi eu şi ea şi toate cele care au fost înaintea noastră. Ea le simte durerea, le plânge lacrimile. Şi pe ale mele la fel… Ştie ce gândesc şi simt, de ce mă tem. Mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însămi. Noi suntem a Nouăzeci şi Noua generaţie.

M-am mai văzut însărcinată şi înainte. Am avut vise, nişte nenorocite de coşmaruri. Am văzut-o pe mama sfâşiindu-mi stomacul şi târându-se până în apropierea chipului meu. M-am văzut şi pe mine. Propriile noastre mici versiuni însângerate, cu membre rupte şi răsucite, urcându-se pe trupul meu ca nişte păianjeni. De fiecare dată, sângerez până mor în timp ce copilul meu şopteşte: „Ma. Ma”. Voi muri dacă voi avea un copil. O ştiu. Nu în sensul ăla; nu mă voi opri din respirat. Tot mă voi trezi în fiecare dimineaţă, dar o să mor. Nu va

mai exista un „eu”.

Mama a spus-o. Ea se va naşte şi eu mă voi pierde pe mine însămi, într-o secundă. Va fi suficient să o privesc o dată… Mă voi vedea uitându-mă în urmă şi voi şti că sunt de cealaltă parte a oglinzii. Voi şti că nu am fost niciodată eu. Am fost tot timpul ea. Am fost întotdeauna Kibsu.

24.
„Murder", He Says

— Eşti norocoasă. S-ar putea să nu simţi asta mereu. S-ar putea să n-o simţi acum. Dar eşti. Ai totul. Un apartament frumos – mic, dar confortabil – în New York. Îmi place oraşul ăsta. Sunt aici de doar două ceasuri şi deja îmi place. Eşti… cu ce spuneai că te ocupi? Mi-ai spus când ne-am cunoscut. A, da. Lucrezi în domeniul gestionării finanţelor pentru familii. Sincer să fiu, habar n-am ce înseamnă asta. Îmi imaginez că este un job important. Faci tot ce e nevoie şi oamenii se simt mai bine după aia. Pun pariu că eşti şi bună la aşa ceva! Trebuie că ai un sentiment de împlinire, de mândrie pentru ceea ce faci. Desigur, sunt şi zile proaste. Sunt sigur că uneori te simţi neputincioasă, dar în general îmi pari o persoană fericită. Eşti fericită? Nu te uita la mine. Dă din cap sau ceva de genul ăsta.

Oh, ai vrea să fii mai mult. Înţeleg. Toată lumea vrea asta. Ţi-ai dori să fii… specială. Bine… Hai să-ţi dau un sfat, dulceaţo. Degeaba vrei. Nu eşti. Nu vei fi niciodată specială. Eşti cât se poate de banală… Şi cea mai norocoasă femeie din lume.

Eu şi fraţii mei – ţi-am zis că am trei fraţi? – noi suntem speciali. Ni s-a spus încă de la naştere cât suntem de speciali. Nu suntem ca tine, asta e sigur. Suntem… mai puternici. Suntem – cum să spun asta într-un fel care să nu fie jignitor?… Suntem mai… inteligenţi. Cred că par foarte mândru de mine acum. Crede-mă, nu sunt. Mi-aş dori să fiu ca tine. Mi-aş dori să lucrez în domeniul finanţelor pentru familii. Dar nu lucrez în acest domeniu. Nu pot. Vezi tu, fraţii mei şi cu mine, avem o misiune, un rol. Ne-am născut cu un scop. Suntem asemenea cavalerilor medievali care au de îndeplinit o misiune sfântă. Vrei să ştii care este misiunea asta? Care este MĂREAŢA noastră misiune?

— Vă rog, domnule. Vă rog, nu mă omorâţi!

— Adineauri mi-ai spus „domnule"? Domn a fost tatăl meu înainte să-l omorâm. Numele meu este Charles. Spune-mi Charles. Serios, am douăzeci şi patru de ani, ţi se pare că sunt domn? Folosirea titlului onorific indică distanţă. Eu am simţit exact opusul. Ştiu că erai politicoasă, dar am simţit o conexiune, ca şi cum ţie ţi-aş putea împărtăşi lucruri pe care nu le pot destăinui majorităţii oamenilor… Acum am uitat ce spuneam. LA NAIBA! Nu mă întrerupe din nou. Îţi povesteam despre misiunea noastră.

Noi… suntem vânători. Urmărim oameni. Acum ar trebui să spun că sunt oameni răi, că merită. Adevărul este că n-am întâlnit niciodată pe niciuna dintre ele. Tatăl meu nu le-a întâlnit niciodată şi nici tatăl lui. Ele au ceva, se pare că un dispozitiv, pe care ni-l dorim. Ceva care poate salva… mai mulţi oameni decât îţi poţi imagina. Nu l-am văzut

niciodată, desigur. Nimeni nu l-a văzut. Poate că nu există. Tot ce ştiu este că femeile astea au părăsit Germania şi au aterizat aici, la New York. Numai că nu le vom găsi în New York, pentru că povestea asta se întâmpla cu treisprezece ani în urmă. Aşa măsurăm cât de aproape suntem, nu ca distanţă, ci ca timp. Sincer să fiu, n-am ajuns niciodată mai aproape de atât.

Înţelegi ce zic? Ne petrecem toată viaţa, fiecare oră din fiecare zi, urmărind oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată, căutând ceva ce n-am văzut niciodată. Aşa a fost de când… Ştii cât de extraordinară mi se pare viaţa ta? Ce n-aş da să am o singură zi în care să lucrez în domeniul finanţelor familiei? Te invidiez. Te… *invidiez*.

— Vă rog! Nu vreau să mor! VĂ ROG! AJUTOR! AJUTOOORRR!

— Sssttt. Îi vei trezi pe toţi. Acum va trebui să-ţi pun căluş.

— NUUU! HMMM…

— Încetează! Nu vreau să te omor. Nu aşa. Nu sunt un maniac. Vreau doar… Credeam că ne făceam confidenţe… Mă întreb de ce o numesc bandă adezivă[39]? Este verde. Raţele nu sunt ver…

Scuză-mă. Am crezut c-am auzit ceva… De ce a trebuit să ţipi? Nu-ţi mai văd jumătate de faţă. Îmi plăcea să-ţi privesc faţa. Sincer să fiu, şi imploratul mi se pare înjositor. Te face să pari – nu ştiu – *ridicolă* e primul cuvânt care îmi trece prin minte. Nu vreau să mă gândesc la tine aşa. Nu fi ca ei. Toţi imploră. La ce se aşteaptă? Scuză-mă că te-am deranjat. Voiam să te omor, dar ai spus „vă rog”, aşa că… în cazul de faţă, sunt dispus să-mi asum o parte din vină. Am folosit un limbaj destul de grafic mai devreme. Eu…

Aşa. Ai auzit? Cred că e cineva la uşă. Vin imediat. Nu pleca nicăieri. Era o glumă. Ştiu, eşti legată. Nu e deloc amuzant… Am şi câteva calităţi, dar îmi lipseşte simţul umorului. Nimeni din familia mea nu are simţul umorului.

Da. Este cineva la uşă. Trebuie să te fi auzit. Ai dat-o în bară. Va trebui să deschid uşa şi să-l omor pe ăsta înainte să trezească mai mulţi vecini şi să trebuiască să-i omor şi pe ei. Înţelegi cât de nasoală poate deveni situaţia, nu-i aşa? S-ar putea transforma într-un cerc vicios, foarte vicios. Fii atentă.

Ce pot face pentru tine, tinere? Gata… s-a rezolvat. Nu te împotrivi. Şi acum, fii drăguţ şi cazi cu capul înainte, ca să pot închide uşa. Mulţumesc.

Îmi va distruge covorul. E păcat. M-aş putea imagina trăind aici. Ai văzut ce rapid s-a petrecut totul? Acum trei secunde, tipul ăsta era încă în viaţă şi acum nu mai e sau, mă rog, în curând nu va mai fi. Nu cred că şi-a dat seama ce i se întâmplă. Poate că da. Cui îi pasă? E mort. Din cauza ta… Da. Eu am fost instrumentul acestui deces, dar tu ai declanşat seria asta de evenimente. Probabil soţia şi copiii lui îl aşteaptă să se întoarcă acasă. Ce crezi că se va întâmpla dacă vor veni

să-l caute? Şi totul din cauza unui ţipăt. Şi pentru ce? Nu pari foarte mulţumită. Eu sigur nu sunt. Uită-te la el! A meritat?

Îmi dau seama că poate ţi se pare o cruzime. Sper să găseşti puţină consolare ştiind că nu a fost un gest hazardat. În câteva minute cred că vei înţelege foarte clar unde vreau să ajung. Ţi-am povestit deja puţin despre viaţa mea, dar mai este ceva ce încerc să-ţi explic, ceva ce prefer să nu împărtăşesc cu o persoană care este legată şi are căluş la gură. Acum, dacă vrei… Dacă vrei, te voi dezlega şi-ţi voi scoate căluşul din gură, să putem avea o conversaţie civilizată. Este un „DA”? Prea bine.

Îmi pare atât de rău. Nu mi-am dat seama că te-am legat atât de strâns. O să smulg repede banda adezivă, s-ar putea să te usture puţin. Repet, îmi cer scuze. Stai bine? Doar dă din cap. Eşti încă în stare de şoc. Sper că eşti suficient de calmă ca să asculţi ce am de spus. Nu o să te rănesc dacă mă asculţi.

— Vă rog! Vă rog, nu mă răniţi!

— Ce ţi-am spus adineauri? Tocmai ţi-am spus: „Nu o să te rănesc dacă mă asculţi.” Răspunsul tău este: „Vă rog, nu mă răniţi!” Înţelegi că s-ar putea interpreta ca un semn că *nu* m-ai ascultat? Repet, sunt dispus să-ţi ofer puţină libertate, având în vedere aceste împrejurări neobişnuite, dar ar trebui să faci un efort. Să trecem mai departe. După cum îţi spuneam mai devreme, viaţa pe care o trăim este… lipsită de satisfacţii… Eşti condusă de… senzaţia asta de amorţeală insuportabilă, cred că aşa aş descrie-o. În cazul de faţă: acum un minut, am ucis un tip şi nu m-am ales cu nimic. N-am simţit nimic. Desigur, au fost alţi factori în joc. S-a întâmplat foarte repede. Nu l-am cunoscut pe tip. Ceea ce contează este că n-am simţit nimic. Nu simt nimic, cu excepţia…

Uită-te la tine! Eşti îngrozită! Ce tablou frumos. Mi-aş dori să pot simţi asta. Aş da orice să simt ceva atât de intens. Nici nu ştii cât de mult te invidiez acum şi, deşi ţi se poate părea nesemnificativ, gramul ăla de gelozie pe care-l simt curgându-mi prin vene este cam toată senzaţia la care pot spera. Să te invidiez este partea cea mai importantă a zilei mele. Îţi mulţumesc.

Sunt momente ca ăsta, în care… ţi-am spus, am crezut că avem o conexiune. Văzându-te întinsă în pat, îngrozită, am dezvoltat un anumit ataşament faţă de tine. Ai avut vreodată un câine? Nu trebuie să răspunzi, nu contează. Ceea ce încerc să-ţi spun este că… Nu-ţi face griji, nu va durea deloc. Şşşt. Vei vedea. Ţi-am spus că nu va durea. Ceea ce încerc să-ţi spun este că o să te privesc murind, iar când viaţa se va scurge din tine, s-ar putea să simt altceva decât invidie. Aş vrea să ştii cât de mult ar însemna pentru mine, cât de recunoscător aş fi dacă aş putea, măcar pentru o clipă, să simt remuşcare.

25.
Songs My Mother Taught Me

— Nu sunt pregătită, mamă.

Ştiu că nu este. Am văzut disperarea pe chipul Miei în momentul în care i-am spus, dar nu era nevoie s-o văd. Îmi amintesc când am intrat în cabina noastră de pe feribot, parc-ar fi fost ieri, goliciunea acelui loc. Camera era plictisitor de ordonată, hainele mamei încă mai atârnau în dulăpior. Încă nu pot spune exact ce era ciudat în legătură cu asta. Părea… un decor artificial, aşa cum arată casa vecinului tău când te invită prima dată la el. Reviste aranjate exact aşa cum trebuie, o rachetă de tenis uitată convenabil lângă uşă, o carte niciodată citită, lăsată deschisă pe măsuţa de cafea. Ştiam că mama murise şi că nu se va întoarce niciodată. Ştiam că nu voi mai fi niciodată copil. Dar nu eram pregătită.

— Ştiu.

— Mai am nevoie de timp.

Şi eu am avut nevoie de timp. Nu existau niciun fel de avertismente, niciun fel de semne. Mama n-a lăsat indicii subtile. Sau erau prea subtile şi nu eram eu destul de deşteaptă. Tot ce ştiu este că lumea mea s-a sfârşit în cabina aia de clasa a treia. Nu a mai rămas nimic. Doar eu şi un copil cu ochi frumoşi, care nu ştia de ce plângea mama ei. Ar fi trebuit să ştiu. Ştiam regulile. Ştiam că nu putem fi trei pentru prea multă vreme, dar tot ne vedeam ca fiind două. Mama mea. Fiica mea. Eu eram doar o spectatoare, cea care făcea poze. A durat un timp până am simţit că pot face ceva pe cont propriu. De abia am reuşit să ne ducem misiunea la bun sfârşit, asigurându-mă ca fiica mea are hrană şi adăpost. În felul ei, Mia a fost cea care m-a ţinut în viaţă. Îi datorez viaţa mea. Îi datorez timp.

— Înţeleg, Mia. Îţi voi acorda timp.

— Cât?

— …suficient.

Îmi dau seama că se aştepta la mai multă împotrivire din partea mea. Probabil avea pregătit un întreg discurs. N-aş fi surprinsă dacă şi-ar fi petrecut toată noaptea memorându-l, cântărind fiecare cuvânt, reglându-şi ritmul vorbirii. Ar fi trebuit să-i dau satisfacţie, dar nu vreau s-o mint din nou pe fiica mea.

— Bine.

Mia este deşteaptă. A obţinut ce şi-a dorit din conversaţia asta. Nu are nimic de câştigat vorbind, doar totul de pierdut. Acum hai să vedem dacă pot obţine ce-mi doresc *eu.*

— Îţi voi acorda timp, dar va trebui să-mi dai ceva în schimb.

— Ce?

— Serviciu contra serviciu. Trebuie să fii responsabilă. Trebuie să rezolvi lucrurile.

— Credeam că sunt.

Este, uneori. Îşi încearcă cu vârful degetelor noua ei viaţă, dar nu se aruncă în ea. Este o amatoare, o profesoară suplinitoare, babysitter-ul care are grijă de copiii altcuiva.

— Nu aşa, Mia. Vreau să spun, rezolvă într-adevăr lucrurile. Suntem la Moscova de aproape un an şi ruşii n-au înregistrat niciun progres real. Nici americanii. Sunt absolut convinşi că au arma supremă. Aşa o lipsă de imaginaţie. Vreau o cursă, Mia, o întrecere. Vreau să construiască rachete mai mari şi mai bune, nu pentru că vor ei, ci pentru că ceilalţi o vor face în locul lor. Trebuie să accelerezi lucrurile. Trebuie să ne duci acolo. *Tu* trebuie s-o faci. Nu trebuie să te mai bazezi pe mine.

— Şi tu? Ce vei face?

— Aş *dori* să continui cercetările mamei mele înainte să dispar. Trebuie să ştiu dacă planeta asta are un viitor.

— Înainte să *dispari?* O spui ca şi cum ai plănui o vacanţă sau ceva de genul ăsta.

— Într-un fel aşa e. Mă poţi ajuta cu cercetarea, dacă vrei. Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu tine. Ce mi-aş dori *cu adevărat* este să văd un tip în spaţiu înainte să mor. Poţi face asta pentru mine, Mia? Poţi?

— Voi încerca, mamă.

— Vei face mai mult decât atât.

Va face mai mult de-atât. S-ar putea să nu-i placă ce înseamnă asta pentru ea, dar ea *suntem* noi. Ea are voinţa strămoşilor ei, hotărârea lor. Prin vene îi curg o sută de vieţi care au refuzat să renunţe. Poate nu este pregătită să le accepte – le consideră o slăbiciune – dar sunt în ea. Întotdeauna au fost. Îşi va urma instinctele. Se va vedea făcând lucruri pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile.

Chiar acum, se gândeşte la ce are de pierdut. Pe mine, persoana care crede că sunt. Dar există o parte a creierului ei care tânjeşte după toate astea. Este ca un labrador care a căzut pentru prima dată într-un lac. Instinctele îşi vor face efectul. La început, va fi surprinsă că poate înota. Curând, nici nu va mai dori să se întoarcă la ţărm.

— …

Creierul Miei lucrează peste program. Cunosc prea bine privirea aia. Începe cu un sentiment, nu cu un gând. Nevoia de a acţiona, de a face ceva. Aruncă vopsea pe pânză. Din haos, apare o formă. Nu o poate desluşi, dar ştie că este acolo, implorând să fie văzută. Ea poate fie să îngheţe, de teamă să nu piardă puţinul care există, fie să aibă încredere în ea şi să arunce mai multă vopsea pe pânză.

— Mia?

— Ştiu ce am de făcut.

Asta e. Începe să creadă.

— Ce?

— Ştiu ce am de făcut, mamă, dar n-o să-ţi placă.

Bineînţeles că n-o să-mi placă. Îmi pierd fetiţa. Nu sunt mai pregătită să o pierd decât este ea să mă lase să mor. Ea este fiica mea, o amintire a ceea ce am fost cândva. Îmi place să o văd cum creşte şi se transformă încet în „noi". Îmi place mai ales că încearcă să n-o facă, agăţându-se cu orice preţ de „eul" ei. Rezistă, Mia. *Vei pierde,* dar lupta merită. Zilele alea nu se mai întorc niciodată.

— Ce n-o să-mi placă, Mia?

— Trebuie să mă întorc în Germania.

26.
You Gonna Miss Me When I'm Gone

Are cicatricea aia mare pe umărul stâng. Nu e dreaptă ca o tăietură, ci cu meandre şi ocolişuri, ca un râu desenat pe o hartă.

— Billie, uită-te la mine! Lipsesc doar pentru câteva săptămâni.

— Nu vreau să pleci.

Nici eu nu vreau să plec. Nu este adevărat. Vreau. Nu i-am spus mamei întregul motiv pentru care vreau să plec, dar asta vreau. Sau cel puţin asta am vrut, cu o oră în urmă. Acum stau întinsă lângă Billie şi fiecare fărâmă de certitudine s-a spulberat… Era suficient să-mi întoarcă spatele ca să simt că deja sunt la mii de kilometri distanţă.

— Trebuie.

— De ce? Nu eşti singurul translator din Rusia. Spune-le să trimită pe altcineva. Spune-le că eşti bolnavă.

— Nu aşa merg lucrurile, Billie. Ştii doar.

Am vorbit serios. Acum c-am fost repartizată acolo, ar fi foarte greu să spun „nu." Stalin a cam eliminat acest cuvânt din vocabular.

— Chiar *vrei* să mergi. Îmi dau seama.

Nu ştiu ce este. Gelozie? Mă uit la ea şi văd… putere, independenţă. Mă minunez, dar îmi fac şi griji că nu-i pasă, că nu pot ajunge la ea. Îmi fac griji tot timpul. Acum îmi arată un pic de fragilitate şi nu simt altceva decât vinovăţie, pentru c-am făcut-o să însemne mai puţin decât este.

— Billie, eu…

— Las-o baltă. Vrei să pleci, du-te.

— Billie! Îmi pasă de tine. Atât de mult.

— Mama ta ştie că eşti aici?

— Poftim?

— Mama ta. I-ai spus despre mine?

Touché. Nu ştiu de ce asta doare, dar doare. Cu vina pot trăi, dar pentru ruşine nu eram pregătită. Ce doare cel mai mult este cât de premeditată a fost intenţia ei. Afirmaţia asta era *menită* să mă rănească.

— Vrei să plec?

Expresia feţei i se schimbă complet. Zâmbetul fără griji dispare. E mai reţinută. Un zâmbet blând abia îi face gropiţe în obrajii. Nu cred că-şi dă seama, dar o parte din ea ştie că a mers prea departe.

Ridică păturile. Vrea să mă apropii. Pentru o secundă sau două, mi s-a părut că rolurile noastre s-au inversat, dar acum s-a terminat. Billie este Billie, iar eu sunt… tulburată, hiperconştientă de tot. Simt frigul pe umărul meu gol. Îmi simt furnicăturile din degete, textura pielii ei. O vreau. Vreau să mă apropii din ce în ce mai mult şi să nu mă mai

opresc niciodată. Chiar şi lipite una de cealaltă, vreau… mai mult.

— Unde i-ai spus că mergi?

Vocea ei era lipsită de orice inflexiune. Chiar vrea să ştie.

— Mamei mele? La bibliotecă.

— La bibliotecă!

— Ce e în neregulă cu biblioteca?

— De asta îţi amintesc? De un loc vechi prăfuit, plin de lucruri uitate? Nu sunt chiar atât de plictisitoare, nu?

Nu este deloc plictisitoare.

— Îmi place biblioteca! Este un loc încărcat de aventură, de mister.

— Ca mine!

Eu… De ce plâng? Nu ştiu ce e în neregulă cu mine. Asta mi-am dorit. Mângâierile ei coborând tot mai jos. Buzele ei trimiţându-mi fiori pe coapsă. Dar acum este prea mult; sau prea puţin. Mă simt expusă ca o rană deschisă. Tremur ca o frunză.

— Încetează.

— Ce s-a întâmplat, Nina?

— Nimic. Eu doar…

Nu-mi găsesc cuvintele. Sunt îngrozită. Mi-e teamă *de tot*. Mi-e teamă să fiu ceea ce sunt. Mi-e teamă s-o părăsesc. Mi-e teamă să fac ce vrea mama, mi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla. Nu vreau să se termine cine am fost eu. Nu vreau să se termine. Vreau ca acest moment, cel de acum, să dureze, încremenit ca o sculptură de gheaţă. Dar nu va dura. Se va topi şi o să dispară. Totul dispare.

— Nu vreau să te pierd.

— Atunci nu pleca!

Mi-aş dori să fie atât de simplu.

— Mi-e teamă, Billie.

— De ce? De ce ţi-e atât de teamă, Nina?

— Mi-e teamă că te vei plictisi de mine.

— Aşa va fi.

— Dar nu înainte să-mi dau seama ce este în capul ăla mare al tău.

Şi, uite aşa, nu-mi mai e teamă.

27.
La Vie en Rose

1946

N-a trecut niciun an, dar Germania e deja o altă ţară. Bombardamentele au încetat. Coşmarul s-a încheiat, dar pare că nimeni nu e pe deplin conştient de asta. Nemţii sunt şocaţi, uluiţi, lipsiţi de ceea ce erau cândva şi de tot ceea ce le-a ţinut lumea unită. Nu contează în ce au crezut, s-a dus. Li s-a promis imposibilul şi au pierdut totul. Cei care au avut încredere se simt trădaţi, jefuiţi, din prostia unui singur om. Cei care au fost sceptici se simt la fel de învinşi. Nu există premiu pentru că ţi-a fost ruşine mai devreme.

Adevărata vindecare nu va începe înainte de sfârşitul ocupaţiei. Jumătate dintre bărbaţi sunt morţi. Cealaltă jumătate – infirmi, fără scop. Femeile se vor confrunta cu frigul şi foametea ca toţi ceilalţi, dar războiul *lor* a început când lupta a încetat. Soldaţii aliaţi i-au învins pe bărbaţi, dar nu se vor abţine de la represalii. Am auzit că Armata Roşie este cea mai nasoală. Războiul este un viol – aşa a fost întotdeauna – iar ăsta a fost cel mai mare război din istorie.

Eu, ei bine, uniformele sunt diferite, dar privirile sunt la fel. Sunt speriată de moarte oriunde merg. Văd umbre care nu sunt acolo, aud paşi pe care nimeni nu-i face. Îmi spun că nu cred în Urmăritor, dar el este peste tot în jurul meu. El nu e singur. Dieter, SS-iştii. Le văd chipurile peste tot, în toată lumea. Sunt bântuită de cei pe care i-am ucis şi de cei care m-ar putea ucide.

Aş putea să jur că fiecare chelner din cafeneaua asta era ofiţer SS. Îmi imaginez lucrurile doar pe jumătate. Cei mai mulţi dintre ei nu şi-au putut găsi un loc de muncă decât să servească la mese. Respiră, Mia. Îndeplineşte-ţi misiunea şi fugi mâncând pământul. Dacă de asta este nevoie ca să-mi ţin mama în viaţă… Voi face tot ce trebuie făcut. Voi trimite un tip în spaţiu. La naiba, îi voi trimite pe *toţi* în spaţiu. Nu va mai rămâne nimeni aici, decât mama şi cu mine. Şi Billie. O voi păstra pe Billie. Mi-aş dori să mă vadă acum. Sunt o persoană diferită când sunt în preajma ei. Asta e amuzant. *Sunt o* altă persoană în preajma ei. Mă întreb ce ar crede despre mine dacă ar şti ce sunt. Poate ar fugi mâncând pământul. Poate nu. Billie nu se sperie uşor.

Nu mă pot gândi la ea acum. Trebuie să mă concentrez cu adevărat. Am câteva idei, câteva modele la care am lucrat, dar am nevoie de ajutor. Am nevoie de sovietici sau de von Braun. Ei le vor construi. Trebuie doar să-i… motivez suficient. Mama spune că Moscova va avea arme nucleare în câţiva ani. Vor dori să exagereze. Să îndreptaţi o sută de asemenea rachete spre SUA, asta este motivaţia voastră. Am

o altă idee. Dacă funcţionează, îi va speria de moarte pe americani. Va băga în ei frica de Dumnezeu. Vreau o ameninţare sovietică să atârne deasupra capului lor, la propriu. Vreau… Oh, cred c-a venit partenerul meu. Colonelul Serghei Koroliov.

— Aici, domnule colonel! Vă rog, luaţi loc.

Doamne, îmi urăsc accentul rusesc. Sună… nu ştiu cum. Ciudat, mai ales.

— Sunt aici să mă întâlnesc cu generalul Kuzneţov.

S-ar putea să fi menţionat generalul. Nu sunt tocmai în vârful lanţului trofic în confuzia asta sovietică. Nu sunt într-adevăr în lanţul trofic sau măcar cetăţean sovietic, de fapt.

— Ştiu, domnule.

— Serghei.

— Poftim?

— Spuneţi-mi Serghei. M-au făcut colonel ca să pot lucra în dispozitive militare, dar nu sunt soldat.

Nu arată ca unul care ar purta numele ăsta. Ochi mari, bărbie proeminentă, cu un rânjet şi mai mare deasupra. Arată ca un boxer sau ca un jucător de baseball. Trebuie să aibă aproape patruzeci de ani, dar faţa lui de copil parcă a uitat să se maturizeze. Îmi place de el. Chiar şi felul în care se poartă este înduioşător. El pare… curios, nu la fel de arogant ca ceilalţi. Modest este puţin exagerat, dar s-ar putea să nu fie un ticălos la fel de mare ca celelalte genii pe care le-am întâlnit.

— Îmi cer scuze, domnule. Generalul nu a reuşit să ajungă, dar eu pot vorbi în locul lui. Vă rog luaţi loc, ca să putem sta de vorbă.

— De ce aş vorbi cu dumneavoastră? Cine sunteţi dumneavoastră?

Totul s-a dus naibii. Dintre toţi oamenii care m-ar putea judeca, ăsta este un criminal nenorocit! Este un criminal de geniu decorat, dar totuşi. Într-o zi, jur, voi avea putere adevărată şi oamenii vor trebui să mă asculte. Ar fi mult mai uşor, ca să nu zic c-ar merge mai repede, decât spectacolul ăsta umilitor pe care trebuie să-l joc de fiecare dată. O luăm de la capăt. Ochi dulci.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Numele meu este Nina.

— Accentul dumneavoastră, este…

— Ştiu. Ştiu.

— Sunt translator de limba engleză. Lucrez în biroul Podlipki. Îmi dau seama că vă aşteptaţi la altcineva. Ştiu cât de frustrant poate fi, dar dacă îmi acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră, cred c-o să vă placă ce am de spus.

— N-am vrut să par nerespectuos, doamnă. Doar că nu purtaţi uniformă şi nu pot discuta despre ceea ce fac cu un civil. Aş putea avea probleme.

Poate nu e un ticălos. E greu de ghicit. Totuşi este frumos. Destul

de arătos, de fapt. Nu ştiu de ce observ.

— O! Nu am nevoie să-mi spuneţi nimic. Sunt aici să vă întreb dacă doriţi să vă ocupaţi de un program pentru rachete.

Haide, Mia. Poţi mai mult de atât. Vorbeşti de parcă ai fi un comis-voiajor. Doriţi să cumpăraţi o enciclopedie?

— Ce program?

— …Programul dumneavoastră. Aţi avea propria echipă. Dumneavoastră aţi conduce cercetarea.

— Urăsc să fiu purtătorul veştilor proaste, Nina – pot să vă spun Nina? – dar nimeni nu o să îmi dea nicio însărcinare.

Ba da, eu! Eu îl voi pune la conducere pentru că… Pentru că vreau. Şi pentru că Stalin nu îşi plăteşte oamenii şi am găsit pe cineva la Politburo care datorează o tonă de bani mafiei ruse. Poate că ar trebui să reformulez asta.

— Şi dacă au făcut-o deja?

— …

Se mulţumeşte să se uite lung la mine, zâmbind. Se gândeşte sau flirtează cu mine? Continuă să mă privească lung. Este jenant.

— Domnule?

— De ce eu?

— Munca pe care aţi realizat-o la Jet Propulsion Research Institute a fost fenomenală. Sunteţi… bun. De aceea.

Este bun, dar l-am ales pentru că vrea să meargă în spaţiu.

— Au fost o mulţime de oameni inteligenţi la institutul de cercetare, mulţi care n-au fost arestaţi pentru trădare. Ce vă face să credeţi c-ar dori ajutorul meu sau c-aş vrea să-i ajut?

— Sunteţi aici, domnule, aveţi acces la tehnologia germană.

— Nu mi-au dat de ales. Tot ce vreau acum este să merg acasă la familia mea.

— Ei bine, acum aveţi de ales. Asta este alegerea dumneavoastră. Cu excepţia faptului că am nevoie să faceţi ce vreau eu. Este ca o alegere, dar cu mai puţine opţiuni.

— Ştiţi ce mi-au făcut? Ce mi-a făcut guvernul[40]?

— Ştiu destule.

El şi majoritatea colegilor săi au fost arestaţi în timpul Marii Epurări. Au fost acuzaţi că încetinesc activitatea la institutul de cercetare. Stalin i-a catalogat drept „membri ai unei organizaţii contrarevoluţionare antisovietice”. Koroliov a fost torturat zile întregi până când „a mărturisit”. Acuzaţiile împotriva lui au fost în cele din urmă reduse la sabotaj. A urmat un nou proces. Numai că el nu ştia. Era deja în drum spre gulag. A mers într-o mină de aur care era şi închisoare, alături de alte şase sute de oameni. Şase luni mai târziu, când l-au găsit, nu mai rămăseseră nici măcar două sute. Acum trebuie să lucreze pentru cei care i-au făcut asta.

— Nu sunt sigur că ştiţi. Priviţi.

— ORIBIL!

La naiba! Nu pot să cred c-am spus-o cu voce tare, dar tipul mi-a pus în mână dinţii săi! Serios, cine face aşa ceva?

— Eu…

— Îmi pare atât de rău, domnule, n-am vrut să spun asta. Eu doar… Cine v-a făcut asta?

— Scorbutul.

— Oh. Am crezut…

— Da. Tortura a fost cumplită, dar nu la fel de cumplită precum frigul.

— Îmi pare foarte rău pentru experienţa nefericită prin care aţi trecut, domnule colonel. Regret nespus.

— Serghei, vă amintiţi? Nu trebuie să vă pară rău, dumneavoastră n-aţi făcut nimic. Dar dacă asta este alegerea mea, aşa cum spuneţi, atunci răspunsul meu este nu. Nu vreau să mai construiesc arme pentru ei.

O, nu! M-aş putea ghemui sub pături cu Billie chiar acum, dar sunt aici şi-mi îndeplinesc misiunea. E timpul pentru un discurs.

— Eu… Cred că minţiţi, domnule. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Cred că iubiţi ştiinţa mai presus de orice altceva. Lansaţi rachete, într-o lume în care forţa gravitaţiei e menită să domine. Cred c-aţi fi construit rachete în propria curte, dacă guvernul nu v-ar fi solicitat sprijinul. În orice caz, cred că veţi dori să mergeţi până la capăt.

— Unde să merg până la capăt?

— În spaţiu. Vom merge în spaţiu.

— Ha! Sunteţi amuzantă, domnişoară. Nimănui nu-i pasă de spaţiu. Nimănui. Ceea ce vor oamenii este să facă bombe. Întotdeauna cât mai multe bombe, până când vom dispărea cu toţii fără urmă.

Este pesimist. Dar pare fericit totuşi. Un pesimist fericit. Nu ştiu de ce, dar îmi place. Aşteaptă-te la ce e mai rău în oameni şi nu vei fi niciodată dezamăgit, cred. Probabil că asta e fericirea.

— Ba da, vreţi să mergeţi în spaţiu. Vă pasă.

— …

— Vă cunosc un pic, domnule. Ştiu că aţi citit *Problema călătoriei în spaţiu* de Potočnik[41]. Aţi discutat despre asta. Ştiu că v-aţi gândit să mergeţi acolo sus şi la ce va însemna asta şi la ce veţi avea nevoie. Da, vor dori să construiţi rachete, dar rachetele sunt aceleaşi. Există, de asemenea, ceva special la care aş vrea să lucraţi. Vreau să trimit ceva acolo sus. Vreau să-l trimit şi să rămână acolo. Puteţi face asta, nu-i aşa?

— Aţi spus *„eu.”*

— Poftiţi?

— Aţi spus: „Vreau să trimit ceva acolo sus. Vreau să-l trimit şi să

rămână acolo.” Dumneavoastră personal, nu ei, nu noi.

Aoleu! Probabil m-am lăsat puţin dusă de val. Am probleme? Nu. Nu cred. Ăsta este singurul lucru bun în a nu fi un bărbat obişnuit. Nu va fi greu să-l conving că sunt doar o simplă spectatoare.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi. Cine sunteţi?

Dacă aş putea răspunde la întrebare, probabil n-aş fi aici să vorbesc cu el.

— V-am spus, numele meu este Nina. Sunt…

— …translator, ştiu.

— Nu contează cine sunt, domnule. Prefaceţi-vă că nu exist. Dar dacă spuneţi da, veţi avea propriul dumneavoastră departament. Vor dori o rachetă V-2 funcţională înainte de a vă lăsa să construiţi ceva nou – nu au imaginaţie – dar puteţi folosi oricare dintre oamenii de ştiinţă germani în acest scop. Apoi începe distracţia.

— I-aş putea folosi pe oricare dintre ei?

— Oricare. Îl puteţi avea pe Gröttrup. Puteţi avea întreaga lui echipă dacă vreţi. Tot ce trebuie să faceţi este să spuneţi „da”.

— …

— Vă rog spuneţi „da”.

— Nu.

— NU?

— Nu. Îmi pare rău. *Aveţi dreptate.* Iubesc ştiinţa din toată inima, dar nu atât de mult pe cât îmi iubesc familia. Deja am făcut-o să treacă prin destule încercări. Când m-au lăsat să ies din închisoare anul trecut, nu-mi mai văzusem soţia de cinci ani. Am fost departe de fiica mea cea mai mare parte a vieţii ei. Cum spuneam, voi face ceea ce vor ei să fac, dar nu rămân în Germania. Mă voi întoarce la Moscova, la familia mea.

— Asta nu va fi o problemă, domnule. Vă puteţi vedea fiica – Natalia, nu-i aşa? – în fiecare zi. Vă puteţi vedea soţia. O puteţi duce la muncă.

— Nu le voi aduce aici. Au o viaţă acasă.

— Bineînţeles că nu, vom face totul la Moscova.

Aproape. Le voi instala pe insula Gorodomlya, la aproximativ 160 de kilometri nord-vest. Vor face parte dintr-un nou institut de cercetare pe care îl voi pune pe omul nostru de la Politburo să-l creeze. Totul va fi într-un singur loc, aproape de casă.

— În Rusia? Dar nemţii sunt aici, în Germania. De aceea… se şi numesc germani.

— Lăsaţi asta în grija mea, domnule. Tot ce trebuie să faceţi este să spuneţi „da.”

E timpul să facem rost de nişte nemţi.

28.
It's a Good Day

Hmmm. Berea aia e bună. O merit, chiar dacă mama va fi supărată. O aud deja: „Mia! Ai răpit şapte mii de oameni?" Sună destul de rău când o spui aşa. Recunosc, ceea ce am făcut a fost puţin radical, dar ea zicea că nu putem lăsa lucrurile aşa cum sunt. Trebuia să fac *ceva.* Asta a fost ceva. A fost într-adevăr ceva.

Practic, n-am răpit pe nimeni. I-am rugat să vină la Moscova. Chiar le-am scris un bilet. „Întrucât lucrările în care sunteţi angajaţi sunt transferate în URSS, dumneavoastră şi întreaga dumneavoastră familie va trebui să fiţi pregătiţi să plecaţi în URSS. Dumneavoastră şi familia dumneavoastră veţi urca în vagoanele de pasageri. Vagonul de marfă este disponibil pentru bunurile din gospodărie. Soldaţii vă vor ajuta la încărcare. Veţi primi un nou contract de muncă după sosirea în URSS. Condiţiile din contract vor fi aceleaşi care se aplică lucrătorilor calificaţi din URSS. Deocamdată, contractul dumneavoastră presupune să lucraţi în Uniunea Sovietică timp de cinci ani. Veţi primi hrană şi îmbrăcăminte pentru călătoria care trebuie să vă aşteptaţi să dureze trei sau patru săptămâni."

Bine, nu i-am întrebat chiar pe bune, dar nu poţi să întrebi mii de oameni dacă vor să se mute în Uniunea Sovietică. Unii dintre ei e de aşteptat să fie mai puţin entuziasmaţi de perspectiva de a trăi sub stalinism. Eu am fost. Aşa că poate nu a fost cel mai benevol lucru făcut vreodată. Le-am spus că sunt mobilizaţi. Sub ameninţarea armei, da, dar răpirea înseamnă să arunci pe cineva în spatele unei dube. Oamenii ăştia şi-au împachetat lucrurile. Şi-au adus cărţi cu ei, fotografii, chiar şi mobilă. Adică, teoretic, ar fi putut spune „nu". Nu cred c-ar fi fost cineva împuşcat.

A trebuit să-i luăm pe toţi în acelaşi timp, înainte să se răspândească vestea, aşa c-am făcut-o la miezul nopţii. I-am lăsat să-şi împacheteze lucrurile. Unii şi-au luat chiar şi animalele de companie cu ei. *Cu siguranţă* nu este răpire dacă te însoţeşte şi animalul tău de companie. Nu ştiu de ce mă justific. Mama a vrut să mă ocup eu şi mi-a venit ideea asta. Dacă nu-i place, să se ocupe ea de tot.

Nici măcar nu erau atât de mulţi oameni, aproximativ două mii două sute de ingineri. Dar familiile lor i-au însoţit, aşadar… mai mulţi. Oh, pe cine vreau eu să păcălesc, a fost al naibii de spectaculos! O sută de trenuri. O sută! Mutarea oamenilor lui von Braun semăna cu o paradă într-un orăşel, în comparaţie cu asta.

Calmează-te, Mia. Este un plan bun. Ruşii nu vor avea încredere în nimeni cu noua tehnologie, cu atât mai puţin în nemţi. Folosim oameni de ştiinţă germani ca să obţinem informaţiile pe care le au

acum, dar nu le dăm nicio informaţie nouă şi nu-i lăsăm să participe la noi proiecte. În câţiva ani, informaţiile lor vor fi depăşite şi nu vor mai reprezenta o ameninţare pentru nimeni. Vor putea merge acasă, nimănui nu-i va păsa. Le salvez vieţile, într-adevăr. Bine, poate că nu. Totuşi, e un plan bun.

Mama, ei bine, va trece peste asta. Doar să nu afle câţi bani am cheltuit şi cu cine. Ea mi-a spus că mafia rusă avea acest „cod", că nu vor lucra niciodată cu guvernul. Ei bine, asta se va schimba acum, iar tipul de la Politburo le datora mulţi bani. Adică *extrem* de mulţi. Acum nu le mai datorează. Doar că nu ştie.

Una peste alta, cred că m-am descurcat destul de bine. Mi-am luat un program pentru rachete, un birou de cercetare plin de ingineri nemţi şi chiar am pe cineva care să-l conducă. Ah, şi n-am fost ucisă, nici de Urmăritor, nici de altcineva. Cred că mi-am câştigat dreptul la o bere.

O bere. Atunci voi merge… Brusc, am emoţii. Am încercat să nu mă gândesc. I-am spus mamei că trebuia să vin. I-am spus lui Billie. La naiba, am încercat să-mi spun şi mie însămi, dar să recunoaştem, aş fi putut face toate astea de la Moscova. *De aceea* am vrut să vin. Nu plec din Berlin până mâine, iar Bad Saarow este la doar o oră distanţă.

29.
As Time Goes By

Nu-mi amintesc să fi fost vreodată aici. Mă simt ca şi cum aş fi într-un pliant turistic. Un lac frumos. Păsări ciripind. Chiar şi razele soarelui strălucesc aşa cum trebuie. Toată lumea zâmbeşte tot timpul. Parcă au pus ceva în apă. Este superb. Pur şi simplu mă simt într-adevăr… nelalocul meu. De asemenea, mi-aş dori să ştiu ce caut.

„Nu credeam că te vei întoarce, nu după ce s-a întâmplat în Bad Saarow."

Ceva s-a întâmplat aici, dar nu ştiu ce. Sper doar că a fost un subiect demn de ştiri sau mi-am petrecut ziua căutând degeaba prin arhivele ziarului local. *Am* speranţă. Adică, standardul pentru calitatea ştirilor este… scăzut. Campionul la categoria grea Max Schmeling[42] la clubul local de golf. Planuri pentru un tren în miniatură. Corul oraşului a câştigat un fel de premiu.

Este interesant, într-un fel. O listă de oameni care n-au donat niciun ban după festivalul duminical. Familiile erau încurajate să gătească „un singur fel de mâncare" în zilele de duminică ale toamnei şi să doneze banii economisiţi organizaţiilor publice de caritate. Partidul lui Hitler şi-a asumat meritele. Ce fericire! O activitate nazistă de caritate şi, dacă nu o prestai, te făceau de râs în ziarul local.

Concurs de *Kuchen.* Acum mi-ar prinde bine nişte prăjituri.

Comemorare a victimelor… din tabăra cutare. „Duminică a avut loc o ceremonie în onoarea celor două tinere care şi-au pierdut viaţa în tabăra de vară Glücklich Entenküken."

…Câteva zile pe malul lacului. E frumos aici.

„Gisela Mayer şi Renate Neuman, în vârstă de zece ani, au fost ucise cu brutalitate…"

M-a luat ameţeala.

„…ucise cu brutalitate de altă colegă din tabără în ziua de 16 septembrie…"

Renate. Îmi amintesc numele, dar nu poate fi ea. N-am fost aici. Renate. Ochi albaştri. Faţă de înger.

Te voi tăia în bucăţi, căţea ce eşti.

Nu… Nu e real.

Ea, îmbrăcată în rochiţa ei albă.

Mă făcea în toate felurile. „Ţigancă împuţită! Ţigancă împuţită! Mama spune că ţiganii n-ar trebui să fie lăsaţi în tabără!" Toţi copiii mă fac în toate felurile. „De unde ai colierul ăla? L-ai furat, nu?"

Colierul meu. Cel pe care îl port chiar acum. Copiii trag de el. „Hoaţo! Ţiganca împuţită a furat un colier!" Lanţul s-a rupt. Ea La luat. Renate îl ţine deasupra capului meu. „Dă-mi-l înapoi! Dă-mi-l

înapoi!”

Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Este un vis. Visul meu. Pot să fac ce vreau.

Câteva zile pe malul lacului. E frumos aici. Mama m-a adus. Pare atât de tânără. O să mergem cu barca, poate o să pescuim. Ea va… „Ţiganca împuţită a furat un colier!” NU, STAI! Unde te duci? Dă-mi-l înapoi! Toaleta. Toţi râd. Ea… l-a aruncat în toaletă. Trezeşte-te, Mia!

„Criminala, o copilă de şapte ani, a fost găsită plină de sânge, având cuţitul de sculptat în mână.”

Cuţitul.

Sunt în bucătărie… Mă ascund în camera frigorifică încercând să mă liniştesc. M-au găsit. Mă târăsc afară. Aruncă cu varză în mine. Renate îmi toarnă lapte în cap. Laptele este rece, dar ard toată pe dinăuntru. Febra este atât de zgomotoasă, încât nu le mai aud ţipetele. Suportul pentru cuţite este pe blat.

Te voi tăia în bucăţi, căţea ce eşti.

Nu e real.

…

Rochie albă. Lapte rece. Cuţit.

O apuc cu ambele mâini.

Este un vis. Visul meu. Pot să fac ce vreau.

Ochi albaştri. Faţă de înger.

Vreau ca visul ăsta să se termine! Vreau să mă trezesc acum!

Îi pun cuţitul în piept. Ea tresare când vârful lamei se înfige, împing mai tare.

FĂ CA TOTUL SĂ ÎNCETEZE!

Ea îşi pune ambele mâini pe rană să oprească sângerarea. Mă priveşte neîncrezătoare, încă nu este sigură dacă e adevărat sau nu. Cineva mă împinge şi cad peste ea.

…

„Nimeni nu ştie ce a provocat această tragedie. Interogată de poliţie, copila nu şi-a amintit incidentul.”

Dă-mi înapoi colierul!

Rochie albă. Lapte rece.

Prietena ei încearcă să mă oprească. Îi sar la gât.

Ţipete. Braţe în jurul pieptului şi gâtului meu. Nu mă pot mişca. Sunt pe podea, în braţele unui adult.

„Copila nu şi-a amintit incidentul.”

…

…

„Nu credeam că te vei întoarce, nu după ce s-a întâmplat în Bad Saarow.”

ANTRACT.
Regula #6:
Niciodată nu putem fi trei pentru prea multă vreme.

Anul 890 înainte de Hristos

Tânăra Varkida îşi pierdu primul copil când armata Urmăritorului îi măcelări satul. Auzi câinii rupându-i fiica în bucăţi în timp ce alerga spre râu. O săptămână mai târziu, întâlni o caravană şi alese să călătorească cu ea spre răsărit, către stepe. Un grup mic de oameni aflat în continuă mişcare ar fi greu de găsit. Şi, de asemenea, asigura şi puţină protecţie. Varkida avea nevoie de o fiică, aşa că îşi găsi repede un partener potrivit printre negustori.

Varkida era a şaptea din neamul ei. Se temea de Urmăritor, de Rădi Kibsi. Ea ştia că într-o zi mai mulţi ca el vor veni şi îi vor ucide pe toţi. Misiunea ei era să salveze câţiva, să-i ia înainte să fie prea târziu. Varkida visa la nave care puteau traversa cerurile, la un milion de minuni pe care mama ei i le descrisese, dar pe care n-avea să apuce le vadă.

Varkida studia cerul aproape în fiecare noapte. Într-o seară, părăsi caravana ca să urmărească o stea care se ascunsese în spatele unui deal. Era târziu când se întoarse şi nu a observat tăcerea. Fusese o zi lungă, se gândi ea, toată lumea trebuie să fie obosită. Se aventurase destul de departe, nu auzise hoarda atacând. Nu auzise ţipetele oamenilor pe care Urmăritorul îi torturase. Găsi o grămadă de trunchiuri însângerate în mijlocul taberei. Toate braţele şi picioarele erau aranjate în jurul lor ca razele soarelui. Se gândi să fugă, dar Urmăritorul nu lăsase pe nimeni în viaţă şi era puţin probabil să revină. Tabăra, oricât de oribilă, era cel mai sigur loc să-şi petreacă noaptea.

A doua zi, se trezi în nechezatul cailor. Recunoscu imediat micul trib de războinici nomazi pe care-l întâlniseră în urmă cu doar câteva zile. Membrii caravanei îi numiră Arimaspi. Varkida observă că aproape jumătate dintre ei erau femei. Nici măcar vederea a două duzini de săgeţi îndreptate spre capul ei nu-i micşoră fascinaţia faţă de intruşi. Arcurile lor erau mult mai scurte decât al ei, ceea ce însemna că puteau fi ridicate fără să atingă crupa cailor. Se încordau mai puţin şi trăgeau rapid din mersul calului. Caii lor aveau picioare scurte şi capete mari, erau animale robuste, perfect adaptate la temperaturi extreme. Varkida nu văzuse niciodată războinici călare. Timp de aproape două mii de ani, oamenii din stepă crescuseră cai şi îi foloseau ca animale de tracţiune, iar folosirea lor în război se limita de obicei la tragerea carelor de luptă. Totul la aceşti oameni era conceput

pentru viteză şi mobilitate. Călăreşte repede, ţinteşte repede.

Arcaşii nu-şi sloboziră săgeţile. Probabil că nu o vedeau pe Varkida ca fiind o ameninţare. Poate că sarcina ei începea să fie vizibilă. Varkida întrebă dacă poate călări cu ei şi le oferi caii caravanei drept tribut. Câteva luni mai târziu, Varkida născu nu una, ci două fiice frumoase.

La un an după naşterea gemenelor, i se ceru să-şi găsească un soţ. Şi-l alese pe cel mai bun arcaş al grupului, un adolescent de şaptesprezece ani, cu un an mai tânăr decât ea. Fiecare războinic purta un arc şi o *akīnakah,* o sabie scurtă, ceva între o sabie şi un pumnal. Manipularea obiectelor ascuţite era ceva firesc pentru Kibsu, dar un tată care trage bine cu arcul putea fi benefic pentru fete. Varkida născu de încă două ori în primii trei ani de căsătorie.

Cele patru fete crescură împreună printre cai. Gemenele trebuiau, în mod firesc, să semene una cu alta, dar când sora lor cea mică împlinise opt ani, toate semănau leit cu mama lor. Hainele şi coafurile diferite nu mai puteau ascunde ceea ce era evident, iar membrii tribului ajunseseră să creadă că printre ei trăiau nişte creaturi magice. Temându-se de pedeapsa zeiţei Tabiti, tribul o exilă pe Varkida şi pe cele patru fiice ale ei.

Varkida se temea pentru copiii ei, dar cele cinci Kibsu crescură singure. Fetele erau călăreţe desăvârşite. Fiecare primise câte un mânz ca animal de companie. Cal şi femeie crescuseră împreună şi legătura lor era vizibilă. Tatăl fetelor fusese şi el de ajutor. Toate cele cinci femei mânuiau rapid arcul, pe care Varkida îl perfecţionase de-a lungul anilor. Armele lor erau mai precise şi mai puternice decât toate la un loc, iar gemenele, chiar şi după standardele Kibsu, erau absolut letale cu o sabie.

La câteva luni după exil, fură atacate de un alt mic trib. Kibsu erau depăşite numeric, dar le veniră de hac duşmanilor. Supravieţuitorii se predară şi le implorară să se alăture tribului Kibsu. Varkida îi văzu pe bărbaţi şi femei în genunchi în faţa ei. Îşi scoase arcul şi ţinti repede fiecare bărbat direct în inimă. Apoi se întoarse către femei şi le spuse că-şi găsiseră un nou cămin.

Reputaţia tribului crescu odată cu numărul lor. Erau rapide şi neînfricate. Bărbaţii nu îndrăzneau să li se împotrivească, iar femeile îşi părăseau adesea propriile triburi ca să li se alăture. Varkida avea o armată. În curând, toată lumea, de la Marea Neagră până la Lacul Baikal, se temea de mânia *hama-zan-ului.* Kibsu nu-l întâlniseră pe Urmăritor de mulţi ani, dar Varkida jurase că va fi pregătită când va veni momentul. Adversarul era nemilos, iar ea avea să riposteze pe măsură. Regulile tribului erau simple. Toate femeile vor fi hrănite şi îmbrăcate, dar nu vor fi plătite. Cele care doreau să împartă prada de război trebuiau să ofere tribut capul unui inamic ucis. Tuturor le era

permis să viziteze un trib vecin unde puteau să facă sex şi apoi să se întoarcă. Dacă rămâneau însărcinate şi dădeau naştere unei fete, ea se alătura tribului şi tribul avea grijă de ea. Un băiat însemna fie că trebuie să părăsească tribul, fie să lase copilul cu tatăl lui. Când gemenele împliniră şaisprezece ani, Varkida le dădu permisiunea să aibă propriul copil. Un deceniu mai târziu, cele şapte Kibsu conduceau peste şase sute de femei împotriva armatei Zhou la Haojing.

La întoarcere, aflară de o incursiune a tracilor în stepe. Tracii erau recunoscuţi ca fiind războinici foarte brutali, iar relatările despre aceste crime le îngroziră pe toate, în afară de Kibsu. Oameni jupuiţi de vii, scăldaţi în ulei şi arşi, copii lăsaţi plângând printre cadavre cu ochii scoşi. Ăsta, se gândi Varkida, trebuia să fie Urmăritorul.

În noaptea aia, tribul sacrifică un cal în cinstea zeilor. Picioarele din faţă ale calului erau legate laolaltă. Varkida îl mângâie pe creştet de câteva ori înainte de a trage de frânghie ca să-l îngenuncheze. Legă o altă frânghie în jurul gâtului animalului, puse un băţ de lemn sub frânghie şi începu să se învârtă. Garoul îi tăie respiraţia şi-i întrerupse circulaţia sângelui, iar calul muri fără să se împotrivească. Varkida îi jupui pielea de pe burtă, iar fiicele şi nepoatele ei i se alăturară, tăind carnea înainte de a o fierbe. Băură vinul, arseră *kanab*-ul, iar cântecele tribului răsunară prin stepe până la răsăritul soarelui.

După o zi de odihnă, femeile încălecară şi se îndreptară spre vest, spre duşman. Cinci zile mai târziu, zăriră tabăra tracilor lângă râul Volga. Niciuna dintre ele nu văzuse vreodată o armată de asemenea proporţii. Tăcerea se răspândi în trib asemenea ploii în ţinuturile secetoase, iar patru dintre călăreţele Varkidei se întoarseră şi fugiră înfricoşate. Varkida văzu trei căruţe trase de cai şi un cort care formau un pătrat la capătul sudic al taberei. Ea folosi spaţiul dintre ele ca unitate de măsură. Mulţimea ocupă o suprafaţa în formă de L de aproximativ 12,5 km^2 – pentru dreptunghiul mai lung – şi 2,4 km^2 – pentru cel mai scurt. Ea numără oamenii din pătratul ei şi înmulţi cu şaizeci şi opt. În curând, aveau să fie două mii două sute de oameni încercând să le omoare, plus sau minus o sută, două.

Varkida observă că tracii erau adunaţi în grupuri. Nu era o armată, îşi dădu ea seama. Era o hoardă, un grup mai numeros de triburi mici, reunite la repezeală, cu un singur scop. Oamenii ăştia nu luptaseră şi nu se antrenaseră niciodată împreună. Probabil abia se întâlniseră cu doar câteva zile în urmă. *Hama-zan*-ul nu urma să se confrunte cu o armată unită şi disciplinată, ci cu zeci de grupuri mici care acţionau oarecum independent. Adversarii peltaşti[43] purtau un scut de răchită, favorizând mobilitatea în detrimentul armurii. Puteau mânui o sabie, dar arma lor preferată era suliţa. Varkida îi mai văzuse pe traci şi le cunoştea tactica de luptă. Erau luptători de gherilă. Se repezeau spre inamic cu armele lor şi se retrăgeau. Repetau mişcarea, slăbind forţele

adversarului cu fiecare atac.

Strategia Varkidei era asemănătoare, dar tribul ei era foarte disciplinat. Se antrenaseră împreună aproape toată viaţa şi-şi anticipau reciproc mişcările. Ea ştia că mulţi dintre bărbaţii cu care se luptau nu văzuseră niciodată cavalerie, cu atât mai puţin să lupte împotriva ei. Varkida avea să atace prima, dar ştia că efectul de surpriză era trecător. Trebuiau să distrugă voinţa duşmanului de a lupta. Şocul şi uimirea erau esenţiale, mai ales că erau depăşite numeric. Îşi puse trupele să formeze o singură linie de un kilometru şi jumătate lăţime şi luară tabăra cu asalt. Îşi ţinură arcurile pregătite. Nu ţipară şi nici nu urlară, ci lăsară galopul cailor lor să bage frica în inimile duşmanilor. La două sute de metri de tabără, sloboziră primele săgeţi. Năpustindu-se cu doisprezece metri pe secundă, aveau să intre în raza de acţiune a suliţelor inamice în mai puţin de douăsprezece secunde. Fiecare războinică trăgea o a doua şi a treia săgeată înainte de a se întoarce. Varkida nu avea nevoie să dea semnal trupelor sale. Imaginea calului ei ridicându-şi capul şi greutatea pe copitele din spate era suficientă. Tracii înaintară, dar femeile învăţaseră să ţintească mergând cu spatele, răsucindu-se şi dând pinteni cailor. Douăsprezece secunde mai târziu, armata Kibsu era din nou la două sute de metri distanţă şi o ploaie de trei mii de săgeţi se abătea asupra tracilor. Toate se opriră să se regrupeze şi lansară un nou atac, apoi încă unul. De fiecare dată, tracii dădeau bir cu fugiţii, ca să evite să se înece în râul Volga.

Tolbele femeilor, *gorytos,* puteau conţine aproximativ şaptezeci şi cinci de săgeţi şi rămăseseră mai mult pe jumătate pline, după şase atacuri. Până atunci, o treime dintre traci erau deja morţi şi triburile lor începuseră să se împrăştie. Varkida se uită la celelalte Kibsu. Fiicele şi nepoatele ei nu observară şi nici nu aveau nevoie. În câteva secunde, şapte unităţi de aproximativ optzeci de femei luau tracii cu asalt.

Tracii se pregătiră pentru încă trei salve şi-şi coborâră scuturile ca să fugă care încotro, dar de data asta, caii continuau să înainteze. Nepregătiţi pentru un nou atac, puţini mai avură timp să arunce sau chiar să ridice suliţele, iar călăreţele străpunseră cu uşurinţă liniile tracilor, în timp ce slobozeau săgeţi de la mică distanţă. Femeile nu se opreau. Fiecare unitate se regrupa aproape instantaneu şi se îndrepta către următoarea ţintă pe care o alesese Kibsu care îi conducea. Tracii nu văzuseră niciodată un asemenea tip de disciplină. Războinicele zburau în jurul lor ca nişte roiuri de albine ucigaşe, lansând săgeţi care nimereau întotdeauna la ţintă. La două minute după începerea bătăliei, *gorytos* se goliseră, iar războinicele stăteau semeţe în picioare, cu săbiile scoase din teacă. Toate ţipară într-un glas şi se repeziră spre tracii aflaţi în imediata lor apropiere. Toată disciplina pe care o

demonstraseră în timp ce călăreau făcu loc furiei dezlănţuite. Una dintre gemene îşi rupse sabia în craniul unui trac. Dezarmată, ea se apropie apoi de un tânăr peltast înarmat cu o suliţă. Adversarul îşi întinse arma ca s-o împiedice să se apropie, dar Kibsu continuă să înainteze. Ea nu se opri când suliţa îi străpunse umărul. Ea nu se opri nici când suliţa îi ieşi prin spate. Trecu prin suliţă până ajunse la mâinile bărbatului, îi luă sabia de la centură şi îi reteză capul. Următoarea suliţă ateriză şi i se înfipse în craniu. Nu o simţi deloc. Şi fiica ei muri, câteva clipe mai târziu, când un topor îi tăie gâtul. Două sute de războinice muriră pe câmpul de luptă în ziua aia. Însă niciunul dintre traci nu supravieţui. Puţinii care rămaseră teferi aruncară armele şi fugiră, dar nu ajunseră departe. Una câte una, săbiile războinicelor reduseră la tăcere ţipetele şi implorările. Nu era nicio pradă de război de împărţit, dar până la căderea nopţii, capul fiecărui trac fusese oferit tribut Varkidei.

Când soarele apunea şi tribul se întorcea spre răsărit, Varkida se răsuci şi văzu măcelul pe care-l lăsaseră în urmă. Mii de cadavre decapitate zăceau într-o baltă de sânge. O movilă de capete se înălţa spre cer. Capetele *ei,* se gândi ea. Îi fuseseră date ei. Ea descălecă şi vomită tot ce mai rămăsese din sufletul ei. În momentul ăla, Varkida înţelese că ea şi Urmăritorul sunt la fel. Ea ştia de cine salvau omenirea.

Varkida îşi privi fiicele şi nepoatele şi-şi dădu seama ce făcuse. Începuse ca una, dar acum erau cinci. Dacă fiecare dintre fete ar fi făcut la fel, Kibsu ar fi în curând douăzeci şi unu, apoi optzeci şi cinci. În două sute de ani, ar putea fi şaisprezece milioane din ea. Alte două sute şi… nu ştia dacă planeta ar fi destul de încăpătoare pentru atât de multe.

Varkida porunci o sărbătoare în memoria celor căzute pe câmpul de luptă. Războinicele băură, fumară şi îşi împărtăşiră poveşti despre cele trecute în nefiinţă. În timp ce noaptea se destrăma, se retrase în coliba ei, cu familia. Le spuse despre viitor şi despre planul ei de a-l schimba. Le spuse că nu se pot lupta ca Urmăritorul sau vor deveni ca el. Trebuiau să fie mai bune de atât. Varkida îi atrase atenţia fiicei ei mai mari că e timpul să conducă şi să-şi înveţe fiica să respecte principiile pe care ea însăşi le stabilise. Le dădu un set de reguli după care ar trebui să trăiască şi le obligă pe toate să le recite de o duzină de ori.

Păstrează cunoaşterea.
Supravieţuieşte cu orice preţ.
Nu atrage atenţia asupra ta.
Nu lăsa nicio urmă.
Teme-te de Urmăritor.
Fugi întotdeauna, nu te lupta niciodată.

Niciodată nu putem fi trei pentru prea multă vreme.

Kibsu vor trăi, spuse ea, dar vor trăi ca mamă şi fiică. O singură fiică, niciodată mai multe. Apoi le pregăti o infuzie din plante *haumala* pe care le culesese cu mâna ei. Turnă trei ceşti, păstră una pentru ea şi îi oferi câte una fiecăreia dintre fiicele mai mici. Familia se ţinu de mână câteva minute înainte să bea lichidul fierbinte. Toate ştiau ce avea să se întâmple în continuare. Mai folosiseră otrava asta împotriva duşmanilor lor. Unul câte unul, muşchii aveau să le amorţească, până când paralizia se va răspândi spre inimă şi plămâni. Varkida spera că va fi o moarte nedureroasă. Cu ultima răsuflare, îi ceru fiicei sale mai mari să se aplece spre ea. Îşi scoase colierul pe care i-l dăduse mama ei Şi-l puse în jurul gâtului copilei, înainte de a-i şopti la ureche.

— Acum eşti a Opta… Condu-i către stele, înainte să venim şi să-i omorâm pe toţi.

ACTUL IV

30.
Nature Boy

1949

Dragă Sara,

Au trecut aproape doi ani de când nu mai ştiu nimic despre tine. Nu pot decât să sper că tăcerea ta nu este rezultatul unei indispoziţii şi că eşti sănătoasă şi bine dispusă.

Sunt atât de multe de spus, încât nici nu ştiu de unde să încep. După trei ani petrecuţi pe Coasta de Est, mă întorc la Caltech. Deşi îmi plăcea foarte mult să predau la MIT, mi-a fost dor de senzaţiile tari pe care le trăiam când construiam rachete şi de camaraderia aia pe care o găsisem doar în California. Nu puteam rata ocazia de a lucra din nou cu profesorul von Karman. M-au onorat cu fostul său titlu academic, iar acum sunt Robert H. Goddard, profesor de motoare cu reacţie. De asemenea, am fost numit director al Guggenheim Jet Propulsion Center.

Mi s-a oferit recent un alt titlu, unul pe care l-am acceptat cu mai multă emoţie. Soţia mea Ying a născut un băieţel frumos în octombrie anul trecut. L-am numit Yucon. Fiul meu s-a născut aici şi, cu multe încurajări din partea colegilor mei de la Caltech, recent am expediat prin poştă cererea noastră pentru cetăţenie americană.

În timp ce salut această nouă viaţă de familie americană, mă tem pentru siguranţa celei chinezeşti. Socrul meu este un oficial Kuomintang[44] şi a devenit clar că războiul civil care afectează China de atâta vreme se va încheia în curând cu o victorie comunistă.

Poate e evidentă lipsa de experienţă ca tată, poate este incertitudinea cu privire la lumea în care va trăi copilul meu, dar povara responsabilităţii mi se pare într-un fel greu de suportat. Fiul meu nu este decât o nouă viaţă fragilă şi deja a moştenit o mie de ani de poveri ale trecutului. Viaţa lui va fi modelată de alegeri pe care nu le-a făcut. Se va confrunta cu problemele create de alţii pentru el şi va fi judecat pentru faptele lor înainte de a fi judecat pentru ale lui. N-am creat nedreptatea cu care se va confrunta fiul meu, dar am ales să-l aduc într-o lume plină de ea. Prezenţa lui îmi aduce mai multă speranţă decât îndrăznisem să-mi imaginez şi o mare doză de vinovăţie la care nu mă aşteptam.

Nu vreau să te împovărez cu văicărelile unui tată înspăimântat. Având în vedere situaţia, este un moment de bucurie pentru noi şi sper să fie unul şi pentru voi.

Cu sinceritate, prietenul tău,
Hsue-Shen Tsien

31.
Still a Fool

Orice aş fi, oriunde *am* fi, ştiu că n-am fost întotdeauna prada.

Îmi tot spun că nu ştiam, dar este o minciună. Am suprimat cumva amintirile, dar ştiam. Este în mine. Începe cu furnicături şi se termină cu părul măciucă. Simţuri exacerbate. Totul devine mai clar, mai limpede. E un monstru în mine. Îl ţin în cuşcă, dar este acolo, zgâriind permanent zidurile cu ghearele. Credeam că pot să-l controlez, să îmblânzesc fiara. Credeam că sunt mai puternică decât *el,* dar m-am înşelat. Nu îmi răspunde la comenzi.

Luni de zile am crezut că e vorba doar de mine, de ceea ce sunt, dar acum mă uit în jur şi văd asta în oricine. De fiecare dată când cineva se bagă în faţă la coada de la magazin, de fiecare dată când oamenii „se ciocnesc" într-o mulţime. Îl pot controla de cele mai multe ori, dar primul lor instinct este violenţa, ura. În adâncul sufletului, oamenii sunt făcuţi să omoare, să extermine.

Acum o pot face la scară mai mare. Ruşii au bomba. Azi-dimineaţă au bombardat un sătuc. Îl construiseră în pustietate, în Kazahstan. Avea case, un magazin, chiar şi un podeţ. Au privit orăşelul cel fals arzând, când bomba nucleară a explodat. „Primul fulger"[45], l-au numit. Lavrenti Beria[46] era la conducere, mâna dreaptă a lui Stalin. Practic, când era vorba de ceva foarte rău, se ocupa Beria. Prioritatea absolută a lui Stalin după război a fost să obţină arma aia. Acum o are. Este ceea ce ne-am dorit, dar cu Beria la conducere, mi se face pielea de găină. Acest monstru a executat douăzeci şi două de *mii* de prizonieri polonezi în 1940. Soldaţi, civili, preoţi, nu conta. Beria i-a împuşcat pe toţi şi a îngrămădit cadavrele în gropi comune. A făcut acelaşi lucru şi cu zece mii de naţionalişti georgieni înainte de război. Pentru asta i-au dat o medalie.

Am auzit că oamenilor de ştiinţă din proiectul său nuclear li s-a spus dinainte de recompensa sau de pedeapsa lor, în funcţie de rezultatul de astăzi. Obţin Ordinul Lenin[47] dacă bomba explodează sau, în caz contrar, condamnare pe viaţă într-un gulag. Beria îşi iubeşte gulagurile. El le-a construit pe majoritatea. Cei care jucau un rol mai important aveau să primească onoruri mai mari sau un glonţ în cap. Mulţi oameni deştepţi de aici au răsuflat uşuraţi când satul ăla a fost şters de pe faţa pământului.

Pun pariu că lucrurile sunt puţin mai tensionate de cealaltă parte a Atlanticului. Balanţa puterii s-a modificat al naibii de mult într-o singură zi. Americanii şi-au închis în cele din urmă lagărele pentru japonezi-americani. Veţi vedea. Le vor umple de comunişti înainte de sfârşitul deceniului. Trebuie să ai pe cineva pe care să urăşti, chiar

dacă este propriul tău popor.

Tot ce văd este ură, durere, urâţenie. Nu pot să lucrez. Nu pot să gândesc. Adevărul este că nu cred c-ar *trebui* să lucrez, să gândesc sau să respir. Îmi duc misiunea la bun sfârşit în fiecare zi. Îl văd pe Koroliov făcând un pas greşit şi eşuând, dar nu mă pot hotărî să-l ajut. Nu vreau să particip la asta sau la altceva similar.

Stalin, Beria. Ăştia sunt băieţii buni, oamenii care l-au învins pe Hitler. Ăştia sunt oamenii pe care ar trebui să-i salvăm. La dracu', nu! Să ardă din temelii lumea asta; şi eu odată cu ea.

32.
East of the Sun (and West of the Moon)

1950

L-au arestat. Fostele detaşamente ale „Armatei Roşii” l-au acuzat pe Hsue-Shen că este membru al unei „organizaţii subversive”. A fost anchetat de FBI înainte de a hotărî să-şi ducă familia la Shanghai. I-au confiscat bunurile, care, spuneau ei, conţineau materiale secrete şi l-au băgat în închisoare. Prietenii l-au scos de acolo, dar acum se află în arest la domiciliu. Autorizaţia de securitate i-a fost revocată, iar cererea de cetăţenie, respinsă. Fiul lui nici măcar nu a împlinit doi ani. Fiica lui are patru luni. Nu contează unde cresc copiii acum, pretutindeni vor fi străini. Izgoniţi de propria lor ţară, priviţi cu scepticism oriunde s-ar duce.

Au spus că Hsue-Shen este membru al Partidului Comunist. Acuzaţia este absurdă; familia lui a servit interesele opoziţiei. Au spus că a participat la „şedinţe şi consfătuiri”. Sunt sigură că a participat. Adunări ale savanţilor liberali, reinventând lumea la un pahar de gin tonic. Nu este tocmai un complot pentru „răspândirea comunismului” şi răsturnarea guvernului. Simţul realităţii rareori predomină în faţa paranoiei, dar astea sunt complet absurde.

Cu greu mai recunosc lumea. Fiica mea fuge de datoria ei. Mintea îi este tulburată şi nu o pot învinovăţi. Ar fi dificil, cu dovezile pe care le avem, să ajungem la o concluzie diferită. Lumea aşa cum este nu imploră să fie salvată.

O văd pe Mia suferind şi mi-aş dori să pot opri asta. Simt vina de care vorbea Hsue-Shen. Mi-am aruncat fiica într-o viaţă pe care nu a ales-o ea, aşa cum a făcut şi mama cu mine. Nu ni s-a cerut niciodată să fim cine suntem. Indiferent de alegerea pe care am făcut-o, s-a întâmplat cu mult înainte ca Mia să se nască. Poate c-ar fi trebuit s-o las să aleagă din nou.

Acum ştiu de ce bunica mea şi-a ascuns cercetările din domeniul climatologiei de toată lumea. Ştiu de ce nu a spus nimic nimănui. Îi era ruşine. Nu se temea că eforturile noastre ar fi zadarnice dacă planeta era pe moarte. Ar fi împărtăşit acest gând, aşa cum a făcut mama mea. Ea *spera* ca planeta să moară. Căuta o cale de scăpare. Ceva îi măcina sufletul şi era disperată să găsească o logică, să evalueze treptat fiecare emisie de carbon. Ea voia să se oprească. Nu voia ca fiica ei, nepoata ei să ne poarte povara. Ea voia să trăiască, iar copilul ei să aibă o viaţă obişnuită.

Ar fi trebuit să fie evident. Am ales să nu-i văd eşecurile, pentru că nu voiam să le înfrunt pe ale mele. Nu voi trăda tot ce a fost înainte,

dar împărtăşesc sentimentul bunicii mele. Şi eu mi-aş dori foarte mult să trăiesc, ca Mia să-şi caute fericirea cum doreşte. Mi-aş dori să mor de bătrâneţe şi să-mi văd nepoata crescând. Mi-aş dori să fim altcineva.

33.
I'm Gonna Dig Myself a Hole

1951

— Koroliov ţi-a lăsat un mesaj. A spus că ţi se solicită prezenţa la State Range Central No. 4.

Mia abia dacă îşi mai petrece timpul cu Koroliov. Mă îndoiesc că îşi dă seama cât se luptă el şi întregul program. Lui Koroliov îi este dor de ea – o spune atât de tare şi de des –, dar el nu ştie *cine* îi lipseşte. Tânjeşte după Nina, translatorul, nu după savantul cu un IQ mai mare cu patruzeci de puncte decât al lui. Cu greu îl pot învinovăţi; nu ştie că persoana aia există. A văzut doar frânturi din ceea ce poate face ea.

— Spune-i că nu pot merge. Acum nu mă pot ocupa de Kapustin Yar[48].

— Cine este Kapustin Yar?

— Nu este o persoană, mamă, este un loc. O situaţie foarte nasoală. Prea cald sau prea rece. Acolo, aprovizionarea cu provizii, cu materiale, cu orice este un coşmar. Nici măcar nu putem bea apa. Nu-mi place.

— Aş presupune că aceste condiţii de viaţă s-au îmbunătăţit de la ultima ta vizită. În plus, nu vei fi acolo pentru mult timp.

— Nu înţelegi. Este atât de frig, încât oamenii din echipe beau combustibil de rachetă ca să se încălzească. Când zăpada s-a topit în primăvară, au găsit un soldat mort, într-un bloc de gheaţă. Nici măcar nu ştiau că a dispărut. La naiba, au găsit o herghelie întreagă. *Caii* au murit îngheţaţi, mamă.

— Koroliov are nevoie de tine, Mia.

Nu ştiu cum să mă apropii de ea. Am crezut că munca ar putea-o aduce înapoi, dar Mia simte prea multă furie şi ură. Este supărată pe lume pentru că este ceea ce este. Mă urăşte pentru că ascund adevărul. Şi se urăşte cu o convingere infinită.

— Nu, nu are. Koroliov vrea să se întoarcă doar pentru că acolo m-a sărutat pentru prima dată.

— Poftim?

— Da. Am avut prima noastră lansare de succes cu R-1. Din senin, Koroliov îmi toarnă un pahar de şampanie, spune: „Spre stele!" şi mă sărută. Ar fi trebuit să-l plesnesc.

— Mia! Oamenii vor crede…

— O, mamă. *Toată lumea* crede că eu şi Koroliov avem o aventură. *Soţia* lui crede că avem o aventură. A înaintat cererea de divorţ anul trecut. El a spus că vrea să-şi salveze căsnicia. Multă baftă! Oricum, spune-i proiectantului şef care urmează să divorţeze că-şi poate găsi

pe altcineva. Spune-i că sunt alergică la pisici.

— Nu eşti, dar ce treabă are una cu alta?

— Locul ăla este iadul. Chiar şi şoarecii o ştiu. Sunt şerpi peste tot şi noaptea se face îngrozitor de frig. Am pus izolaţia asta călduroasă şi confortabilă peste cablajele R-1 şi şoarecii s-au mutat acolo. Apoi au mâncat firele pentru că… de ce nu? Aşa că da, aducem pisici de fiecare dată când urcăm acolo, ca să împiedicăm şoarecii să distrugă rachetele.

Patru, aproape cinci ani de muncă şi asta e ceea ce ne-a rămas.

— Mia. Ştiu că încă mă mai urăşti, dar ruşii…

— Nu te urăsc, mamă. Pe mine mă urăsc.

— Crezi că este vreo diferenţă? Acum mă laşi să termin ce spuneam?

— Da.

— Ruşii nu vor ajunge niciodată nicăieri fără ajutorul tău.

— Au R-1, R-2.

— R-1 este o copie imperfectă. Şi nu, cu siguranţă nu au R-2. Douăsprezece teste de lansare, Mia. Douăsprezece. Toate au fost sortite eşecului. Asta este cea mai lungă serie de teste înregistrată vreodată şi nu au atins ţinta nici măcar o odată. Vor da greş fără tine. De asemenea, trebuie să-ţi publici rezultatele cercetărilor, astfel încât alţii să poată construi pornind de la ele.

— O pot face mai târziu.

— Cere-i cuiva să-ţi publice descoperirile. Crede-mă, nu vrei să petreci un deceniu învăţându-ţi fiica despre lucruri pe care le-ar putea învăţa singură la bibliotecă. Împărtăşeşte-ţi cunoştinţele în toată lumea şi copilul tău va trebui să înveţe doar despre rachete.

— Nu este aşa grav cum crezi, mamă. Ei fac progrese. Koroliov lucrează la R-3 şi…

— Mia, trebuie să te trezeşti la realitate. R-1 are o autonomie de două sute optzeci de kilometri şi abia dacă funcţionează. Acum vor să ajungă la trei mii. Koroliov este ambiţios – îi recunosc meritele – dar R-3 este o mare belea. Noi tehnologii, noi combustibili, noi probleme. Astea sunt nişte nisipuri mişcătoare, Mia. Va fi sfârşitul departamentului lui Koroliov dacă nu intervii.

— Facem tot ce putem.

— Nu faci nimic, Mia. *Te* uiţi la nori ore în şir, în timp ce *ei* fac tot ce pot. Din păcate, ceea ce pot ei nu este suficient.

— Nu sunt pregătită, mamă. Spune-i că nu pot.

— I-am spus că eşti bolnavă. Nu părea să-i pese. Nu a spus nimic în legătură cu aducerea pisicilor, dar a menţionat doi câini. Derik şi…

— Nu! Nu câinii! Am crezut că fac o a doua serie de teste pe R-2!

— El spunea de cinci lansări într-o lună. De unde ştii de câini?

— Se numesc Dezik, nu Derik, şi Tsygan. Eu hrănesc *toţi* câinii,

mamă. Îi vor folosi ca să studieze efectele călătoriilor spaţiale.

— Ceea ce ar sugera că se gândesc să trimită un om sus în curând. Ăsta ar trebui să fie un motiv de sărbătoare, nu-i aşa?

— Nu! Tsygan este cea mai simpatică, mamă. Vrea doar să fie scărpinată pe burtică, nu proiectată la o sută de kilometri în spaţiu.

— Probabil scopul este aducerea câinilor înapoi, în viaţă.

— Există o paraşută.

— Vezi… Cum de nu rămân fără aer?

— Au un costum rezistent la presiune nu foarte mare, prevăzut cu o cască cu bule. Dar ceva va merge prost, mamă. Ceva merge întotdeauna prost. Paraşuta nu se va deschide. Racheta va exploda. Koroliov va ucide câinii ăia.

— Atunci ar trebui să mergi şi să te asiguri că nu se va întâmpla asta. Du-te pentru câini, Mia. Du-te pentru Koroliov sau pentru tine însăţi. Oricare ar fi motivul, nu-ţi poţi petrece restul vieţii ascunzându-te de toată lumea.

— Eu nu…

— Trebuie să-ţi arăt ceva. Aşteaptă aici o clipă…

— De multe ori m-ai întrebat ce suntem şi n-am ştiut ce să-ţi răspund. Poftim. Uită-te la fotografia asta.

— E un peşte, mamă. Nu ştiu ce suntem, dar sunt destul de sigură că nu suntem peşti.

— Se numeşte Amazon Molly. A fost descoperit în 1932 în…

— În Amazon.

— Nu, Mia. În Texas. Îşi trage numele din felul în care se reproduce. Femela de Molly – toate sunt femele – găseşte o…

— Toate sunt femele? Cum este posibil?

— Asta încerc să-ţi explic. Ele sunt numite după amazoanele din mitologia greacă. În cele mai multe versiuni ale mitului, femeile războinice vizitau un trib vecin şi făceau sex înainte să se întoarcă acasă. Îşi păstrau doar copiii de sex feminin, iar pe cei de sex masculin fie îi ucideau, fie îi abandonau în pădure.

— Peştele ăsta al tău îşi ucide puii de sex masculin?

— Nu, nu e nevoie. Amazon Molly găseşte un mascul dintr-o specie care-i seamănă şi-l păcăleşte făcându-l să creadă că şi-a găsit un partener din specia lui.

— Fac sex?

— Nu cunosc specificul ritualului lor de împerechere. Ştiu că au nevoie de spermă de la peştele mascul, ca să declanşeze dezvoltarea embrionului. Îţi aminteşti când am vorbit despre gene?

— Plante de mazăre.

— Da. Plante de mazăre. Amazon Molly este atât de specială deoarece niciuna dintre genele peştelui mascul nu este transmisă descendenţilor. Doar genele mamei sunt transmise. Toate. Puii

primesc *totul* de la mama lor.

— Totul. Vrei să spui, la fel ca noi?

— Nu ştiu dacă este exact ca la noi, dar da.

— Toate sunt acelaşi peşte?

— Presupun că depinde de definiţia ta pentru „acelaşi”…

— La naiba. Suntem peşti. De ce îmi arăţi asta, mamă? Ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Da. Ceea ce încerc să-ţi spun, Mia, este că lumea este vastă şi plină de lucruri ciudate. Şi doar pentru că ceva este ciudat nu înseamnă că n-ar trebui să existe. Te simţi diferită. *Eşti* diferită, Mia, *suntem* diferite. Nu înseamnă că n-ai loc în acest univers. Nu pot să-ţi spun ce eşti, dar îţi pot spune *absolut sigur* că aparţii acestui loc la fel de mult ca toţi ceilalţi.

34.
Unforgettable

— Am obosit, Nina. M-am săturat de asta.

Sunt surprinsă că Billie a rămas cu mine atât de mult timp. Am fost rece, distantă. Am nevoie de ea, dar nu suport să fie aproape de mine. N-o pot privi în ochi; îmi aminteşte de ceea ce sunt. Noaptea stau trează de fiecare dată când dormim împreună, mi-e teamă c-o voi răni în somn. Stau întinsă acolo şi mă uit la biblioteca ei. Iar a citit *Un erou al timpului nostru*[49]. I-a schimbat locul pe raft.

— E în regulă, Billie. Plec.

— Nu vreau să pleci! Vreau să vorbeşti cu mine.

— …

Ce i-aş putea spune? Hei, am ucis vreo treizeci de oameni. Vrei să jucăm şah?

— Suferi, Nina. Îmi dau seama. Suferi şi vreau să te ajut, dar nu mă laşi.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Ai nevoie de ajutorul *cuiva*. Te iubesc, Nina. Te iubesc din toată inima, dar nici să te iubesc nu mă laşi. Nu pot să stau deoparte şi să te privesc suferind. Nu pot face asta. Trebuie să mă accepţi în viaţa ta.

Are dreptate. Nu o las. Nu mă cunoaşte. Nu a văzut niciodată ce este înăuntru. Ceea ce iubeşte, ceea ce crede ea că sunt, este o minciună. Dacă ar vedea…

— Cred că cel mai bine este să nu ne mai vedem.

— Du-te dracului, Nina!

Iată. Furia la care mă pot raporta. Este adevărat. Am meritat asta. Ea… Nu ştiu exact ce merită, dar ştiu că este mai bine decât ce are, mai bine decât pe mine.

— Nu pot să-ţi dau ce vrei, Billie. Nu-ţi pot împărtăşi tot ce am în minte. Nu vrea să trăiesc cu asta. Sunt sigură că nu vreau nici ca tu să trăieşti cu asta. Te fac nefericită. Îmi dau seama. Ai spus că nu poţi. Am înţeles.

— Du-te dracu'!

— Billie, eu…

— N-am spus niciodată că nu vreau. Am spus că nu *pot!* Adică este prea greu! Te văd suferind şi sufăr împreună cu tine. Te privesc cum te îneci şi gâfâi după aer. Tu şi cu mine, suntem… Nu renunţ la tine, Nina. Nu-mi pasă dacă tu asta vrei.

— De ce?

— Pentru că aşa ceva nu se face, prostuţo! Nu renunţi niciodată la oamenii pe care îi iubeşti. Când vine furtuna, te agăţi de ei şi nu le dai drumul. Mă auzi, Nina? Nu le dai drumul.

Eu *sunt* furtuna. Ar trebui să plece cât mai departe de mine.

— Trebuie.

— …

Ea… iese din casă. E casa ei. Eu ar trebui să fiu cea care pleacă.

— Billie, stai! Unde te duci?

— …

A lăsat uşa deschisă.

— Billie!

— Vino!

— Eu… Stai să-mi iau pantofii…

— Cine are nevoie de pantofi?

Grăbeşte pasul. Asta este adevărata Billie. Vreau s-o ia la sănătoasa, pentru că mă face să fug după ea. Alerg, desculţă, în miezul nopţii. O vreau. Pe mine nu mă mai suport.

Se îndepărtează. Felinarele nu se aprind, dar luna este atât de plină încât aproape că o putem atinge. Mai repede. Nu suntem singurele care nu-şi găsesc odihna. Văd maşini traversând râul Moskva, siluete în ferestrele slab luminate. Moscova e prost crescută, doar se preface că doarme. Acest lucru mă face să mă simt mai bine, cumva. Asfaltul încă mai e cald, dar cu cât alerg mai repede, cu atât mai mult simt briza nopţii mângâindu-mă. Billie se îndreaptă spre pod.

Mai repede. Inima îmi bate mai tare, acoperind zgomotele oraşului. Nu este din cauza alergării, ci pentru că o ajung din urmă. O vânez. Ea încetineşte la mijlocul podului. Se opreşte de tot. Mă vrea chiar aici. E…

— Billie, NU!

Nu aude sau nu vrea să asculte. Se caţără peste parapet.

— Prinde-mă înainte să cad!

E nebună. Acum este pe parapet, aplecându-se deasupra apei. Trebuie să alerg şi mai repede.

— Încetează, Billie! Te vei sinucide!

— Nu dacă mă prinzi mai întâi!

Nu! Se ţine doar cu o singură mână. Atârnă într-o parte, cu braţele întinse ca un înger. O să se sinucidă naibii. Aproape am ajuns. Mâna îi alunecă sau o lasă să alunece. Degetele i se întind. Nu voi reuşi s-o prind la timp. Eu…

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, BILLIE! EŞTI NEBUNĂ?

Abia am prins-o. Tot se mai lasă pe spate, dar o ţin de mână. Am prins-o.

— Ştiam că mă vei prinde.

— Billie, să nu mai faci niciodată aşa o glumă proastă…

— E în regulă, Nina.

— Nu, nu este. Tu…

— Şşştt. Acum mă strângi de mână şi mă doare încheietura.

Se caţără înapoi pe pod. Încheietura mâinii i s-a înroşit. Am strâns-o cât am putut de tare.

— Eşti nebună, ştii?

— Poate. Dar ştiam că mă vei prinde. Şi când *tu* o să cazi, o să fiu acolo să te prind. Orice ar fi, nu contează, Nina. Dă-mi mâna şi o să te prind.

— Billie, eu…

— O să te prind. Îţi jur. Tot ce trebuie să faci este să-mi dai mâna. Acum spune că mă crezi. N-am de gând să plâng.

— Vreau să te cred.

Vreau să o cred. Îmi doresc atât de mult, încât simt că inima îmi va exploda, dar n-am să plâng. Şi aşa e destul de rău că sunt desculţă pe un pod la ora patru dimineaţa, n-am să şi plâng…

— Nu mai plânge, Nina. Deja arătăm ca nişte fraiere.

— Te urăsc.

— Ştiu. Acum hai să mergem acasă şi să dormim puţin înainte să pleci.

— Mă întorc peste o lună. Dacă te răzgândeşti…

— Nu mă răzgândesc. Acum du-te la Kapustin Yar şi regăseşte-te.

— Nu e nimic de găsit acolo.

— Atunci vom continua să căutăm împreună. Oricum nu plec nicăieri. Sunt aici, Nina. Sunt aici acum şi tot aici mă vei găsi şi când te vei întoarce.

35.
Pink Champagne

Mirosul de combustibil pentru rachete este atât de puternic, încât îţi irită gâtul. Cumva, mă simt mai bine aici decât acasă. Poate datorită băuturii. Poate datorită faptului că-mi plac foarte mult lucrurile sumbre şi lipsite de viaţă. Kapustin Yar înseamnă nimic de jur-împrejur, cât vezi cu ochii, o mare nesfârşită de iarbă moartă şi drumuri neasfaltate. Mica noastră insulă este făcută din oţel şi beton. Nu este nimic fragil aici. Nu putem răni pe nimeni decât pe noi înşine.

— Ţine-ţi mâinile pe birou, Serghei.

— Doar un sărut şi atât. Apoi îţi jur că mă voi întoarce la muncă.

Koroliov este un copil. Este un copil fermecător, inteligent, dar are maturitatea unui copil de cinci ani.

— Nu! Ai o rachetă de lansat, domnule proiectant şef. Ţii minte? De asemenea, arăţi ca un peştişor auriu când încerci să mă săruţi.

— O să fie bine! Am întărit carlinga, să nu se supraîncălzească. *Tu* ne-ai dat ideea să reparăm sistemul de ghidare. Apropo, de unde ştii despre accelerometre?

De obicei, mă asigur că ideile mele vin prin intermediul altor oameni, dar acum n-a mai rămas niciunul. De asemenea, asta necesită timp şi nouă nu ne-a mai rămas prea mult. Am nevoie doar de o scuză vagă, ca să nu par complet idioată.

— Ţi-am spus, tatălui meu îi plăcea să meşterească. Am petrecut ore întregi privindu-l. Şi n-am reparat nimic, doar am redus vibraţiile, pentru ca racheta să funcţioneze. S-ar putea să nu funcţioneze. Accelerometrul ar putea merge prost, la început.

— A funcţionat la manevrele de testare orizontale. O să fie bine! Ai încredere în mine! N-are rost să-ţi faci griji acum.

N-am încredere în el. De fapt, am. Pur şi simplu n-am încredere în ceilalţi unsprezece milioane de oameni implicaţi în construirea acelei rachete. Totuşi, are dreptate în privinţa unui lucru. Nu putem face mai mult de aici.

— Sper să fie bine. Nu cred că vă puteţi permite şi mai multe lansări eşuate.

— Te invit la cină în seara asta.

— Vorbesc serios, Serghei! Trebuie să ai mai multă grijă.

— Cum să am mai multă grijă? Soţia mea nu va divorţa de mine de două ori.

— Nu în privinţa mea. Vorbeşti despre rachete spaţiale în faţa tuturor, sateliţi care orbitează…

— Credeam că asta facem. Ai spus-o chiar tu…

— Ştiu ce am spus, dar Stalin vrea rachete. Mai întâi trebuie să-i

dai rachete, altfel vei primi o vizită de la Beria şi poliţia secretă.

— Îşi vor primi rachetele. R-2 va funcţiona. Apoi vom construi R-3.

— R-2 este prea mică şi, chiar dacă veţi construi R-3, tot nu va traversa Atlanticul. Ştii că ăsta este singurul lucru care-l interesează pe Stalin.

— Mă descurc eu.

— Mereu spui asta, dar ştii cum gândeşte Beria. Dacă nu consolidezi puterea imperiului sovietic, atunci înseamnă că încerci să-l sabotezi. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii de ce sunt ei în stare.

El crede că şi-ar putea pierde slujba, dar Beria este nebun. Koroliov nu va supravieţui încă o perioadă în gulag. Şi, cu siguranţă, nu va supravieţui plutonului de execuţie.

— Eşti îngrijorată pentru mine.

— Sunt îngrijorată pentru program.

— …Nu! Eşti îngrijorată pentru mine.

Bine. Îmi place de el. Îmi tot spun că e vorba doar de muncă, dar e ceva înduioşător la Koroliov. Este ca un căţeluş. Şi construieşte rachete. Viaţa cu el – nu ştiu – nu mă urăsc atât de mult atunci când sunt cu el.

— Continuă să-ţi spui asta.

Aşa voi face. Aşadar? Cina?

— Doar cina.

— Pe onoarea mea. O să discutăm despre muncă. O să-ţi povestesc despre lucrarea aia a lui Tihonravov[50]. Are nişte idei fascinante.

Oh, ce bine. A citit-o. „Despre posibilitatea de a atinge prima viteză cosmică şi de a crea un satelit artificial cu ajutorul unei rachete cu mai multe stadii, utilizând nivelul actual de tehnologie.” Ce chestie tare! Mama a spus că trebuie să-mi public rezultatele cercetării, iar Tihonravov este vocea mea în toată povestea asta, în timp ce joc rolul translatorului Nina. Lucrează într-un alt birou, NII-4. M-am gândit că e mai bine să păstrez distanţa. Îl plătesc, desigur, dar este genial. Următoarea lui lucrare se numeşte „Zbor spre Lună”. Nu cred că cineva de aici îi va acorda atenţie, dar americanii vor crede că la asta lucrează ruşii. Sper.

— Bine. Cina. Dar cu o singură condiţie.

— Speram ca simpla mea prezenţă va fi suficientă.

— Trimite-i pe oamenii de ştiinţă nemţi înapoi acasă. Oricum nu le foloseşti ideile. Îi plăteşti să joace cărţi toată ziua.

— La sfârşitul anului. Îi voi trimite pe toţi acasă. Îţi promit. Ne vedem la şapte seara la birou?

— Şapte şi jumătate. Şi nu mă culc cu tine.

— Am jurat pe onoarea mea! Apropo, de ce nu?

— Sunteţi încă un bărbat însurat, domnule Koroliov. Şi eu sunt o femeie virtuoasă, nu doar o femeie frumoasă pe care…

— Uită că te-am întrebat. Ne vedem deseară. Înainte să plec, vreau să văd ce fac câinii.

— Sărmanii câini. Încă te urăsc pentru asta, apropo.

— Ştiu.

— Bine. Voiam să fiu sigură.

36.
How High the Moon

Nu-mi vine să cred că Serghei Koroliov mi-a cerut mâna. Ce e în neregulă cu bărbaţii ăştia? Chiar credea că voi spune „da”? Ooooh, am reparat sistemul de ghidare. Da, *Glavny Konstruktor*[51]. Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine!

— Vin-aici, Tsygan. Să te scoatem din cuşcă. Mamă, vreau să-ţi arăt ceva!

— …

Trei lansări reuşite, una după alta. Recunosc, a fost emoţionant. Emoţionant, ca şi cum ai scoate dopul unei sticle de şampanie, nu ca o cerere în căsătorie venită din senin. Ce fel de persoană face asta? Şi apoi, imediat te trezeşti că va dori să-i pregătesc masa, să-i spăl hainele. Slabe şanse, ucigaş de câini. Nu-i aşa, Tsygan? E în regulă. Omul rău a plecat acum. Poţi să te uiţi în jur. Asta e noua ta casă.

— Mamă, m-am întors! Unde eşti?

Mă bucur să fiu acasă. Totuşi, mă bucur c-am fost plecată la Moscova. Mama avea dreptate. Trebuie să fiu la fel de nebună precum Koroliov, dar să fiu în pustietate lansând câini în spaţiu m-a făcut să mă simt cel mai aproape de o oarecare normalitate, de când m-am întors din Germania.

Ma…

— Mia?

— Da! Sunt în bucătărie.

— Cu cine vorbeşti? Te aud pălăvrăgind… Ăsta e un câine?

— Foarte perspicace, mamă. Ea este Tsygan. Tsygan, ţi-o prezint pe Sarah, bunica ta.

Nu cred.

— Mamă, n-o să crezi ce a făcut Koroliov în…

— Nu acum, Mia. Cred c-ar fi bine să stai jos.

— Ce este? Nu, nu roade pantofii, Tsygan.

— Stai jos, Mia.

— Acum mă faci să-mi fie frică. Spune-mi odată!

— Iubita ta a fost arestată.

Inima mi se opreşte în loc. Mi-e greu să înţeleg.

— Cine?

Nu ştiam ce altceva să spun. Am nevoie doar de o secundă să-mi revin.

— Billie. Au arestat-o.

— Pentru ce? Ce a făcut?

— Ştii de ce, Mia. Nu cred că eşti singura persoană care-i era apropiată.

La dracu'. Asta e nasol. Ţara asta nu a fost făcută pentru oameni ca ea. Trebuie doar să ştiu că e bine. Am nevoie ca ea să fie bine.

— Ce i-au făcut? Unde este?

— Într-o clinică de psihiatrie. Mama ei a internat-o acolo.

Nu, nu asta. Orice în afară de asta. Billie nu va supravieţui într-o cuşcă. E vina mea? Ne-a văzut cineva? Urăsc că fac ca asta să fie despre mine, dar nu suport să mă gândesc că s-ar putea să fie din vina mea. Deja am rănit-o destul.

— De cât timp?

— A fost internată la o zi sau două după ce ai plecat. A stat acolo o lună întreagă.

37.
Moanin' at Midnight

Fiica mea n-ar accepta un refuz. Clinica este destul de mică. Să sperăm că toată lumea doarme profund şi ne putem furişa. Mia este supărată. Nu înţelege. Mama lui Billie a fost deşteaptă s-o interneze. Billie poate fi fie bolnavă mintal, fie o fascistă degenerată care conspiră împotriva statului. Niciuna dintre variante nu e prea plăcută, dar n-ar supravieţui celei din urmă. Ar fi deja în gulag dac-ar fi bărbat. Homosexualitatea este o crimă pentru ei. Femeile sunt arestate pentru complot împotriva guvernului sau sunt „reeducate".

— Pe aici, Mia. Fereastra asta este deschisă.

O parte din mine se bucură c-am venit. Ceea ce se întâmplă în aceste locuri este inuman. Am auzit de lobotomii făcute în State cu dalta de gheaţă. Puneţi sub pleoapă un obiect ascuţit, cum ar fi o daltă de spart gheaţă şi introduceţi vârful prin os în creier, cu ajutorul unui ciocan micuţ. Asta este o clinică mai „blândă". Nu vor face găuri în creierul lui Billie, dar ea îşi va dori totuşi să fie moartă. Mă întreb dacă mama ei ştie ce vor face cu ea.

— Mamă! Vii?

Vin. N-ar trebui să fiu aici, dar sunt. Din exterior, se vede lumină doar într-una din camerele din faţă. Aici trebuie să fie asistenta de serviciu. Coridorul ăsta este gol. Sper că paznicii nu-şi fac rondul.

— Camerele pacienţilor sunt la etajul doi, Mia.

Ştiu.

E supărată. O înţeleg, dar n-ar trebui să fim aici. Nu atrage atenţia asupra ta. I-am spus să nu vină. I-am *impus.* A fost o prostie din partea mea, dar m-am gândit c-ar putea chiar să facă ce i-am cerut. Este a doua oară când Mia nu mă ascultă, dar este prima dată când o face în mod deschis. Presupun c-ar trebui să mă bucur c-a durat atât de mult, dar nimic bun nu poate ieşi de aici. Nu sunt permişi vizitatori în timpul tratamentului. Chiar dacă ar permite asta, ar fi rău pentru Mia să fie văzută cu Billie. Este, de asemenea, foarte posibil ca Mia să nu obţină răspunsul pe care şi-l doreşte. Oricum, nu putem face nimic pentru femeia aia.

— Aici, mamă. Billie este aici.

Uşa este încuiată. Nu-i lasă pe pacienţi să iasă din camerele lor. Mi-aş dori ca Mia să fie mulţumită să o vadă pe fereastră, dar îmi cunosc fiica… ia uite! N-am ştiut niciodată c-ar putea deschide un lacăt. E bună.

— Du-te, Mia. Vorbeşte cu ea, să plecăm odată.

— Nu plec fără ea.

Nu-mi amintesc ca eu să fi fost vreodată atât de încăpăţânată.

Precis am fost.

— Mia! Nu te-ai gândit bine. Doar intră şi vorbeşte cu ea.

— Stai aici, mamă.

Sper că Mia va obţine o oarecare satisfacţie, poate un pic de alinare. Sper că Billie este capabilă să poarte o conversaţie. Mia nu înţelege ce se întâmplă în interiorul acestor pereţi. Nu se poate spune în ce stare mentală se află Billie, ce droguri îi dau sau ce îi fac. Pot doar să bănuiesc.

[Nu te vreau aici! IEŞI AFARĂ, NINA!]

A fost o idee proastă de la bun început.

— Mia, trebuie să o faci să tacă.

— Eu doar…

[IEŞI AFARĂ!]

— Ascultă-mă cu atenţie, Mia. Trebuie să o faci să tacă înainte ca situaţia să se agraveze. Înţelegi ce îţi spun?

— Ştiu! Încerc!

Ea crede că vechea Billie va apărea, dacă va reuşi să se calmeze. Mi-e teamă însă că e prea târziu.

— Mia! Medicii folosesc substanţe psihotrope ca să-i facă pe subiecţi mai influenţabili. Billie ar putea avea halucinaţii. Poate nici măcar nu ştie ce este adevărat şi ce nu.

Poate că şi-a petrecut ultima lună vomitând toată ziua. Le dau pacienţilor vomitive şi îi silesc să privească imagini homoerotice în timp ce zac în propriile vărsături sau fecale. Poate că i-au făcut terapie cu electroşocuri, curent electric aplicat mâinilor sau organelor genitale, în timp ce îi arătau poze cu femei goale. Un fel de reabilitare masturbatorie. În cele din urmă, este posibil ca „tratamentele" astea să nu schimbe preferinţele sexuale ale nimănui, dar precis afectează mintea pacienţilor. Mia ar trebui să ştie asta.

[IEŞI AFARĂ! IEŞI AFARĂ!! AJUTOOOR! CINEVA S-O SCOATĂ AFARĂ DE AICI!]

— Încetează, Billie, te rog!

Prea târziu. Aud paşi pe scări. Un paznic. Constituţie medie, cam de înălţimea mea. Baston în mână, fără armă de foc. Văd o ieşire în spatele meu, una în spatele lui. Vine încoace.

[Ce se întâmplă aici?]

Bună seara domnule. Eu şi fiica mea ne vizităm verişoara.

[Nu au voie vizitatori. Cum aţi intrat aici?]

Merita încercat, dar am pătruns prin efracţie în miezul nopţii.

Va fi nevoie de mai mult decât o poveste.

— Noi tocmai plecam. Luaţi acest plic, domnule, luaţi-l şi să fim de acord că nu am fost niciodată aici.

Am avut sentimentul c-ar putea fi nevoie să mituim un paznic la intrarea sau la ieşirea din spital. Acum, mita e singura constantă în

ţara asta. Oamenii sunt prost plătiţi, dacă sunt plătiţi. A văzut ce este în plic. Dacă ar fi avut de gând să facă ceva, ar fi făcut-o până acum. Se va preface că se gândeşte, fie ca să mă convingă c-am avut noroc că mi-a luat banii, fie ca să se convingă că mai are moralitate. Acum. Pur şi simplu şi-a strecurat plicul în buzunarul cămăşii.

[ŢI-AM ZIS SĂ IEŞI AFARĂ!]

Shhhh! Paznicul intră în cameră. Ştiu de ce. Dacă Billie continuă să ţipe şi vine altcineva… El n-are nevoie de complicaţii mai mult decât noi. Şi-ar putea pierde slujba sau banii pe care i-a luat de la mine.

[Doamnelor, trebuie să plecaţi acum. Şi tu, vrei să taci odată?!]

Mia stă acolo neclintită. Aşteaptă un final fericit, dar nu se întrezăreşte niciunul.

[AJUTOOORRR!]

[Ţi-am spus să taci. Taci. Din. Gură!]

Îşi pune bastonul pe gâtul lui Billie. Ea nu poate să se apere. Are braţele şi picioarele legate de pat. Nu cred că Mia va…

— MIA, NU!

Lovitură cu palma deschisă în gât. Nu m-am aşteptat. Nici el. De asta îmi era frică. De asta am venit. Paznicul este pe podea şi se zbate să respire. Probabil i-a zdrobit traheea. Aş putea să-i deschid traheea înainte să se asfixieze, dar banii nu vor fi suficienţi. El va vorbi. Dar Billie?

Mia încă mai aşteaptă persoana pe care o cunoaşte şi o iubeşte. Persoana aia mai mult ca sigur că a dispărut, iar Mia tocmai a ucis pe cineva chiar în faţa ei.

— MAMĂ, în spatele tău!

AAAHHH! Cred că am braţul rupt. Un alt paznic. Nu l-am auzit apropiindu-se, din cauza gemetelor de durere ale colegului său. Analizează situaţia, Sarah. Bastonul lui este în mâna mea dreaptă. L-am înşfăcat fără să mă gândesc. Îl împing în perete şi-l lovesc cu fruntea… I-am rupt nasul. Îşi va concentra atenţia asupra acestuia, în timp ce-i rup clavicula.

La capătul scărilor stă o asistentă medicală. Mă priveşte încremenită. S-a blocat, dar, în curând, reacţia instinctivă „luptă sau fugi” îşi va face efectul. Iat-o. Fuge. Trebuie să o prind înainte să ceară ajutor şi situaţia să scape de sub control.

Mai repede. Ar trebui să aterizez la jumătatea scării dacă sar peste balustradă. Of. Mi-am scrântit glezna, dar sunt la mai puţin de un metru în spatele ei. Destul de aproape ca să sar pe ea.

În cădere, loveşte puternic podeaua de beton. O sugrum.

— Nu vă împotriviţi, doamnă, doar veţi înrăutăţi lucrurile.

Ne aflăm la câţiva centimetri de pragul uşii, dar nimeni nu ne poate vedea. Dacă zgomotul nu a alertat pe nimeni, cam asta a fost.

Sper că Mia o are pe Billie sub control. Voi afla când asistenta nu

mai mişcă. Hipoxia cerebrală începe la cinci minute după ce fluxul de sânge este oprit, dar eu exercit o presiune de peste 50 de kilograme pe gâtul ei. Dacă vertebrele nu-i sunt grav afectate, destule vase de sânge vor plesni, zdrobite de coloana vertebrală, încă treizeci de secunde ar trebui să fie de ajuns.

Trebuie să-mi amintesc să şterg tot ce am atins. Cadrul ferestrei, mânerele uşii. Poliţia nu are amprentele noastre, dar Mia şi Billie erau apropiate. Erau împreună în grupul de tineri. Erau inseparabile. Nu va fi nevoie de un geniu ca să…

— Să mergem, mamă.

Ce caută Mia aici?

— Mia, ar trebui să fii sus. Şterge-ne amprentele. Fă-o pe Billie să tacă.

— Trebuie să plecăm.

N-am curajul să-i spun ce trebuie făcut. Nu mai putem lăsa niciun martor în viaţă, nu după ce am ucis trei oameni. Mia nu mă va ierta niciodată, dar vina asta e ceva cu care va trebui să învăţ să trăiesc. Nu atrage atenţia asupra ta. Am încălcat regula şi voi plăti preţul. O s-o trimit pe Mia acasă şi o să am eu grijă de Billie. Mi-aş dori doar să-şi poată lua la revedere.

— Mia, nu putem pleca încă. Există…

— Mamă! S-a terminat. Să mergem.

Ştia. Expresia aia de pe chipul ei. Nu este rezistenţă sau conştiinţa că asta trebuia făcut. Este… furioasă. E supărată pe mine? Probabil Billie nu i-a oferit confirmarea pe care şi-o dorea. Mia a iubit şi nu a fost iubită la rândul ei. S-a simţit vulnerabilă. Asta nu e ceva la care să ne pricepem. Sau ar putea fi cu totul şi cu totul altceva, dar nu mai contează. Asistenta este moartă. E timpul să plecăm.

38.
Hey, Good Lookin'

Sunt mândru de tine, fiule.

Asta a zis. Au fost ultimele lui cuvinte. Ce idiot. Fratele lui, unchiul Hans, ştia mai bine. Hans nu se lăsa cu una cu două. Eu şi fraţii mei a trebuit să-l urmărim. Ne-a luat aproape un an să-l ajungem din urmă. Ne-a făcut nătărăi înainte să-i tăiem gâtul. Mereu ne zicea nătărăi, dar cred că voia să spună mai mult de data asta. Ne-a spus: „Proştilor, habar n-aveţi ce dracu' faceţi". Pe atunci, credeam că este doar laş. Acum cred c-ar fi putut să aibă dreptate.

Am fost întotdeauna mândru că sunt cel mai mare. Credeam că mă făcea să însemn – nu ştiu – mai mult decât fraţii mei. L-am adorat pe tatăl meu când eram copil, dar faptul că i s-a permis să aibă copii părea o glumă proastă. La naiba. Nu doresc nimănui să aibă parte de viaţa pe care am avut-o noi, dar când s-a născut fiul meu, am aşteptat cu nerăbdare să-l învăţ ceea ce ştiu.

Ha! Piticii ăştia nu pot face nimic când se nasc. Nici măcar nu vorbesc. Adică, ştiam toate astea, dar nu mi-am dat seama că mă voi plictisi şi voi lâncezi ani de zile, în timp ce o versiune mai mică de-a mea face bule de salivă şi se scapă pe el toată ziua. De asemenea, nu mi-am dat seama că îşi va petrece tot timpul cu mama lui, ceea ce însemna că va trebui să petrec şi eu timp cu ea. Probabil că nu m-am priceput foarte bine la asta, pentru că după doi ani, ea a luat copilul şi a fugit.

Rezolvasem totul. N-aveam de gând să o omor. Nici n-aveam de gând să ţip. Amândoi urma să ne recunoaştem greşelile şi să începem de la zero. Totul era în mintea mea, dar am crezut sincer că va funcţiona şi am fost chiar un pic mândru de mine. Ea a luat un pumn de pastile şi a condus maşina direct într-o prăpastie. Ce fel de om bolnav îi face asta unui copil? Abia dacă îl cunoşteam pe mucos, dar era unul dintre noi. Nu merita. Am suferit mult. Au fost câteva beţii, nişte accidente nefericite. A trebuit să mă mut de câteva ori. Nu contează, ceea ce contează este c-am pierdut cinci ani şi nici măcar n-am *un* fiu, darămite patru.

Acum Charles şi Leonard sunt în Washington. Dumnezeu ştie ce face William. Şi eu sunt aici, am 34 de ani, încerc să cuceresc doamnele. Vânasem destule până când m-am retras. Încă mai vânez. Sunt sigur că fraţii mei ar spune acelaşi lucru, dar eram bun la asta. Am urât fiecare clipă, dar aveam intuiţie. Ele n-ar fi în America acum, dacă nu eram eu. Am găsit fotografia aia. Eu. Timp de mii de ani n-am ştiut cum arată trădătorii, până când am apărut eu. Poate le-am fi găsit deja dac-aş fi plecat odată cu ele.

Asta m-a pus pe gânduri. Dacă fiul meu ar fi încă în viaţă, i-aş arăta anumite lucruri, l-aş învăţa despre căile noastre, deşi, într-adevăr, nu sunt *atât* de multe de învăţat. Găseşte trădătorii, obţine dispozitivul, salvează lumea. Aşa. I-aş fi putut arăta cum să lupte, orice, dar n-aş fi putut să-l învăţ ce înseamnă să fi petrecut o viaţă întreagă urmărind pe cineva, conexiunea pe care o dezvoltaţi, intimitatea. Le *cunosc* pe femeile astea. Niciun copil de-al meu nu le va cunoaşte la fel de bine ca mine, nu până când nu vor ajunge la vârsta mea şi apoi, bam. Ia-o de la început. Iubesc tradiţia la fel de mult ca oricine şi înţeleg că nu vrem să ne înmulţim ca iepurii, dar sistemul nostru nu este perfect. Ce risipă.

Noaptea visez la lumea noastră, îi văd lunile traversând cerul roşu, dar acum ştiu că ceea ce văd nu poate fi adevărat. L-am auzit doar pe tatăl meu descriind un loc pe care el nu-l văzuse niciodată. Ne jucam telefonul fără fir. Visele noastre devin distorsionate cu fiecare generaţie. Culorile se diluează, detaliile se estompează. Pierdem câte puţin din ceea ce suntem de fiecare dată când ne naştem. Suntem diluaţi, ca băuturile ieftine.

Când copiii mei vor fi destul de mari şi vor veni să ne omoare, ce voi spune? „Sunt mândru de tine, fiule?” Slabe şanse. Le voi spune: „Proştilor, habar n-aveţi ce dracu’ faceţi.” Simt nevoia să beau ceva.

39.
Hymne à l'Amour

— M-ai minţit, Mia!

A minţit şi nu mi-am dat seama. A spus că totul se terminase. Nu ştiu ce mă deranjează cel mai mult, minciuna Miei sau faptul că nu mai pot citi gândurile fiicei mele

— N-aveam de ales! Ai fi omorât-o. Nu te-am putut lăsa să faci asta.

Mia a mai ucis şi înainte. Aproape a distrus-o, dar a făcut ce trebuia făcut. Ea a respectat regulile. Cum pot lăsa trei mii de ani de muncă şi sacrificii în mâinile ei, dacă ea va risca totul pentru o singură persoană?

— Am avut încredere în tine, Mia! Ce ai făcut ne-a pus pe amândouă în pericol. Billie le-ar fi putut spune totul. Încă nu sunt sigură de ce n-a făcut-o. Puteam fi arestate, executate. Sau trimise la moarte într-o mină, undeva. Billie ar fi putut să ne ucidă pe amândouă. Încă mai poate.

— Nu a făcut-o! Ştiam că n-o va face.

— De unde puteai să ştii? Ea ţipa să pleci!

— Cred că…

— Ce crezi? Că ai fost egoistă? Necinstită?

— Cred că nu voia să o văd aşa.

— Mia, ea…

— Mi-a dat mâna! Mâna mea era pe pat şi ea… Şi-a lăsat mâna într-a mea.

— Asta nu e bine, Mia. Îţi pui sentimentele mai presus de tot ceea ce ne este drag. Nu ne putem asuma un asemenea risc. Dacă am muri amândouă, ar însemna…

— Ai fi făcut acelaşi lucru.

— …

— Ai fi lăsat-o să trăiască dacă ai fi fost în locul meu. Ai fi lăsat-o, mamă, sau tot ce mi-ai spus despre noi este o minciună. Suntem la fel, nu-i aşa?

Asta mă supără atât de mult? Că pot să risc totul pentru cineva? Că pot să renunţ la tot ce am realizat până acum? Mă gândesc la cele care au fost înaintea mea, la mama mea şi tot ce văd este putere. Ar fi sacrificat ele totul pentru persoana iubită? Supravieţuieşte cu orice preţ. Asta este regula. Ăsta e singurul motiv pentru care sunt aici, singurul motiv pentru care Mia trăieşte. Noi suntem Kibsu. Supravieţuim. Oare din cauza Miei sunt supărată? De când ne-am mutat în Rusia, am simţit că propriile mele convingeri s-au clătinat. Ne-am rătăcit calea sau am fost oare întotdeauna mai slabe decât am

crezut?

— Poate, Mia. Poate aş fi făcut-o, dar asta nu îndreaptă lucrurile.

— De ce suntem aici, mamă?

— Aici unde? Nu înţeleg.

— De ce facem ceea ce facem?

O întrebare retorică, dacă a existat vreodată aşa ceva.

— Ştii răspunsul, Mia.

— Condu-i către stele, ştiu. Dar *asta* facem. Te întreb de ce?

— Înainte ca Răul să vină şi să-i omoare pe toţi. Facem ceea ce facem ca să protejăm oamenii.

— De cine? Cine va veni? Ce Rău?

— Unde vrei să ajungi cu toate astea, Mia?! Ce încerci să-mi spui?

— Cine vine? Nu este Urmăritorul. El a fost aici tot timpul, dacă chiar există. Alţii ca el?

— Mia, sunt…

— Răspunde-mi.

— Presupun că sunt oameni ca el, da.

— Oameni ca noi?

Fiica mea crede că suntem nişte monştri, ca Urmăritorul. Poate suntem… înrudite cu el, ca soarele şi luna, ziua şi noaptea.

— Contează?

— Nu, nu contează. Ceea ce încerc să spun este că totul este despre *ei*. Condu-i către stele. Nu noi mergem acolo, mamă. Pentru *ei* o facem. Nu pentru noi.

— Nu văd ce are de-a face cu…

— Atunci, dacă nu putem avea încredere în niciunul dintre ei, dacă toţi sunt atât de al dracului de îngr…

— Ai grijă cum vorbeşti, Mi…

— Dacă sunt atât de *al dracului* de îngrozitori, toţi, încât nu putem avea încredere în cei pe care îi iubim, ce rost mai are? Spune-mi, mamă. De ce facem toate astea, dacă ei nu merită dragostea sau încrederea noastră? Vrei ca eu să conduc. Vrei să fim a O Suta generaţie. Vom fi, dar trebuie să ştiu de ce. Trebuie să însemne ceva.

Acum înţeleg ce făcea Mia. Ea salva o viaţă ca să dea sens alteia. Asta e vina mea, într-un fel. Am rugat-o să preia conducerea. Am rugat-o să urmărească un scop pe care nu şi l-a stabilit, de dragul unui scop în care nu crede. Să o las pe Billie să trăiască a fost… ştiinţific. Suntem creaturi ale faptelor şi dovezilor empirice. Avem încredere în ceea ce poate fi dovedit sau observat. I s-a cerut să creadă în ceva ce nu putea înţelege, aşa că a conceput singurul experiment la care se putea gândi, ca să-i dovedească existenţa. A îndeplinit un act de credinţă.

Mă întreb câţi dintre noi am făcut la fel. De câte ori de-a lungul istoriei am avut nevoie de dovezi că drumul nostru a fost drept, că

scopurile pe care le urmărim meritau efortul? Îmi imaginez că acel moment va veni cu o nouă generaţie sau cu promisiunea uneia. Una e să-ţi dezvolţi sinele pentru un scop vag. Şi alta să-i ceri copilului tău să petreacă o viaţă întreagă făcând la fel. Probabil aşa a început întreaga noastră călătorie, printr-un act de credinţă, în cineva.

ANTRACT.
Regula #2: Supravieţuieşte cu orice preţ

Anno Domini 921

La 26 de ani, al-Muqtadir bi-llāh[52] avea să fie calif Abbasid[53] pentru mai mulţi ani decât avea. Deşi avea să conducă califatul timp de peste un sfert de secol, al-Muqtadir bi-llāh arăta prea puţin interes sau chiar deloc pentru problemele guvernării, lăsând majoritatea deciziilor în seama vizirilor şi a femeilor din haremul său, inclusiv a mamei sale. Astfel, califul nu ştia că regele din Volga Bulgaria, care se convertise la islamism, îi ceruse sprijin pentru înfiinţarea unui regat musulman adecvat. Şi nici că fusese de acord cu cererea regelui şi că trimisese o delegaţie de la Bagdad.

În grupul mic care forma misiunea diplomatică se numărau Ahmad Ibn Fadlan[54], care servea ca secretar al ambasadorului şi a Şaizeci şi Cincea, una dintre numeroasele sale sclave. Ea – numele ei era Nabia – era bună la matematică şi s-a dovedit a fi un atu valoros atunci când întâmpinau probleme comerciale sau fiscale. Ibn Fadlan era amabil, iar Nabia era recunoscătoare pentru şansa de a trăi printre bărbaţi şi de a călători pe meleaguri străine. Citise poveştile hadith, versete ale înverşunatelor războinice musulmane, poete şi rebele, dar multe lucruri se schimbaseră în ultimul secol. Sclave sau nu, femeile abbaside erau acum ţinute în spatele uşilor închise şi tratate ca obiecte destinate plăcerii sexuale sau vânzării.

De la Marea Caspică, delegaţia ajunse în susul râului Volga prin hanatul Khazar[55]. Relaţiile dintre khazari şi Abbasizi erau cordiale la acea vreme şi toţi sperau într-o călătorie fără probleme. În cea de-a şaptea dimineaţă, a Şaizeci şi Cincea zări o siluetă pe malul râului din faţa lor şi-şi trezi stăpânul. Nu era un khazar. Bărbatul nu purta tunică, ci doar o mantie care-l acoperea pe jumătate. Ţinea un topor într-o mână şi penisul în cealaltă, în timp ce urina în râu. Barca se apropie, dar bărbatul nu se întoarse, nu se ascunse şi nici nu dădu vreun semn de pudoare. Stăpânul Nabiei îi spuse că este Rusiyyah, un viking. Ei domneau peste toată Rusia Kieveană la nord şi la vest şi foloseau Volga ca rută comercială de o sută de ani. Vindeau bunuri şi sclavi Abbasizilor şi călătoreau adesea până la Bagdad. Nici Nabia, nici stăpânul ei nu mai văzuseră vreodată un viking de aproape.

Când bărbatul termină de urinat, le făcu semn să vină la ţărm. Vikingii doreau să facă comerţ.

Nabia era umblată prin lume şi stăpânul ei se gândi că s-ar putea dovedi utilă la negocieri. Se îndreptară spre mica tabără pe care vikingii o amenajaseră lângă nava lor. Tabăra era murdară după

standardele Abbaside, dar fizicul vikingilor îi frapă. În mijlocul taberei, în aer liber, un bărbat făcea sex cu una dintre sclavele lui. Nabia şi stăpânul ei făcură tot posibilul să nu se uite, dar amândoi fură excitaţi de scena erotică. În jurnalele sale, Ibn Fadlan avea să consemneze: „N-am văzut niciodată corpuri atât de perfecte ca ale lor. Înalte ca palmierii, frumoase şi roşcate."

Abbasizii nu aveau cu ce face comerţ. Bogăţiile pe care le transportau erau destinate regelui Bulgariei de pe Volga[56]. De asemenea, vikingii aveau foarte puţine de oferit: câteva sclave, nişte blănuri şi miere.

Nabia era mai înaltă decât majoritatea şi statura ei impunătoare emana o încredere neobişnuită. Era unică. Liderul grupului viking se gândi că o sclavă neobişnuită ar putea fi un omagiu potrivit pentru conducătorul său şi ceru s-o cumpere pentru câteva monede. Nu acceptă cu bunăvoinţă refuzul lui Ibn Fadlan, dar adăugă, fără prea multă tragere de inimă, una dintre sclavele lor la ofertă. O sclavă pentru o sclavă, plus ceea ce deja era un preţ bun pentru o sclavă. Ibn Fadlan ştia că un alt refuz ar echivala cu o insultă. Vikingii puteau să-i ucidă pe toţi şi să plece cu orice îşi doreau sau, pur şi simplu, s-o ia pe Nabia. Nimeni nu putea face nimic să-i oprească. Cu siguranţă era mai bine să câştigi ceva decât să pleci cu mâna goală, dar Ibn Fadlan îşi aminti că vikingii îi făcuseră o ofertă foarte generoasă, iar când îşi luă adio de la Nabia, de pe puntea corabiei sale, era tot numai mândrie şi zâmbet.

Corabia vikingă îi însoţi mai mult de o zi. Abia când se despărţiră, Nabia înţelese pe de-a-ntregul ce se întâmplă cu ea. Se aşeză în faţă, cu toţi bărbaţii în spate. Fiecare purta câte un topor sau o sabie, iar cicatricile de pe braţe şi picioare aminteau că nordicii mai văzuseră bătălii înainte. Corăbiile lor erau rapide şi agile. Kibsu nu fuseseră niciodată buni înotători. Ea nu putea nici să lupte, nici să fugă şi alese să se odihnească bine, pentru a se pregăti pentru orice avea să mai urmeze.

Ajunseră la Novgorod câteva zile mai târziu. Ea fu prezentată şefului viking în timpul unei vizite a lui Igor al Kievului, fiul lui Oleg, descendent al marelui Rurik şi conducător suprem al Rusiei. Igor se uită în ochii Nabiei şi văzu ceva ce nu mai văzuse înainte. Nu era sfidarea sau ura întâlnite de atâtea ori. Nabia îl privea ca pe egalul ei. Şi astfel, în loc să-şi petreacă zilele mulgând vacile şi slujindu-l pe contele de Novgorod, Nabia se întoarse pe corabie şi traversă râul Oka până la Kiev. Soţia lui Igor murise, iar fiul său avea nevoie de o mamă. A Şaizeci şi Cincea avea nevoie de o fiică şi, deşi consimţământul ei nu era necesar, se îmbarcă de bunăvoie în acea călătorie.

Nunta fu o orgie sălbatică şi dezlănţuită. Niciunul dintre tinerii

căsătoriţi nu-şi aminti mare lucru. Viaţa la Kiev era mai bună decât se aştepta Nabia. Vikingii, cu toată brutalitatea lor, erau autentici şi oneşti. Demonstrau un profund simţ al comunităţii. Oraşul era plin de viaţă, iar Olga – ăsta era numele pe care-l luase – se simţi aproape imediat ca acasă. Îl adora pe Sviatoslav, fiul ei adoptiv, şi ajunsese să-şi iubească soţul aproape la fel de mult. Femeile vikinge se bucurau de destulă libertate. Aveau dreptul să deţină proprietăţi şi se ocupau de treburile casei după cum credeau de cuviinţă. *Konnungar* şi femeile şefilor împărtăşeau puterea şi privilegiile soţilor lor. Dacă Igor ar muri, Olga ar conduce până când fiul lor avea să fie destul de mare încât să domnească peste Kiev.

În primăvară, Olga născu o fiică frumoasă, Hilde.

— Are ochii mamei ei, spuse Igor când o văzu pentru prima dată.

Oricât de încântat ar fi fost, Igor avea nevoie de un alt moştenitor şi, în timp ce-şi ţinea fiica în braţe pentru prima dată, îi spuse Olgăi că-i va dărui în curând un băiat. Şapte sclavi fură sugrumaţi şi înjunghiaţi, ca să asigure bunăvoinţa zeilor. Olga cunoştea regulile – Kibsu niciodată nu pot fi trei pentru prea multă vreme –, dar ea alesese să fie mai întâi soţie şi mamă şi apoi Kibsu. Era posibil ca Hilde să nu supravieţuiască iernii şi se convinsese că o altă fiică era o poliţă bună de asigurare.

Hilde supravieţui să-şi vadă sora nou-născută. Brynhild avea şi ea ochii mamei ei. Ea şi sora ei aveau obrajii mamei lor, zâmbetul ei, totul era al ei. Igor nu mai avu parte de un alt fiu. Hilde îi amintea în fiecare zi mai mult de soţia lui. Brynhild îi amintea de ambele. Igor încercă din răsputeri să vadă ceva din el în fetele lui. Erau îndrăzneţe, neînfricate. Olga spera că va fi suficient. Ştia prea bine că era timpul să plece, dar alese să n-o facă. Îşi iubea soţul şi nu putea concepe să-şi abandoneze fiul adoptiv.

Când Sviatoslav avea şase ani, Igor fu ucis în timp ce colecta tributul de la drevleni[57]. După ce-l capturară, îndoiră doi mesteceni, îi legară fiecare picior de câte unul şi-l priviră pe Igor sfâşiat în două. Olga se gândi c-ar putea fi opera Urmăritorului, dar nu-i păsa. Fuga nu era posibilă. Drevlenii trimiseră soli la Kiev s-o anunţe pe Olga despre moartea soţului ei. Îi cerură să vină cu ei să se mărite cu prinţul lor şi să facă pace între popoare. Olga le mulţumi drevlenilor pentru ofertă şi le spuse că a doua zi îi va primi la curtea ei. Le porunci supuşilor ei să-i poarte pe soli în corăbiile lor, ca şi cum ar fi fost lectici şi să-i arunce într-un şanţ pe care ea îl săpase în timpul nopţii. Tot Kievul privi cum mesagerii erau îngropaţi de vii.

Moartea lor însemnă prea puţin ca să potolească setea de răzbunare a Olgăi. Ea le porunci drevlenilor să trimită un corp diplomatic corespunzător, astfel încât să se întoarcă însoţită de ei şi să-l întâlnească pe prinţ cu distincţie. Drevlenii trimiseră un grup de

nobili, pe care Olga îi primi la curte cu cele mai înalte onoruri. În timp ce se îmbăiau, Olga încuie uşile şi dădu foc băii.

Apoi trimise un al doilea mesaj drevlenilor şi le porunci să pregătească un ospăţ la locul morţii soţului ei, pentru ca ea să-l plângă cum se cuvine înainte de a se mărita cu prinţul. Drevlenii făcură întocmai. Miedul curse abundent în acea noapte, iar când Olga simţi că a plâns suficient, ea şi oamenii ei îi măcelăriră pe cei cinci mii de drevleni adunaţi la ospăţ. Olga se întoarse acasă, ca să pregătească o armată şi să ucidă pe oricine rămăsese în viaţă. Drevlenii ştiau că, în loc să se lupte din nou cu ruşii, era mai bine să se retragă în spatele zidurilor. Olga nu dori ca asediul să dureze ani de zile şi se oferi să plece, dacă drevlenii aveau să-i ofere ca tribut porumbei şi vrăbii. Drevlenii erau suspicioşi, dar credeau că n-au nimic de pierdut dând curs unei rugăminţi atât de modeste. Olga înfăşură câte o fâşie mică de pânză îmbibată cu sulf la glezna fiecărei păsări şi le aprinse. Păsările speriate se întoarseră imediat la cuiburile lor şi incendiară tot oraşul.

Când vikingii se întoarseră acasă, Olga le spuse copiilor ei că tatăl lor fusese răzbunat, dar când se apropie de Sviatoslav să-l îmbrăţişeze, băiatul se cutremură de frică. Mistuită de mânie, nici nu observase că fiul ei o urmărise pe parcursul acestor evenimente. O văzuse bând sânge şi măcelărind copii de vârsta lui. Mama lui murise şi tot ce îi mai rămăsese era un monstru. Olga nu suporta să se vadă prin ochii fiului ei. Se îmbarcă la bordul unei mici corăbii şi se îndreptă spre sud împreună cu cele două fiice ale sale.

Soţie şi mamă în primul rând şi abia apoi Kibsu. Olga pariase totul pe un bărbat şi pe un băieţel şi îi pierduse pe amândoi. Îşi pierduse familia, casa şi pe cea mai mare parte din ea însăşi. Încălcase regulile şi ele o ajunseseră din urmă. Se luptase când ar fi trebuit să fugă. Rămăsese pe loc când ar fi trebuit să plece. Avusese *două* fete. În acea noapte, Olga o ţinu pe Hilde ore în şir la pieptul ei, până când copila îi adormi în braţe. Când Hilde muri, mama ei o sărută pe creştet şi-i încredinţă trupul Niprului. Olga încălcase regulile şi plătise preţul. Îşi pierduse dorinţa de a trăi, dar n-avea să îndrăznească să încalce din nou regulile. Supravieţuieşte cu orice preţ.

Mama şi fiica îşi schimbară numele. Nu lăsa nicio urmă. Olga deveni Eurybia, zeiţa mării. O lună mai târziu, ajunse la Atena împreună cu fiica ei Zosime, supravieţuitoarea.

ACTUL V

40.
You Belong to Me

1952

Nopţile devin tot mai reci. Ar fi trebuit să-mi iau un fular. Iat-o din nou. Marea limuzină Packard blindată. Este a treia oară când o văd, de când am plecat de la Koroliov de acasă. Oricine ar fi, e cineva important. Geamuri fumurii. Nu văd cine e înăuntru, însă maşina încetineşte de fiecare dată când trece pe lângă mine. Sunt destul de sigură că pe mine mă vor. Voi merge acasă pe drumul cel lung. În niciun caz nu mă voi plimba pe alee de una singură.

S-ar putea să nu fie nimic, dar după ziua pe care am avut-o, cred că urmează şi mai multe veşti proaste. Eu şi Koroliov ne-am certat. I-am spus c-ar trebui să renunţăm definitiv la proiectul R-3. Nu a mers bine. A trebuit să-i ofer nişte calcule matematice şi, ei bine… Lui nu-i place când sunt mai deşteaptă decât el. Îl face să se simtă… Nu ştiu cum îl face să se simtă. Tot ce ştiu este că era supărat. Ar putea avea ceva de-a face cu cererea în căsătorie. Mi-a spus că-i datorez un răspuns. *Datorez.* De ce atâta grabă? A, da. I-am spus că nu mă voi culca cu nimeni înainte de căsătorie. Oricum, n-are decât să-şi găsească pe altcineva, dacă nu-i convine. Şi nu este vina mea ca racheta lui este un dezastru. Gluşko a construit un motor cu nouăsprezece arzătoare pentru R-3, dar camera de amestec este prea mare ca să reziste presiunii.

Spune că a rezolvat problema, dar nu vreau să construiesc un alt motor pentru o altă rachetă care nu va traversa oceanul. Dacă vom face acest lucru, îl vom face cum trebuie. Vreau să trec direct la premiul cel mare şi să construiesc o rachetă balistică intercontinentală. O rachetă cu rază scurtă de acţiune este doar atât, o rachetă. Nu poate fi folosită pentru nimic altceva decât să ucidă oameni. Vreau să construiesc ceva care să ne ducă în spaţiu. Vreau să construiesc racheta perfectă.

Unde naiba au dispărut toţi? O altă maşină încetineşte. E un sedan negru, de data asta. Seamănă al dracului de mult cu poliţia secretă. La naiba, se opreşte. Doi tipi coboară din maşină. Ei sunt… Da. Ei sunt poliţia secretă, cu siguranţă. Urăsc MGB[58]-ul. În spatele meu este o alee, la doisprezece metri în dreapta. E prea departe. Mai întâi ar trebui să-i încetinesc.

— Trebuie să veniţi cu noi.

Amândoi sunt masivi şi solizi. Ceea ce e destul de intimidant, dar înseamnă şi că sunt lenţi şi greoi. Aş putea să-i împing unul în celălalt, să mă ascund în spatele maşinilor parcate şi să ajung pe alee înainte să

tragă în mine.

— Cine? Eu? Trebuie să fie o greşeală.

Ar fi mai bine să-i atac. Am tocuri înalte. Să-l împing pe unul pe jos, să-l lovesc cu piciorul în ochi. Să-i iau arma. Probabil îi pot perfora un rinichi cu o lovitură mai puternică.

— Nu este nicio greşeală, doamnă. Urcaţi-vă în maşină.

Ar putea fi din cauza clinicii? Probabil Billie a vorbit. Trebuie să mă hotărăsc acum… Pistoalele sunt în toc, în hamurile lor. Umerii sunt relaxaţi. Orice vor, nu mă văd ca pe o ameninţare. N-are rost să-i omor acum.

— Vin.

O să reevaluez situaţia în maşină. Oricum o să mă descurc mai bine acolo. Spaţiu restrâns, libertate limitată de mişcare. Tocurile pistoalelor nu vor rămâne prea mult timp închise. Trasul cu pistolul este incomod când stai jos. M-au înghesuit la mijloc, între ei. Portierele sunt deblocate, aşa că, la nevoie, l-aş putea împinge afară pe unul. Maşina porneşte, dar încotro? Presupun că pot să cer lămuriri.

— Unde mergem?

— Staţi liniştită, doamnă.

Desigur. Să mă relaxez. Cui nu-i place să fie condusă într-o locaţie necunoscută de către poliţia secretă? Unul dintre ei îşi toarnă o băutură. *El* se relaxează, cu sigu… Oh, mi-o dă mie. Bănuiesc că mie îmi turna ceva de băut. E o nebunie. Nu ştiu ce se întâmplă, dar, în mod clar, nu voi fi arestată.

Mă întreb cât de departe mergem. Sper că undeva prin apropiere, pentru că niciunul dintre aceşti tipi nu este genul vorbăreţ. Va mai trece mult… BLEAH. Vodcă încălzită. Un pahar întreg de suc. Măcar o dată, sunt de acord cu mama. Nu cred c-ar trebui să beau. Pe de altă parte, aş putea fi în drum spre plutonul de execuţie. Mai iau o înghiţitură.

N-ar strica puţină muzică… Orice…

La dracu'. Am uitat de cină. Billie probabil şi-a petrecut toată ziua gătind. Va trebui să mănânce singură. Sper că nu se uită la ceas în timp ce mâncarea noastră se răceşte. Nu c-ar conta prea mult, Billie nu poate găti nici dacă viaţa ei ar depinde de asta, dar îmi place când îşi dă silinţa. Ştiu că o face pentru mine. Oricum nu-i pasă de lucrurile de zi cu zi. Mi-aş dori să fiu ca ea, dar am nevoie de puţină normalitate în viaţa mea.

Cred c-am ajuns. Oprim pe o alee. Este o vilă mare. *Mare.* Iată limuzina pe care o văzusem mai devreme. Trebuie să fie un oficial al partidului, poate un general. Tot locul ăsta strigă: „Uită-te la mine! Sunt important!" Ce naiba fac aici?

— Doamnă, acum puteţi coborî din maşină.

Îşi lasă mâna pe spatele meu. Aş putea să mă întorc repede şi să-i rup braţul, să-l împuşc pe celălalt şi să iau maşina. Ar putea fi ultima mea şansă. Mă conduce la uşă. Îi fac jocul. În acest moment, sunt mai mult curioasă decât speriată. Trebuie să ştiu cine s-a deranjat atât de mult doar ca să mă întâlnească.

Poate că cineva m-a văzut cu Koroliov şi vrea să ştie la ce lucrează. Poate cineva de la alt birou. Gluşko? Nu este un secret pentru nimeni, el şi Koroliov nu se simpatizează[59]. Poate că este unul dintre nemţi. Au mai rămas doar câţiva, dar Koroliov n-are încredere în ei. I-a pus să lucreze la rachete care nu vor fi construite niciodată. Va alege câteva dintre modelele lor, dar cam asta e toată contribuţia lor. Totuşi, nu sunt sigură că vreunul dintre ei are destule relaţii printre liderii partidului. Poate Gröttrup. Trebuie să cunoască pe cineva. Locuieşte într-o vilă din afara Moscovei. Din câte ştiu, ar putea fi chiar asta. Toţi ceilalţi dorm în nişte barăci aglomerate. „Apartamente comunitare", le numesc. Sună bine.

— Pe aici, vă rog.

Din nou, îşi lasă mâna pe spatele meu. Nu-mi place să fiu atinsă, mai ales de gorilele de la MGB.

Intrăm. Asta nu este vila lui Gröttrup. Am cunoscut-o pe soţia lui şi oricine locuieşte aici nu e căsătorit. Am văzut doar holul, dar ştiu deja că cel care a decorat locul ăsta e nesigur pe el. Ostentativ e puţin spus. Ăla este un nenorocit de ou Fabergé? Serios, cine pune aşa ceva pe hol? Cineva care crede că va arăta grozav alături de o armură medievală, presupun. E atâta urâţenie aici, încât pare un târg de vechituri pentru oameni ridicol de bogaţi.

Acum ne plimbăm prin vilă. Sunt condusă într-o altă cameră, sufrageria. Nu la fel de aglomerată ca intrarea, dar şi mai pretenţioasă, dacă aşa ceva e posibil. Camera asta este destinată oaspeţilor. Pun pariu că oricine locuieşte aici nu intră niciodată singur. Gorila numărul unu îmi trage scaunul. Gorila numărul doi îmi toarnă vin. Tipii ăştia chiar vor să beau. Drăguţ pahar totuşi. Încă mai pot să fug, dar chiar vreau să ştiu a cui este vila asta. Masa e pregătită pentru doi. Porţelan alb cu filigran auriu. Presupun că tot ce trebuie să fac este să aştept. Bleah, vinul ăla. Chiar n-ar trebui să beau… Oricine serveşte aşa un vin oaspeţilor trebuie să fie un mare ticălos.

Urmăritorul. Dacă este el? Mă îndoiesc că diavolul locuieşte la periferie, dar de ce nu?… Vrea să mă vadă înainte să mă omoare. Mă va tortura până când o să renunţ la mama. Termină, Mia. E o prostie. Nu are cum să… Oh, vine cineva.

…Beria? Nenorocitu' de Lavrenti Beria? Acum ştiu de ce este aici MGB-ul. El nu mai conduce agenţia, dar e… Care e titulatura aia idioată?… Curatorul Organelor Securităţii Statului. El nu e Urmăritorul, asta e sigur. Mama a spus că sunt mai puternici decât

noi. Beria este… un turnător obosit. Ce şi-ar putea dori de la mine? Îl urmăreşte pe Koroliov? Voi afla destul de curând. Ia loc la masă.

— Cum vă place vinul?

Le face semn gorilelor să plece. Orice ar trebui să discute, vrea să fie între patru ochi.

— E foarte bun, domnule.

Cel mai prost vin pe care l-am băut vreodată. Vodca încălzită era mai bună.

— Château Trotanoy. Din ’45. Solul din regiune este format aproape exclusiv din argilă neagră.

Acum ştiu cine a decorat vila.

— Nu ştiam, domnule. Mulţumesc.

— Îmi pare nespus de rău. Am uitat să mă prezint. Ştiţi cine sunt?

— Da, domnule. Ştiu. Este o onoare să-l cunosc pe vicepreşedinte.

— O, vă rog. Spuneţi-mi Lavrenti. Aici suntem între prieteni.

Prieteni? A băut mai mult decât mine dacă crede c-am putea fi vreodată prieteni. Tipul ăsta ucide şi torturează ca mod de viaţă.

— Nu mi-aş putea permite, domnule.

Acum ne servesc mâncarea. Poliţia secretă îmi aduce mâncarea. De ce? Vila asta e atât de mare, ştiu că are personal. De ce nu ne servesc ei? Ce e asta? Este un afurisit de *bisque*[60]*?*

— Vă rog. Mâncaţi.

Miroase bine, dar sunt prea stresată să mănânc. Oricum, nu iau masa cu tipul ăsta. Vreau doar să ştiu de ce sunt aici şi să plec dracului.

— Regret, domnule. Nu ştiu dacă mă paşte o răceală sau dacă sunt doar foarte obosită, dar se pare că mi-am pierdut pofta de mâncare.

— Sunteţi sigură? I-am cerut bucătarului să prepare specialitatea lui: viţel cu sos de smântână şi ciuperci. Este un deliciu.

— Vă rog transmiteţi-i scuzele mele.

— Aşa voi face. Atunci putem să trecem la afaceri?

În sfârşit.

— Da. Vă rog.

El se ridică în picioare. Le mulţumeşte ofiţerilor de la MGB. Presupun că ei nu vin cu noi. În faţa noastră este o uşă mare, dublă. Acolo mă duce.

— După dumneavoastră.

Este biroul lui. Arată ciudat de pustiu. Are o masă mare din lemn închis la culoare; de fapt, este destul de drăguţ, dar nimic mai mult. Un covor, câteva scaune. O canapea roşie de catifea. Este ceva ciudat în camera asta. Pereţii. Nu există cărţi aici, nici rafturi. Nu există absolut nimic pe niciunul dintre pereţi. Toţi sunt capitonaţi. Catifea roşie cu butoni de cristal. Tipului îi place catifeaua. A tapetat chiar şi interiorul uşilor. Apropo, tocmai le-a închis.

— Ar trebui să vă simţiţi confortabil.

Conf… Pardon? Am spus-o cu voce tare? Nu. Am vrut totuşi. Asta este…

Pereţii. Acum ştiu ce mă deranjează în legătură cu pereţii capitonaţi. Nu sunt de decor. Biroul este izolat fonic. Beria îşi scoate haina.

— Ar trebui să plec.

— Atunci când spun eu.

Hopa. Deci *asta e* treaba lui? Se plimbă noaptea pe străzi. Îşi aduce fete acasă, le oferă vin, le serveşte cina, apoi le violează în biroul său izolat fonic. Am crezut că are ceva de-a face cu Serghei Koroliov, cu cercetarea mea. Pun pariu că idiotul nici măcar nu ştie cine sunt.

— Lăsaţi-mă să plec acum sau strig după ajutor.

— O, dragă. Ţipă; sau nu. Nu contează. Eşti în puterea mea acum. Aşadar, gândeşte-te la asta şi comportă-te în consecinţă…

La naiba.

Ce am făcut? Nu m-am gândit. Mâna mea doar… a zburat. I-am dat un croşeu de dreapta în falcă şi Beria a căzut, ghemuit pe podea ca un prosop ud. Mă bucur că l-am lovit zdravăn pe ticălos, dar acum am probleme grave.

Se face tot mai cald. Gândeşte, Mia. Beria nu va rămâne inconştient pentru totdeauna. Cea mai bună variantă este să-l ucizi pe el şi pe toţi cei de aici. Supravieţuieşte cu orice preţ. Vom putea pleca din Rusia până dimineaţa. Asta ar trebui să fac, dar n-o voi face. Nu vreau să mai ucid pe nimeni, dacă nu trebuie. Voi pierde totul. Billie. Cercetările mea. Mă voi pierde pe mine însămi.

Nu atrage atenţia asupra ta. Şi asta este o regulă… Asasinarea ofiţerului militar cu cel mai înalt rang din Uniunea Sovietică nu este probabil cea mai bună modalitate de a trece neobservată. Beria va fi supărat, dar o să-i treacă. Adică, tipul urmăreşte cu totul altceva. Îmi pot continua cercetarea, îmi pot vedea liniştită de proiectul meu până la sfârşit. O pot vedea pe Billie. Ăsta-i planul. Micul ticălos va trăi. O să ies pe uşa din faţă, să sperăm.

Să purcedem. Deschid uşile biroului, nu e nimeni aici. Holul ăla mi s-a părut mult mai mic atunci când am intrat. Mă întorc pe unde am venit. Nu vreau să mă rătăcesc prin vilă şi să dau peste o partidă de poker MGB… Sufrageria este liberă…

Una dintre gorile este în hol. Zâmbeşte, Mia. Zâmbeşte larg. El nu face nimic. Cred că s-ar putea să… Se întinde după ceva! N-am unde să fug, decât pe unde am intrat, n-am nimic după care să mă ascund. Flori? Îmi oferă un buchet de flori. De ce naiba mi-ar da un buchet de flori?

Consimţământ? Fiecare fată care pleacă de aici reprezintă o ameninţare pentru Beria. Dar dacă ea acceptă un buchet de flori, le va

fi mult mai greu să pretindă că nu a fost de comun acord. Bine, o să-ţi iau florile idioate.

— Vă mulţumesc pentru buchet.

Şi mai multe zâmbete. El îmi deschide uşa. Mă întreb ce se întâmplă dacă refuz să-l accept…

— NU E UN BUCHET! ESTE O COROANĂ FUNERARĂ! SĂ PUTREZEASCĂ PE MORMÂNTUL TĂU!

La naiba. Ăsta a fost Beria. Trebuie să plec de aici, acum. Poliţistul nenorocit MGB închide uşa. Bănuiesc că nu-i este frică să întoarcă spatele unei fete neînarmate. O decizie proastă. El este la doar cinci metri distanţă, dar ar trebui să fie suficient să-mi recapăt avântul. Cotul sus. Îi trântesc uşa în faţă. Bam! Îl strâng de gât cu braţul stâng, îi apuc pistolul cu dreptul.

Unde e Beria? Bun. A fugit când m-a văzut luând arma. Respir adânc. Ard toată, dar am totul sub control. Mă retrag câţiva paşi şi deschid uşa. Hai să vedem ce este acolo.

Încă un poliţist MGB la capătul scărilor. Avusesem ocazia să-l împing din maşină. Voi folosi drept scut gorila pe care-o strâng de gât. Devine din ce în ce mai greu de urnit, trebuie că-şi schimbă direcţia de acţiune. Sunt în spatele lui şi-l împing cât pot de tare. Nu mai văd nimic acum, dar ar trebui să ne rostogolim pe scări…

POC

POC

Împuşcături. La naiba. Scutul meu uman tocmai a încasat două gloanţe în piept. În curând va rămâne fără vlagă şi nu pot să ripostez şi eu cu focuri de armă în timp ce-l ţin în braţe. Nemernicul trebuie să cântărească aproape 90 de kilograme. Trebuie să fac câţiva paşi înainte de a renunţa la el. La naiba, e greu! ÎMPINGE, MIA! ÎMPINGE!

Poliţaiul numărul doi este chiar lângă mine acum, ridicând mâna în care ţine pistolul. Braţul lui trece prin faţa mea şi scap ca prin urechile acului, dar ţinteşte direct spre pieptul meu înainte de a apăsa pe trăgaci. Am mai multe şanse să scap dacă îl împuşc în picior.

Mâna îi cade. Tot corpul i se contorsionează de durere. Piciorul este o maşinărie complexă: douăzeci şi şase de oase, o mulţime de muşchi şi ligamente. O sută de oase, muşchi şi nervi transmit simultan semnale dureroase atunci când o bucată de metal le sfărâmă cu viteza sunetului. Am vârful pistolului pe capul lui.

POC

S-a zis cu hotărârea mea de a nu mai ucide pe nimeni. Unde este ultimul? Mai este în maşină? Nu, portiera este deschisă. Unde naiba e? Să-l ia dracu', o să iau maşina…

Naşpa. Cheile au dispărut. Nu pot pleca pe jos; suntem în mijlocul pustietăţii. Vor trimite două sute de oameni să scotocească prin pădurile din împrejurimi, în douăzeci de minute. Vestea bună este că

nu are o armă sau ar fi folosit-o până acum. Îmi lipesc urechea de pământ, să-l aud dacă se ascunde pe undeva.

O, da, îţi văd cizmele negre urâte în spatele limuzinei, ticălosule. Ar fi bine să ai cheile la tine sau… Stai… N-am nevoie de cheile lui. Cheile limuzinei sunt într-un castron pe hol. Este mai aproape de uşă, dar nu mă va vedea până când nu voi trece alergând pe lângă el. ALEARGĂ!

Acum mă vede. Uşa este încă deschisă, dar el e… chiar în spatele meu. Sus pe scări şi…

AAAAAH!

M-a prins de păr! Sunt suspendată în aer şi mă uit în tavan. O să doară.

Pistolul! L-am scăpat când am căzut pe jos. Unde este? Of. Nemernicul m-a călcat pe mână. RIDICĂ-TE, MIA!

A găsit pistolul. Stă într-un genunchi şi-l ridică. Lupţi sau fugi? O să mă împuşte în spate dacă mă îndrept spre uşă. Armura! Urâtul ăla ţine în mână o sabie. Sper doar că e adevărată. Da. Sabia cântăreşte aproximativ două kilograme. Centrul de percuţie[61] ar trebui să fie situat la aproximativ jumătate de metru de mâner. Dacă mă balansez îndeajuns, ar trebui să-l decapitez. Acum, arma e în mâna lui. Un! Mare! BALANS!

Te-am prins…

Beria s-a întors la capătul holului, uitându-se fix la acolitul său decapitat, care zace la pământ. Îl omor acum? N-o voi mai vedea niciodată pe Billie dacă trebuie să plecăm din Moscova. Dă-l dracului. Nu renunţ la tot ce-mi pasă pentru acest ticălos. Doar arunc sabia şi-i fac un semn drăguţ cu mâna.

Iau cheile. E timpul să plec.

41.
Night Train

N-ar fi trebuit să-i spun mamei. Ar fi trebuit să-mi ţin gura şi să-mi continui viaţa. Cel mai bun lucru pe care-l pot face acum este să mă uit pe fereastră, să mănânc cereale şi *Butterbrot*[62] în timp ce ea îmi spune că trebuie să ne mutăm.

— Trebuie să ne mutăm, Mia.

Iar începem.

— …

— Trebuie să ne împachetăm lucrurile şi să plecăm din Rusia. În noaptea asta.

Probabil n-o voi putea ignora toată dimineaţa. Respir adânc.

— Nu plec nicăieri, mamă. Nu după toată munca pe care am depus-o. Şi avem nevoie de lapte. Ăsta s-a acrit.

— Probabil trebuie să-ţi reamintesc evenimentele recente. Tocmai ai ucis trei oameni, în vila tipului care e mâna dreaptă a lui Stalin. Ai făcut-o chiar în faţa lui şi l-ai lăsat să trăiască.

— L-am lăsat să trăiască *tocmai* ca să nu ne mutăm! Asta era ideea.

— Nu gândeşti limpede.

Poate că nu. Dar tot nu plec nicăieri.

— El nu ştie cine sunt, mamă. El este singurul care mi-a văzut faţa. Ce va face? Va bate la fiecare uşă din Moscova, în speranţa că-i voi deschide? În plus, pentru ce m-ar aresta? Nu cred că Beria va dori să atragă atenţia asupra activităţilor sale extracurriculare.

— Cred că subestimezi grav cât de departe poate merge un bărbat ca să-şi recapete mândria.

— Oh, mamă. Asta face el toată ziua, în fiecare zi. Va mai aresta câţiva oameni, îi va mai tortura puţin. Dacă nu va fi de ajuns, va găsi o revoluţie pe care să o înăbuşe. Crede-mă, va redeveni el însuşi cât ai clipi.

— Nu voi risca, Mia, nu cu Urmăritorul care se apropie de noi. Trebuie să ne mutăm.

O luăm de la capăt.

— Destul cu Urmăritorul, mamă! El este…

— Ce este? Un mit? Chiar crezi că strămoşii noştri au fost ucişi de o născocire a imaginaţiei lor?

— Nu, mamă. Nu cred. Dar nu voi renunţa la tot din cauza lui. Îmi pare rău. Dă-l dracului.

— MIA! Urmăritorul ne va măcelări dacă va avea ocazia.

— Aşa vor face o mulţime de oameni. Răul există pretutindeni, din plin. Al Doilea Război Mondial abia s-a încheiat şi se războiesc în Coreea. Cinci ani, mamă. Atât au aşteptat înainte să trimită şi mai

mulţi oameni să moară degeaba. Şaizeci de milioane de morţi nu erau de ajuns, se pare.

— Eu…

— Serios! Abia am plecat din vila unui tip care a ordonat uciderea a sute de mii de oameni. Dumnezeu ştie câţi a trimis el însuşi în mormânt. Ca şi cum să fii criminal în serie şi sadic nu era de ajuns, se dovedeşte că al doilea lui job este cel de violator în serie. Doar spune-mi, mamă, cât de rău poate fi nenorocitul ăsta de Urmăritor?

— Mia…

— Nu fug de el, nici de Beria şi de nimeni altcineva.

Este pentru prima dată când am ceva care seamănă cu o viaţă.

Nu renunţ la ea pentru tipul ăsta sau altul. Destul.

42.
Thinking and Drinking

— Cu ce te servesc, iubitule?

— Ai ceai?

— Ceai? Uită-te pe panou, scumpule. Ce scrie?

— Scrie… toţi clienţii trebuie să aibă douăzeci şi unu sau mai mult.

— Nu panoul ăla, fraiere. Mă refer la firma mare, strălucitoare. Ăsta e bar, nu ceainărie.

— Îmi pare rău, nu beau niciodată înainte de prânz.

— Ei bine, e trist. Dar, văzând că eşti singurul meu client, ce zici de un suc?… Vrei? Hai! Fac cinste. Nu poţi lăsa o doamnă singură într-un bar, nu-i aşa? Eu sunt Sue, apropo.

— Poţi să-mi spui Charles.

— Ce vânt te aduce în oraş?

— De unde ştii că nu sunt de aici?

— Oh, scumpule. Foarte drăguţ. Vrei să-mi dai cuţitul ăla de acolo, te rog? Trebuie să tai lămâile înainte să vină clienţii… Mulţumesc. Pe bune, ce cauţi la Washington?

— Caut pe cineva.

— Nu alergi după o fată, nu-i aşa?

— Alerg după două, de fapt. Au locuit prin zonă nu cu mult timp în urmă.

— Poate le cunosc.

— Sarah şi Mia Freed.

— Numele astea nu-mi spun nimic. Îmi pare rău.

— S-ar putea să le fi schimbat.

— Hmmm. Mi se pare că probabil nu vor să fie găsite.

— Oh, le vom găsi. Eu şi fraţii mei suntem aproape.

— Sună… cam sinistru. Dar nu e treaba mea. Hai să vorbim despre altceva. Câţi fraţi ai?

— Trei.

— Şi toţi locuiesc aici cu tine?

— Doar fratele meu Leonard. George – cel mai mare – este în Europa, probabil beat. Billy, mezinul, tocmai a fost arestat în Chicago.

— Oh, nu! Ce a făcut?

— Furt. A fost văzut intrând prin efracţie. Billy a fugit, dar nu a ajuns prea departe. Un poliţist aflat în afara programului i-a aruncat trei ghivece de flori în cap, de la etajul doi.

— Pe bune? Îţi baţi joc de mine. Ăsta este cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Totuşi, îmi pare rău pentru fratele tău. Sunt sigură că va ieşi în curând de la pârnaie.

— Ba nu. George a spus c-ar trebui să-l lăsăm în urmă.

— Nu ştiu cum se procedează în Chicago, dar aici, nu te ţin mult la pârnaie pentru o spargere. Oricum, nu-ţi poţi abandona fratele. Familia este pentru totdeauna, nu?

— Se spune că a ucis trei oameni.

O, Dumnezeule!

— Au încercat să-l convingă şase zile la rând, înainte să semneze o declaraţie. Cred că altcineva a mărturisit înaintea lui, dar nu le-a păsat.

— Poliţiştii ăştia. Găsesc tot felul de probe împotriva oricui… L-au bătut măr, nu-i aşa?

— L-au şi drogat, dar Billy n-ar fi mărturisit dacă n-ar fi vrut. Cred că vrea să-l lăsăm acolo.

— De ce ar vrea cineva să stea la pârnaie?

— Nu e… vorba de asta.

— Cum adică?

— Cum să-ţi spun? Ai văzut părinţi ţipând la copiii lor în timpul unui meci din Liga de juniori? Aceiaşi părinţi care îşi forţează copilul de cinci ani să exerseze patru ore pe zi în loc să-l lase se joace cu prietenii lui. Cam aşa este şi viaţa noastră. Unii copii pur şi simplu nu pot face faţă presiunii. În plus, Billy a fost întotdeauna – nu ştiu cum să spun – diferit. Mama noastră a murit la naşterea lui. Tata l-a crescut singur, aşa cum şi-a dorit el. A fost… dificil pentru Billy.

— Stai. Billy le-a omorât?

— Una dintre femeile pe care Billy a mărturisit că le-a ucis a fost împuşcată în cap. Nu este stilul lui Billy. Lui îi era întotdeauna frică de arme.

— Dacă nu a omorât-o el, poate da o declaraţie de retractare, nu-i aşa? Poate spune că l-au forţat să mărturisească.

— Mai este o femeie care a fost tăiată în bucăţi. I-au găsit capul într-o canalizare, iar corpul într-un canal de scurgere. Săptămâni întregi au continuat să-i găsească părţi ale corpului.

— Asta e orib…

— M-am gândit: ăsta e Billy al meu! El ne-a tăiat câinele în bucăţi când avea şapte ani şi a încercat să-l pună la loc după aceea când a văzut că eram supăraţi. Lui Billy îi place să taie lucrurile în bucăţi. Apropo, te-ai tăiat… Îţi sângerează degetul.

— Nu-i nimic… Acum cred c-ar trebui să pleci.

— Să plec? Nu, nu te pot lăsa aşa. Stai să văd. Este o tăietură destul de adâncă. Pune-ţi puţină apă rece pe rană înainte s-o bandajezi.

— Sunt bine. Chiar cred c-ar trebui să pleci.

— Simt mirosul sângelui de aici… Asta îl stârnea pe Billy, de fiecare dată. Întotdeauna a fost atât de calm, avea sânge rece. Chiar şi în copilărie, oamenii se luau de el, îl împingeau. Billy era mai mare decât alţi copii de vârsta lui, dar nu făcea niciodată nimic, nu riposta.

Dacă era sânge totuşi, o zgârietură, o tăietură mică, ceva roşu, Billy îşi pierdea controlul. L-am văzut odată lovind un băiat de două ori cât el până când ăla nu mai avea faţă. Tata a zis că e de la mirosul fierului. Mereu am crezut că era de la sânge, dar de fapt pare a fi o reacţie fizică la ceva, vreo substanţă chimică eliberată când metalul atinge pielea. N-am crezut, aşa c-am experimentat pe frăţiorul nostru mai mic. Oricum, dacă i-ai freca mâna lui Billy de nişte tacâmuri de argint destul de mult sau l-ai pune să numere un borcan de bănuţi, ar începe să arunce cu lucruri în jur.

— Vă rog să plecaţi, domnule. Plecaţi înainte să chem pe cineva.

— Ştii, nu cred c-am povestit niciodată, nimănui, despre Billy sau tatăl meu. Nu mă deschid prea mult în faţa oamenilor. Nu sunt sigur de ce. Cumva mă simt bine vorbind cu tine. E ca şi cum am avea o conexiune.

43.
Blue Moon

M-am gândit că până acum voi avea o mulţime de informaţii din mostrele de gheaţă. Am finanţat un proiect de cercetare la Copenhaga, dar durează mai mult decât credeam. Acum înţeleg că nu mai sunt la fel de răbdătoare ca înainte. Vreau să ştiu dacă nivelul de dioxid de carbon a crescut lent de-a lungul mileniilor sau brusc, probabil odată cu apariţia industrializării. Am crezut că tot ce trebuia să fac era să măsor concentraţia de dioxid de carbon din diferite perioade de timp. Să iau mostre de aer din trecut părea destul de dificil, dar Dansgaard – tipul care cheltuia banii la Copenhaga – a spus că trebuie să cunosc şi temperatura din momentul respectiv. E logic. Dacă vreau să explorez legătura dintre climă şi nivelurile de dioxid de carbon, ar trebui să le cunosc pe ambele.

Datorită Miei, ştiu să găsesc mostre de aer vechi, dar ele nu vin însoţite de buletinul meteo. Şi totuşi, cred că răspunsul s-ar putea găsi încă în tava aia pentru cuburi de gheaţă. Eram atât de concentrată pe bulele de aer – dacă aş avea gheaţă veche, aş avea mostre de aer vechi – încât am uitat c-aş avea şi gheaţă. Probabil apa îngheţată are ceva de spus despre temperatură.

Există atâtea lucruri la care te poţi uita. Apa este doar hidrogen şi oxigen, dar ambele vin cu diferite mirosuri. Hidrogenul are un văr solid numit deuteriu. Acelaşi lucru este valabil şi pentru oxigen. Pe lume există un oxigen solid, cu doi neutroni în plus. Este nevoie de mai multă energie şi de mai multă căldură ca să se evapore apa care conţine izotopi grei. Prin urmare, ar trebui să plouă mai mult când e cald şi mai puţin când este frig. Dacă e adevărat, evaluarea conţinutului de oxigen solid din probele de gheaţă ne-ar permite să aflăm temperaturile din trecut. Mai mult ar însemna mai cald, mai puţin ar însemna mai rece. Dansgaard urmează teoria asta. Din păcate, va dura luni întregi, poate ani de zile, până vom afla dacă funcţionează. Am nevoie de ceva nou ca să-mi ţin mintea ocupată.

Sinceră să fiu, mă gândesc doar la Beria. Monstrul ăla a încercat să-mi violeze fiica. Mia vrea să uit de asta, dar nu pot. Ar fi trebuit să-l omoare când a avut ocazia. Ar fi trebuit să ne mutăm. Înţeleg de ce nu a vrut. Este îndrăgostită. Ea şi Koroliov fac reale progrese pentru prima dată. Ceea ce nu reuşesc să înţeleg este de ce n-am forţat-o să plece.

Dintre toţi cei care i-au văzut faţa în noaptea aia, Beria este singurul care mai respiră. Nu-i ştie numele – nu s-a gândit niciodată să o întrebe. Nu există niciun motiv ca Beria să-l viziteze pe Koroliov, cel puţin deocamdată. Ăsta a fost, mai mult sau mai puţin, importanţa

argumentului fiicei mele. Este greşit în multe feluri. Beria dă târcoale pe aceleaşi străzi pe care Mia se plimbă în fiecare zi. Este doar o chestiune de timp până când o va reîntâlni pe fiica mea. Şi totuşi am rămas. Am încălcat regulile.

Nu m-am putut hotărî să o jefuiesc pe fiica mea de ceea ce iubeşte. Am pus fericirea ei înaintea supravieţuirii noastre şi ar trebui să-mi fie ruşine, dar tot ce simt acum este furie. Privesc cum apune soarele şi mă gândesc la Beria care îi spune şoferului că vrea să meargă la plimbare. Le visez pe fetele pe care le-a ademenit la el acasă şi mă trezesc ţipând. Mia şi-a lăsat iubita să trăiască pentru că avea nevoie să-i fie restabilită credinţa în umanitate. Acum este rândul meu să caut consolare. Nu cred într-un univers moral, dar chiar şi pentru *mine* dreptatea trebuie să aibă o oarecare relevanţă. Trebuie să restabilesc ceva ordine cosmică.

44.
Hound Dog

— Nu, Nina. Modelul machetei lui Tihonravov este mai bun.

Koroliov este încăpăţânat ca un catâr. Ar trebui să fiu flatată; a fost modelul meu. Două rachete cu rezervoare gigantice prinse de o a treia, toate folosind acelaşi combustibil. Aruncă rachetele laterale când sunt goale. Precum bidoanele de lapte de pe bicicletă, când am coborât la vale în Alpii Bavarezi.

— Serghei! Nu eşti atent.

A fost un model bun, dar am solicitat Comisiei guvernamentale un studiu ca să aflu exact cât de mult am putea extinde raza de acţiune renunţând la unele părţi ale rachetei în timpul zborului. Unul dintre cercetătorii de acolo a preluat controlul, şi-a adăugat propriile idei şi a venit cu o versiune mai inteligentă a proiectului pe care-l aveam. Îmi place. Este un model robust, elegant.

— Ai dreptate. Nu sunt atent.

— Este la fel! Doar mai simplu. Îţi aminteşti câte probleme avem cu R-3? Mai simplu înseamnă mai bun, Serghei. Alimentarea rachetelor cu combustibil va fi un dezastru, o ştii prea bine.

Astfel, vom avea patru propulsoare, fiecare având propriul combustibil. Le aruncăm după ce terminăm. Este exact la fel! Doar că racheta este mai uşoară, mai simplu de construit şi nu se va strica la fiecare douăzeci de minute.

— Ai spus iarăşi „noi”.

— Presupun.

— Dacă rachetele transportă propriul combustibil, de ce să nu punem faza a doua înaintea celei dintâi, aşa cum fac americanii?

Oh, chestia aia. SUA a înfipt o rachetă mai mică deasupra unei rachete germane V-2. A eşuat de câteva ori, dar a zburat destul de sus, atunci când în sfârşit a funcţionat.

— Vrei să spui Bumper?

— Nu! *Ferry rocket*[63]*!*

A, deci despre asta era vorba. E amuzant. La New York a existat un simpozion despre călătoriile spaţiale, iar revista *Collier* a postat fotografia pe copertă. „În curând, omul va cuceri spaţiul.” Douăzeci şi opt de pagini color pline cu cele mai trăsnite idei. Von Braun trebuie să-şi fi activat puterea de seducţie, deoarece majoritatea îi aparţin. Există o staţie spaţială circulară şi racheta asta nebunească în trei faze este desprinsă direct dintr-o revistă de scandal. Chestia asta ar fi trebuit să-l entuziasmeze pe omul obişnuit în ceea ce priveşte spaţiul cosmic, dar din câte văd, pentru un anumit proiectant şef sovietic, s-a transformat într-un concurs de măsurare a bărbăţiei.

— …

— Asta era doar o revistă, Serghei. Nu e adevărat. Dacă ne amplasăm propulsoare în *jurul* motorului principal, le putem aprinde în acelaşi timp, la sol. Unde este *aerul,* mai *ştii?* Astfel, nu va trebui să ne mai facem griji să aprindem un foc acolo sus, în vidul cosmic.

— Eu tot mai cred…

— Patru propulsoare de detonare în formă de glonţ, Serghei. Patru! Vor fi date naibii. O rachetă de *patru sute de tone.* De propulsoare cu reacţie.

— …

Şiiii… am câştig de cauză. Iată avantajul de a lucra cu un copil de cinci ani. Recunosc, eu însămi mă simt o copilă. Tot proiectul ăsta, este… Mi se potriveşte. Toate mi se potrivesc perfect.

— Vom avea nevoie de o mulţime de rachete mici ca să controlăm o rachetă cu viteza aia. L-ai întrebat pe Gluşko?

— Răspunsul lui a fost un „nu" hotărât. „Ar fi imposibil să controlezi o rachetă cu astfel de propulsoare cu reacţie."

— Atunci *altcineva* va construi rachete mici. Apropo, impresia lui Gluşko al tău a fost exactă.

— Mulţumesc, Nina. Trebuie doar să faci ca lucrul cel mai banal din lume să sune ca un discurs prezidenţial. Încearcă.

— Ar fi *imposibil…* Ha ha ha. Nu pot.

— Facem o echipă bună. Nu-i aşa?

— Aşa cred.

Eu ştiu sigur… Sunt bună la matematică, la fizică. Serghei este bun la lumea reală. Cu oamenii. Serghei e capabil să ducă lucrurile la bun sfârşit, ştiind ce poate şi ce nu poate să facă toată lumea. E visător şi realist. E un lucru rar să ai ambele calităţi. Pot crea o cameră de combustie – o văd în mintea mea, limpede ca lumina zilei – dar nu-i văd pe bărbaţi îndoind foile metalice pentru a face manşonul duzei aşa cum trebuie. El îi vede. Îi vede obosiţi într-o zi de vineri, cu un copil bolnav sau cu probleme în căsnicie. Rachetele pe care le construim sunt în parte ştiinţă, multă matematică, dar sunt şi aparate metalice mari şi grele. Sunt făcute din oţel, sudoare şi lacrimi, ore târzii petrecute în atelier, pentru că nu vrei să înfrunţi ce te aşteaptă acasă. Koroliov înţelege şi îl admir pentru asta.

— Ştiu cât de mult înseamnă racheta aia pentru tine, Nina, dar va costa scump. Sper din tot sufletul să obţinem aprobarea proiectului.

— Acum tu eşti cel care a spus „noi". Spune-le că racheta va arunca o bombă termonucleară de cinci tone în mijlocul oraşului Chicago. Toţi vor fi numai zâmbete.

— Aşa cum eşti tu acum?

Zâmbesc. Racheta aia va aduce un om în spaţiu. Ştiu. De ce mă priveşte iarăşi aşa?

— Nu te mai uita aşa la mine!

— O să rupi colierul ăla dacă îl tot răsuceşti.

Colierul meu. Nici n-am observat că mă joc cu el. E vina lui. Devin agitată când oamenii mă fixează cu privirea. Ştie şi el. O face intenţionat.

— Atunci nu te mai uita la mine de parcă aş avea ceva între dinţi.

— Poate ai. Mama ta ţi-a dat acel colier? Pare vechi.

— E în familie de ceva vreme.

— Valorează ceva?

— Nu cred. Am crezut că este un granat.

— Pot să rog pe cineva să se uite la el, dacă vrei. O, să nu uit, în seara asta ies să beau ceva cu Mişin şi soţia lui. Ai vrea să vii cu noi?

— Mulţumesc, dar nu pot. Nu în seara asta.

Aş vrea să pot, dar i-am spus lui Billie că ne vom întâlni după program. Vreau să o văd, dar îmi plac şi întâlnirile astea. Transformarea colegilor în prieteni. Văd matematica acestor oameni în fiecare zi, creierul lor pus pe hârtie, dar nu ştiu aproape nimic despre ei. Presupun că ceea ce îmi place cel mai mult este că socializarea mă face să mă simt ca o persoană normală timp de câteva ore.

45.
All Night Long

Aştept întrebarea ei. Nu ştiu despre ce este vorba, dar mă va întreba ceva în clipa imediat următoare sau cam aşa ceva. Billie mă întreabă diverse lucruri imediat după sex, iar acum are privirea aia.

— Este a treia oară când îţi petreci noaptea la mine săptămâna asta. Vrei să-mi spui ceva?

Trebuie să fie ceva important, dacă evită să discute despre asta.

— Nu chiar. Zilele astea mama lucrează până târziu în fiecare noapte. Urăsc să fiu singură acasă.

— Deci, de aceea ai venit. Mă simt atât de specială.

— Ar trebui! Eşti extraordinară, specială şi inteligentă. Şi specială, am menţionat specială?

— Ai putea să-ţi petreci noaptea la bărbatul tău.

La naiba. Deci asta facem. De ce acum? Ea ştie despre Koroliov de ceva vreme, dar niciodată nu a exagerat. Ştiu că şi *ea* se întâlneşte cu alţii. Ce vrea?

— Billie, am discutat despre asta.

— Ştiu! Ştiu! Nu sunt geloasă. Sunt doar… Cât timp a trecut de când te-a cerut în căsătorie?

— Billie! Nu! Nu vreau să ne certăm!

— Nu ne certăm! Cât timp?

Nu ne certăm. E bine de ştiut. Totuşi tot pare o capcană. Cu siguranţă *se simte* ca o capcană.

— Nu ştiu. Acum mai bine de un an. De ce?

Un zâmbet şi am căzut direct în capcană. Merit orice urmează.

— Cred c-ar trebui să spui „da”.

Nu mă aşteptam la aşa ceva. Va fi nevoie de mai mult de un orgasm ca să mă convingă să fiu de acord cu *asta.* Ce dracu’ e în neregulă cu ea? Am spus-o cu voce tare? Nu, n-am spus-o.

— Billie! Ce dracu’ e *în* neregulă cu tine?

Ar trebui să te măriţi cu el! *Ştiu* că-*ţi* place de el.

— *Îmi* place de el, dar nu-*l iubesc.* Vreau să fiu cu tine!

— Dar vrei să fii *şi* cu el. E *în* regulă. *Înţeleg.*

Ce este de *înţeles?* Da, *îmi* place de el. Este genial. Este puţin romantic *şi,* de cele mai multe ori, mă face să mă simt ca o fiinţă umană normală. *Îmi* place senzaţia asta, dar nu o voi pierde pe *Billie* din cauza asta.

— Nu, nu *înţelegi.* Am spus că vreau să fiu cu tine. Te aleg pe tine! TE. ALEG. PE. TINE!

— Şşşşştt. *Îi* vei trezi pe vecini. Nu este o alegere, Mia. Nu te vei căsători cu mine. Nu poţi. Trebuie să ne ascundem ca să ne putem

vedea. Poţi să te măriţi cu *el.*

— Dar eu vreau *să* mă *întâlnesc* cu *tine.*

— Atunci întâlneşte-te cu mine! De ce este atât de greu de înţeles? Probabil nu am explicat corect. *N-am niciun drept asupra ta,* Mia. Nici nu vreau să am. Spui că vrei să te întâlneşti cu mine, aşa că întâlneşte-te. Nimeni nu te opreşte. Dar ştiu şi că tu vrei să ai o viaţă relativ obişnuită, sau cel puţin o parte din tine îşi doreşte asta. Vrei să fii ţinută de mână în public. Vrei să iei cina cu vecinii, chestii de genul ăsta. Niciodată nu vei avea parte de asta cu mine, nu aici. Vei avea parte de ele împreună cu el.

O iubesc pe femeia asta cu fiecare fibră a fiinţei mele. Mă uit la oameni, la cupluri şi tot ce văd este egoism. Oamenii rămân împreună pentru felul în care îi face să se simtă acest lucru. Să-ţi petreci tot timpul făcându-l fericit pe celălalt reprezintă doar un mod de a face căsnicia să dureze. Însă nu e cazul cu Billie. Ea mă vede aşa cum sunt.

— Nu te deranjează?

— De ce m-ar deranja? Sunt lucruri diferite. O friptură este grozavă dacă ţi-e foame, dar nu te ajută prea mult dacă ţi-e frig. Ai nevoie de o haină. Ia-ţi o haină.

— Billie, eu nu… Stai. În povestea asta, tu eşti friptura?

— Bine, ţi-am dat un exemplu neinspirat. Vreau să spun că nu sunt geloasă pe medicul tău sau pe mecanicul care-ţi repară maşina. Vreau să fii sănătoasă şi să ai o maşină care funcţionează. Vreau să te căsătoreşti pentru că vreau să fii fericită.

— Şi tu?

— Pot fi amanta pasională. Ştiu că lucrurile au fost… dificile uneori, dar pot fi totuşi pasională, nu-i aşa? Te rog spune „da", chiar dacă este o minciună.

— Eşti pasională ca o vedetă de cinema.

— Mulţumesc.

— Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

— Continui să te întorci la mine deci, cumva, m-am prins.

— Bine… Billie?

— Ce este?

— Nu am vorbit niciodată despre noaptea aia.

— Care noapte?

— Ştii care noapte, Billie. Ştii ce am făcut.

— Ai venit după mine. Ţi-ai riscat viaţa pentru mine, Nina. Nimeni n-a mai făcut-o vreodată. Eram în cădere liberă şi tu m-ai salvat. Restul… nu mai contează.

46.
Songs and Dances of Death: Lullaby

Am vrut să-i tai gâtul, dar moartea lui trebuia să pară un accident stupid, fie din cauza ghinionului, fie din cauze naturale. Trebuia să-i cunosc obiceiurile: ce mânca, unde mânca, cu cine mânca. L-am urmărit. Mi-am instalat cartierul general în tufişul din spatele casei lui. În prima noapte, Beria a adus acasă o altă fată – nu putea avea mai mult de optsprezece ani. Am văzut-o ieşind din casă cu buchetul ei de flori, plină de ură şi ruşine.

Am urmărit-o. Simţeam că greşesc, dar am urmărit-o. A durat două zile până am avut curajul să mă apropii de ea într-o cafenea. Numele ei este Natalia. Este studentă, deşi lipseşte foarte mult de la cursuri, ca să-şi ajute mama bolnavă. Ea nu-l mai întâlnise niciodată pe Beria. Nu ştia că el era cel care-i arestase tatăl şi-l trimisese în gulag. Când a dus-o în biroul lui, i-a promis că-l va elibera pe tatăl ei. A doua zi, ea a întrebat poliţia secretă când va fi eliberat tatăl ei. I s-a spus că murise de câteva săptămâni. Beria trebuie să fi ştiut. A arestat-o o săptămână mai târziu. Nu ştiu dacă mai este în viaţă sau nu. Dacă mai este în viaţă, va muri singură într-o celulă, undeva.

Săptămâna trecută, Beria şi-a adus încă o fată acasă. Nu era nimic special la ea, nimic care să o deosebească de toate celelalte. Doar că ea nu a mai plecat niciodată din vila lui. Am aşteptat toată noaptea să iasă, apoi am aşteptat toată ziua. Apoi am aşteptat iar toată noaptea. În cele din urmă, doi poliţişti de la MGB au ieşit pe uşa din spate purtând o geantă mare. Au scos o pereche de lopeţi din şopron şi au început să sape în curte. El a omorât-o.

Şi eu sunt de vină. Am fost o laşă, căutam scuze. Mi-a fost frică şi am lăsat mai mulţi oameni să sufere. Mai mulţi oameni care vor trăi cu sentimentul de vinovăţie. Mai mulţi oameni care se vor convinge pe ei înşişi că au făcut ceva ca să merite asta. Ar fi trebuit să-l ucid pe Beria în momentul în care Mia s-a întors acasă în noaptea aia. Ar fi trebuit să-i smulg inima din piept şi să-l las să vadă cum se opreşte.

Beria va muri. Îşi va simţi măruntaiele lichefiindu-se şi va şti că este sfârşitul.

Ştiu şi cum. Guvernul tocmai a aprobat un nou anticoagulant numit warfarină. Warfarina este, de asemenea, foarte bună pentru uciderea şobolanilor, ceea ce mi se pare nimerit. În doze suficient de mari, provoacă hemoragie internă gravă, inclusiv accident vascular cerebral hemoragie. Dacă împrejurările morţii sale nu sunt suspecte, un medic mai puţin zelos ar trebui să concluzioneze că un accident vascular cerebral l-a omorât pe Beria. Întrebarea care se pune e: Cum fac pe cineva să ingereze mari cantităţi de warfarină?

Nu i-o pot da cu forţa, trebuie s-o consume de bunăvoie. Vinul ar fi perfect – este suficient de tare şi de negru să ascundă gustul a aproape orice – dar Beria deschide câte o sticlă pentru fiecare dintre victimele sale. Nu vreau să fiu responsabilă pentru moartea altei femei. Din fericire pentru mine, cel puţin, Beria păstrează vinul bun pentru el. Ceea ce le serveşte oaspeţilor săi drept Bordeaux scump este, de fapt, o poşircă din Ucraina. Când este singur şi nu distrugând vieţi, are o slăbiciune pentru vinurile Saperavi din Georgia.

Asta este. Îi pun warfarină în vinul preferat şi i-l trimit cadou. Cu puţin noroc, într-o săptămână va fi mort.

47.
Jock-A-Mo

1953

Trebuie să-i spun Miei. N-am cum să ştiu dacă sunt sau nu responsabilă, dar nu-i pot ascunde asta fiicei mele. Trebuie doar să găsesc cuvintele potrivite.

— La ce lucrezi, Mia?

— La racheta perfectă.

— *Perfectă* este un cuvânt puternic.

— O, are o mulţime de defecte. Cred doar că sunt cele potrivite.

— Cum aşa?

— Racheta va avea o rază de acţiune de nouă mii de kilometri. Aşa cum este, va transporta o încărcătură de peste şase tone, dar cred că pot ajunge la zece. Asta înseamnă că putem pune o capsulă spaţială cu echipaj deasupra ei şi putem trimite oameni în spaţiu.

— Sau o bombă nucleară foarte mare.

— Aşa obţinem aprobarea dezvoltării proiectului. De asemenea, va avea peste treizeci de metri şi va cântări aproape trei sute de tone. Rampa de lansare va trebui să fie imensă, *nebunesc* de scumpă. Motorul funcţionează cu kerosen şi oxigen lichid răcit. Va dura mult timp să o configurez şi nu vor putea s-o menţină în standby prea mult timp înainte ca motorina să înceapă să roadă garniturile.

— Sunt defecte grave, Mia.

— DA! Ceea ce proiectez nu este deloc un sistem de arme viabil. Nu poate fi folosit ca mijloc de intimidare, deoarece nu va sta în alertă mai mult de o zi. Rampele de lansare vor fi atât de scumpe, încât nu vor construi niciodată mai mult de câteva. Chestia asta… Ei bine, va fi complet depăşită ca rachetă până când vom apuca să o construim. Singurul său viitor este ca vehicul spaţial. Este robustă, puternică. Ţi-ai putea baza pe ea tot programul spaţial.

— Cum se cheamă?

— Semyorka.

— Şapte. Ce poetic. Sunt mândră de tine, Mia, întotdeauna. Sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce faci.

— Mulţumeşte-i lui Stalin pentru că a murit. Hruşciov este un tip inteligent. El şi Koroliov se înţeleg bine, deocamdată. Ăsta este singurul motiv pentru care am reuşit să renunţăm definitiv la R-3.

Acum cred că e momentul să-i spun… Cumva, mă simt de parcă rolurile noastre s-au inversat. Sunt copilul care urmează să mărturisească că a spart o vază.

— Minunat. Apropo de moartea lui Stalin, eu…

— Tu ce?

— …Ştii că Lavrenti Beria a murit ieri?

— Da. Turnătorul ticălos a căzut în genunchi implorând milă. Am auzit c-au trebuit să-i bage o cârpă în gură, ca să-i înăbuşe ţipetele înainte să-l împuşte.

— Într-adevăr. Ar trebui să ştii c-am încercat să-l ucid anul trecut.

— Mamă, nu! Am mai vorbit despre asta. Dacă aş fi vrut să dispară, l-aş fi omorât chiar eu.

— Ştiu, dar…

— Nu există niciun „dar”. Ai spus-o chiar tu. Omorâm ca să supravieţuim, la fel ca orice altă fiinţă vie. Nu vânăm oameni.

— Nu l-am vânat… I-am oferit o duzină de sticle de vin georgian amestecate cu otravă pentru şobolani. Warfarină.

— Mamă!

— N-a funcţionat.

— Nu asta e ideea!

— Ştiu, ideea este…

— Vrei să spui că sunt mai multe?

— Probabil… Nu m-am gândit bine când au anunţat moartea lui Stalin, în martie. Ziarele spuneau că în sâmbăta aia vizionase un film la Kremlin, împreună cu Hruşciov, Malenkov, Bulganin şi Beria. După care s-au dus toţi la casa de la ţară şi au băut toată noaptea. Stalin a suferit un accident vascular cerebral. L-au găsit în comă a doua zi dimineaţă. Patru zile mai târziu, era mort. Şi cu asta basta.

— Aşa, şi?

— Şi n-am văzut niciodată raportul autopsiei, dar am auzit c-au descoperit şi o hemoragie intestinală, care nu este tocmai firească în cazul unui accident vascular cerebral.

— Nu-mi place încotro se îndreaptă discuţia.

— Poate că nu înseamnă nimic.

Sau…

— O doză mare de warfarină ar explica atât accidentul vascular cerebral, cât şi hemoragia intestinală. Ar explica multe lucruri, într-adevăr, dar poate că Beria a adus o sticlă cadou în noaptea aia şi Stalin a băut un pahar înainte de culcare. Am auzit că vinurile georgiene sunt şi preferatele lui.

— L-ai omorât dracului pe Stalin?!

— Ai grijă cum vorbeşti, Mia. Şi nu. Vreau să spun… Există o vagă posibilitate s-o fi făcut eu, dar probabil Beria a aflat că vinul pe care i-l trimisesem fusese otrăvit şi i l-a oferit lui Stalin intenţionat. Se spune că după ce Stalin a murit, s-a lăudat membrilor Politburo că el a făcut-o şi i-a salvat pe toţi.

— O vagă posibilitate?

— Foarte vagă.

— L-ai omorât pe Stalin!

— Ba nu.

— Continuă să-ţi spui asta. Eu trebuie să plec, mamă. Koroliov şi cu mine luăm cina cu nişte prieteni.

Mia nu e deloc pe cât de nebună credeam că va fi. Nu ştiu de ce mă surprinde asta. Întotdeauna am crezut că regulile nu pot fi încălcate. Mia şi-a ales propriul drum. Ea îşi dorea o viaţă obişnuită şi eu mi-o doream la fel pentru ea. Am încălcat toate regulile ca să ajungă acolo. Aşa că nu mă va condamna pentru că am mai încălcat încă una. Fiica mea este fericită. Are un soţ, o amantă. Este pasionată de munca ei şi facem progrese importante în atingerea scopului nostru.

Nu credeam că asta este ceva ce am putea avea. Probabil că şi eu aş putea avea viaţa pe care mi-o doresc, să-mi privesc nepoata născându-se şi să o văd devenind „noi” zi după zi. Aş putea să îngrijesc o grădină, să fac lucrurile mărunte pe care le fac alţi oameni, în timp ce privesc trecerea anilor. Mi-ar plăcea să îmbătrânesc. Niciuna dintre noi nu a îmbătrânit vreodată.

48.
Earth Angel

1954

La naiba. Am întârziat la prânz. Billie o să mă înjure. Unde dracu' este?!

— Serghei! Mi-ai văzut colierul?

Unde l-am purtat ultima oară? Nicăieri. Ieri am stat acasă toată ziua. Îl scosesem cu o seară în urmă. Îmi amintesc.

— SERGHEI!

— CE ESTE?

— Colierul meu! L-ai văzut?

— Haina kaki. Vin acum.

— Uniforma ta de gală? Oh, aici erai. Ce caută colierul meu în…

— L-am dus la un expert, aşa cum discutasem. Îmbracă-te!

— *Sunt* îmbrăcată. Trebuie să plec. De ce respiri aşa greu?

Transpiră de parcă ar fi alergat un maraton.

— Am alergat pe scări. Eu…

— Ai alergat…

— Vreau să spun c-ar trebui să porţi o rochie. Voi deschide o sticlă de şampanie.

— Este ora unsprezece, Serghei.

Cred că soţul meu este frânt.

— Este perfect, pentru că la ora zece patruzeci şi cinci, Consiliul de Miniştri al URSS ne-a aprobat oficial proiectul pentru construirea rachetei balistice intercontinentale R-7.

— Au spus „da"?

— Ai racheta ta, Nina. Ai reuşit. Au! Nu! Eşti prea grea!

Nu vreau să renunţ şi să-l las să mă vadă plângând. Am muncit… Am muncit atât de mult la proiectul ăsta. Este…

— Este proiectul tău, Serghei. *Tu* l-ai conceput.

— Nina, nu ştiu exact de ce ai acceptat să te măriţi cu mine, dar…

— Eu…

— Lasă-mă să vorbesc. Dar sper… Îmi place să cred că asta s-a datorat, parţial, faptului că mă consideri un tip destul de inteligent. Te văd lucrând, Nina, mereu. Notezi ecuaţii pe şerveţele când nu mă uit. Biroul meu este plin de ele. Le iau din coşul de gunoi când pleci. Atunci când geamurile maşinii se aburesc, văd calculele matematice pe care le-ai făcut ultima dată cu degetul şi nu înţeleg nici jumătate din ele.

— Serghei, asta e…

— Nu sunt idiot, Nina. Am citit toate ziarele alea. Spre deosebire de

tine, îl *cunosc* personal pe Mihail Tihonravov. Este un tip inteligent, dar nu ar fi putut să scrie o propoziţie cu sens nici dacă viaţa lui ar fi depins de asta. De asemenea, nu poate face ce faci tu. Nimeni nu poate. Nu te întreb, presupun că mi-ai spune, dacă ai vrea. Mă faci să par incredibil de inteligent. Noi ceilalţi am ajutat când am putut, dar asta este racheta ta, chiar dacă tu şi cu mine suntem singurii care o ştim. Ai realizat un lucru extraordinar, doamnă Koroliova. Cred c-ar trebui să sărbătoreşti şi aş fi onorat dacă m-ai lăsa să sărbătoresc cu tine.

Îl ador, dar nu mă ajută deloc să nu plâng. Aşa că aş putea la fel de bine să plâng la un pahar de şampanie. Mi-a întârziat ciclul câteva zile, dar un pahar nu strică, nu-i aşa?

— Aduc paharele. Ai spus c-ai rugat pe cineva să se uite la colierul meu?

— Da.

Urăsc când face asta.

— …Şi?!

— Nu mi-a putut spune nimic despre metal, dar piatra preţioasă din mijloc provine de la un meteorit. Ţi se potriveşte, nu crezi? Visezi să trimiţi lucruri în spaţiul cosmic şi porţi la gât o bucată din el.

— A spus că este o bucată de meteorit?

— Ei bine, nu chiar. A spus că mineralul nu este de pe Pământ. Trebuie să vină de undeva, nu?

La dracu'.

49.
Mr. Sandman

Mai bine mă ţin de ceva. Nici nu-mi simt degetele, atât de frig e aici. Nu ştiu de ce am fost de acord. Ba da, ştiu. Korol… Soţul meu mi-a cerut-o şi eu am acceptat. Probabil că îmi pierd minţile, aşa cum a păţit ultimul director de proiect. N-au spus echipajului de excavare ce construiau. Le-au spus că este un „stadion”. Prostii specific ruseşti, suntem în mijlocul pustietăţii, Kazahstan. Sondajele lor au afirmat că aici nu e nimic altceva decât nisip, dar s-au lovit de un strat de argilă tare chiar de la început şi au rămas în urmă cu treaba. Generalii de la Moscova s-au grăbit să-l acuze pe directorul de proiect, un puşti de la Academia Tehnică Militară. A înnebunit, la propriu. Acum se află internat într-o instituţie psihiatrică. Poate că şi eu ar trebui să fiu acolo. În schimb… mă lupt cu rafalele de vânt la peste patruzeci de metri deasupra solului, urmărind cum dedesubt nişte omuleţi toarnă beton într-o gaură uriaşă.

Acum trebuie să trecem cu bine de iarnă, dacă vrem să terminăm la timp construcţia rachetei. Rampa de lansare propriu-zisă este un bloc de beton de patruzeci de metri pătraţi, cam de mărimea unui teren de fotbal, aşa că o vreme, vor turna beton. Totuşi de acolo se va lansa racheta mea. Sunt aici să verific platforma gigantică de oţel care atârnă deasupra ei. Eu. Soţului meu îi este frică de înălţime. I-am spus că este ironic să construiască rachete, când îi e frică de înălţime. Nu înţelege. Umorul rusesc e ceva foarte special.

Am vrut să folosesc timpul petrecut singură ca să mă gândesc. Uşor de zis, greu de făcut când te confrunţi cu rafalele de vânt de 50 de km/h. Încă n-am spus nimănui, dar sarcina începe să se vadă. Nu sunt sigură că sunt pregătită. Aş mai putea aştepta. Sunt clinici care rezolvă astfel de probleme. Mai sunt atât de multe de făcut. Nu ştiu dacă pot face tot ce trebuie şi să şi cresc un… WOW! O rafală de vânt!

Dacă R-7 zboară aşa cum trebuie *de două ori,* putem merge mai departe cu proiectul meu despre satelit. Sunt sigură că vom întâmpina unele obstacole, dar într-un an sau doi îl vom termina. Abia aştept să… La naiba. Camionul ăla va lovi linia electrică, dacă va continuă să dea înapoi. Am nevoie de cineva cu o staţie radio.

— Hei, tu! Vrei să-mi dai staţia radio?

Nimic. Presupun că n-a auzit.

— Hei! Poţi să-mi dai radioul tău?

— …

Nu poartă uniformă. Mă întreb… nu l-am văzut niciodată până acum, dar e ceva…

— Bună, Nina!

— La nai…

AHH! Lovitură drept în stomac. Nu pot să respir. Sunt în aer, cad pe spate de pe platforma de oţel. Mă uit la cer, dar ştiu că sub mine nu există nicio rampă. O cădere de la 45 de metri înălţime. Voi atinge pământul cu peste o suta de kilometri pe oră. Ciocnire inelastică cu o grindă de beton. La viteza asta, nici măcar eu nu voi supravieţui.

…

…

Durere ascuţită. Până acum, ar fi trebuit să mă zdrobesc de beton. Dar n-am făcut-o. M-am oprit. Eu… Există o…

Din mine iese o bucată de oţel. Eu nu… O nenorocită de tijă de oţel îmi iese prin stomac. M-am tras în ţeapă la jumătatea distanţei de marginea platformei.

Trebuie să rămân conştientă. Atârn în aer la vreo 25 de metri deasupra solului. Trebuie să cobor.

Cu ambele mâini încleştate pe tija de oţel, mă pot extrage…

— AAAAHHHHH!

Nu pot. N-are rost. Vor trebui să mă dea jos, dar până atunci voi fi moartă demult.

Nu aşa mi-am imaginat că se va termina. Nu mai contează, cred. Mă întreb ce fel de mamă aş fi fost.

A început să se întunece. Nu va mai dura mult.

50.
The Great Pretender

Draga mea Sarah,

Îţi scriu să-ţi spun că mă întorc în China.

Mi-am petrecut ultimii cinci ani în arest la domiciliu, programat pentru o deportare ce n-avea să mai vină niciodată. Mi-au interzis să rămân, din cauza a ceea ce sunt şi mi-au interzis să plec, din cauza a ceea ce ştiu. Mi s-a refuzat accesul la informaţii sensibile, dar mi s-a permis să predau. Colegii mei au încercat să mă convingă că totul va fi bine şi, o vreme, chiar i-am crezut.

Am vrut să rămân. Am vrut să-mi construiesc o viaţă în America, dar au găsit un document de la Partidul Comunist American cu numele meu pe el. M-au acuzat c-am minţit în legătură cu cine sunt şi cu ce cred. Mi-a luat doi ani să-mi dau seama că au dreptate. Am minţit tot timpul, deşi pe mine însumi mă amăgeam, nu guvernul.

M-am convins pe mine însumi că mă pot integra, c-aş putea fi la fel de american ca oricine altcineva. Nu era nevoie decât de muncă asiduă, încredere în viaţă, libertate şi în căutarea fericirii. Mi-am dat seama cât am greşit când procurorii m-au întrebat cui îi sunt loial. Ceea ce voiau într-adevăr să ştie era dacă voi construi arme ca să-mi ucid compatrioţii.

Nu putem schimba cine suntem. Sunt chinez. Am vrut să fiu american. Am crezut că aş putea fi şi una şi alta, dar ei mi-au arătat în repetate rânduri că nu există aşa ceva în Statele Unite. Am ales să nu ascult şi m-am minţit singur. M-am prefăcut că pot fi ceva ce nu sunt şi toţi cei dragi mie au plătit preţul.

Nu ştiu ce-mi rezervă viitorul acasă. S-ar putea să fiu închis sau executat, dar atunci, măcar voi muri ştiind cine sunt.

Cu sinceritate,

Prietenul tău,

Qian Xuesen

ANTRACT.
Regula #1: Păstrează cunoaşterea

Anul 825 înainte de Hristos

Regele Salmanasar al III-lea al Asiriei a invadat Anatolia ca să-şi extindă imperiul. Rând pe rând, statele au fost cucerite, dar micul regat Quwe64 a refuzat să se predea. Probabil că sentimentul de mândrie pe care l-a descoperit în Quwê a atras-o pe Ishtar, a Zecea Kibsu.

Mama ei fusese ucisă în drum spre noua lor casă. Urmăritorul le surprinsese într-o ambuscadă, iar mama ei rămăsese în urmă, să se asigure că Ishtar şi fiica ei Nourah aveau să scape cu viaţă. Urmăritorul a torturat-o pe mama lui Ishtar zile întregi, sperând s-o ademenească înapoi. Ishtar a acoperit urechile fiicei sale, până când ţipetele au încetat.

Ishtar aflase de la mama ei tot ce era de ştiut despre cai. Caii o duseseră din Sciţia în Anatolia. Creşterea aceloraşi cai avea să-i asigure un acoperiş deasupra capului şi să-i hrănească familia. Când Nourah avea cinci ani, regele Iehu al Israelului a trimis soli la Quwê, să cumpere nişte cai pentru el şi familia sa. Trimisul regelui a petrecut zile întregi examinând fiecare cal din capitală. Când totul s-a terminat, s-au înţeles la cinci armăsari şi două iepe din grajdul lui Ishtar. Regele a plătit un preţ ridicat pentru caii săi şi acea unică tranzacţie avea să le schimbe vieţile pentru totdeauna.

În seara aceea, Ishtar pregăti o masă fastuoasă: peşte cu sosul ei special de usturoi – *maza* – şi sparanghel. Cumpără chiar şi nişte smochine, preferatele lui Nourah. Mama şi fiica mâncară împreună şi, pentru o clipă, Nourah se simţi ca o prinţesă.

În dimineaţa următoare, Nourah fu trezită de o voce necunoscută. Lângă patul ei stătea un bărbat. Nourah tresări, gândindu-se c-ar putea fi cel care i-a ucis bunica, cel pe care îl numeau Rādi Kibsi. Bărbatul zâmbi şi-i spuse că n-are de ce să se teamă de el, că se întâlniseră cu o zi în urmă, când le evaluase caii.

Nourah întrebă unde este mama ei. Trimisul regelui îi spuse că mama ei plecase şi n-avea să se mai întoarcă niciodată. Îi explică faptul că a primit înapoi toţi banii pentru cai. În schimb, îi promise c-avea să-i poarte de grijă ca şi cum Nourah ar fi fiica lui. Nourah alergă afară şi strigă disperată numele mamei ei. O strigă şi o tot strigă, până nu mai putu. Pierdută şi fără speranţă, îşi împachetă lucruşoarele şi se aşeză într-unul dintre care, lângă un tată pe care nu-l cunoştea. Nu privi în urma ei când caravana părăsi Quwê, intenţiona să nu se mai întoarcă niciodată.

La câţiva kilometri spre nord, Ishtar plânse până nu mai ştiu de ea. Se trezi singură la apusul soarelui şi aprinse un foc. Privi stelele şi ceru iertare morţilor.

— Te-am trădat, mamă. Mi-am încălcat promisiunea. Am abandonat căile noastre şi am abandonat sânge din sângele meu. Nu mă aştept la iertarea păcatelor, pentru că în locul tău, nu m-aş ierta. Ce am făcut, am făcut pentru copilul meu. Ceea ce se va întâmpla cu sufletul meu este irelevant. Fiica mea nu ştie nimic despre trecutul nostru. Nu i-am spus de unde venim şi de ce. Ea nu va afla niciodată poveştile noastre, căci cunoaşterea reprezintă o condamnare la moarte şi copila mea este nevinovată. Am văzut sângele nostru vărsat, casele noastre arse. Am auzit strigătele noastre de durere. Obiceiurile noastre ne-au adus suferinţă şi moarte şi refuz să-mi văd fiica suferind pentru o promisiune pe care nu a făcut-o. Nu o voi forţa să trăiască împovărată de frică şi violenţă. Nu-i voi răpi liniştea pe care o merită şi nu o voi obliga să facă acelaşi lucru cu copilul ei. Ciclul se termină acum. Am trădat nouă generaţii dintre noi ca să salvez următoarea sută. Îmi dau viaţa pentru fiica mea, aşa cum ai făcut şi tu pentru mine. Noi suntem Kibsu. Noi suntem a Zecea şi vom fi ultima.

Când focul se stinse, Ishtar luase cu ea întreaga cunoaştere pe care o avea.

Nourah petrecu doar câţiva ani cu tatăl ei adoptiv. Trimisul regelui muri de tuberculoză când ea avea zece ani. O făcuse să se simtă ca acasă pe cât posibil, dar Nourah nu încetase niciodată să ducă dorul trecutului. În fiecare noapte, se legăna ca să adoarmă recitând regulile pe care le învăţase de la bunica ei. Nourah îl îngropă pe bărbatul alături de care îşi petrecuse jumătate din viaţă şi încălecă, îndreptându-se spre locul unde se întâlniseră prima dată.

Ea crescu cai în Quwê, aşa cum făcuse şi mama ei. Întâlni un bărbat, născu o fiică. Nourah o privi şi ştiu că era mai mult decât o mamă. Era a Unsprezecea. A Unsprezecea dintre ele, nu ştia sigur, dar făcea parte din ceva mai mare decât ea însăşi. Era una singură şi multe în acelaşi timp şi nici ea, nici fiica ei nu vor fi niciodată singure. Nourah îşi petrecu nopţile contemplând cerul. Duse o viaţă liniştită, având grijă să nu atragă atenţia asupra ei. Când fiica ei deveni majoră, Nourah îi oferi tot ce avea de oferit: colierul pe care i-l lăsase mama ei şi câteva reguli care o călăuziseră către casă, atunci când fusese singură şi rătăcită.

ACTUL VI

51.
Death of an Angel

1956

Ea a murit. Încă o simt. Este greu de descris. Nu a… Nu a mai rămas nimic. Doar pustiu acolo unde odinioară fusese ceva. N-am auzit-o niciodată, dar era acolo. Inimioara ei se auzea în fundal, mereu, ca motorul frigiderului. Unul dintre cele o mie de sunete pe care nu le auzi până nu dispar. Acum e linişte. O tăcere asurzitoare.

Am crezut că mor. Aşa am crezut. Sângeram. Nu pot spune c-am vrut să mor, dar… acceptasem ideea. Totul s-a întunecat şi am aşteptat. Ceva, orice. N-am crezut niciodată în viaţa de apoi, n-am crezut că sufletul meu va supravieţui cumva corpului meu, dar o parte din mine se aştepta la mai mult. Probabil dacă mi-ar fi trecut toată viaţa prin faţa ochilor ar fi fost de ajuns. Nu ştiu, dar chiar mi-am dorit asta. Nu pentru mine. Mai mult pentru ea. Copila mea nu a trăit niciodată. Cumva, am vrut ca moartea să nu fie în zadar. Îmi amintesc că eram supărată din cauza asta. Am întâmpinat moartea şi moartea m-a dezamăgit.

Au trimis doi bărbaţi cu frânghii să mă scoată de acolo. M-au oblojit cât au putut de bine, apoi m-au condus în cel mai apropiat oraş dotat cu un spital bun. Era la trei ore distanţă, suficient timp pentru ca Serghei Koroliov să afle ce s-a întâmplat şi s-o sune pe mama. Mi-a spus că pierdusem mult sânge şi că trebuie să-mi ştie grupa sanguină. Koroliov m-a salvat. În starea în care eram, o transfuzie m-ar fi ucis. Mama i-a spus că sufăr de o boală ereditară rară şi că ea era singura care-mi putea dona sânge. Koroliov le-a spus medicilor să aştepte şi a adus-o cu avionul. Încă mai văd faţa mamei când m-am trezit în patul ăla de spital. Am întrebat dacă Billie ştie şi nu mi-a răspuns. Atunci mi-am dat seama. Trebuie că aveau sângele meu. Laboratorul era plin de sânge. Din fericire însă, mama ştersese deja toate urmele. Un cadavru de la morgă. Un incendiu. Nu lăsa nicio urmă. Am murit în noaptea aia, în nenorocitul ăla de Kazahstan. Până dimineaţă, eram deja în avion.

Acum… Acum doar sufăr. Trupul meu încă mai pulsează. Simt durere când stau jos sau când stau în picioare. Unei suferinţe obişnuite îi fac faţă. Am mai simţit-o şi înainte. O rană de cuţit, un deget rupt. Durerea aia e familiară. Cealaltă e însă insuportabilă. Continui să-mi ating trupul. Îmi ating pântecele fără să vreau şi-mi amintesc că ea e moartă.

Am pierdut un soţ. Koroliov a venit la înmormântarea mea să-şi ia rămas bun de la un sicriu închis. M-a îngropat. Mi-am pierdut munca

de cercetare. Eram atât de aproape, încât rezultatul era aproape palpabil. Sunt atât de multe lucruri pe care le-am fi putut face odată ce Stalin fusese înlăturat. Moscova nu se schimbase, de fapt, dar era o atmosferă plină de promisiuni. Speranţa este un lucru foarte puternic şi e o privelişte atât de frumoasă. N-o voi vedea niciodată. Am pierdut-o şi pe asta.

Am pierdut-o pe Billie. Nu-i voi mai revedea niciodată chipul, nu o voi mai vedea niciodată privindu-mă cu… aerul ei indecis. A spus că nu ştie ce să facă cu mine, dar acelaşi lucru era valabil şi pentru mine. Cred că asta îmi lipseşte cel mai mult, incertitudinea, veşnica descoperire. Mi-e dor de acele scurte momente de înţelegere, sclipiri de necunoscut. Mi-e dor de *mine* când eram cu ea, de nasurile noastre care se ciocneau când ne sărutam, de felul în care trupurile noastre se împleteau, de contrastul pielii noastre. Oare ne pasă într-adevăr de oameni, de identitatea lor reală sau ne pasă doar de felul în care îi simţim? Este o întrebare universală sau e vorba şi despre mine? Orice ar fi, vreau mai mult. Vreau să-i ating din nou cu degetele şira spinării. Vreau să-mi îngrop faţa în părul ei şi să mă ascund în acel întuneric cald pentru o clipă lungă. Mă simţeam ca şi cum era cel mai sigur loc de pe Pământ… Vreau să ştiu cum s-a ales cu cicatricea aia. N-a vrut să-mi spună.

Nu ştiu de ce, dar mă tot gândesc că i-ar plăcea California. E cald, în primul rând. Lui Billie nu i-a plăcut niciodată frigul. Nu cred că a văzut vreodată oceanul. Pentru mine, L.A.-ul pare… ireal. Totul e strălucitor şi colorat. Mă simt atât de…

Sufăr din cauza furiei. Ar trebui să fiu tristă – sunt – dar mai ales sunt furioasă. Sunt supărată pe mine însămi, sunt supărată pe toată lumea. Este atât de multă furie încât simt că mă înec, şi nu o pot opri. Nu-i pot pune capăt. Sunt aici. S-a întâmplat. Nu pot schimba nimic, chiar dacă nu aş mai putea îndura nicio clipă din propria-mi viaţă. Sunt neajutorată, neputincioasă.

Nu numai eu sufăr. Mama nu va recunoaşte, dar ştiu că a fost extrem de afectată. Se simte responsabilă. N-ar trebui. Ea m-a avertizat că vine răul. Am ales să nu ascult. Toate astea sunt din vina mea.

La Moscova, erau casele alea strâmbe din faţa celei în care locuia Billie. Erau vechi – ambele fuseseră construite la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Proprietarul, în mod vădit, nu avea nici banii şi nici voinţa de a le repara şi se deteriorau treptat.

Fundaţiile lor se surpau şi ambele case ar fi trebuit, într-adevăr, să se prăbuşească, dacă nu s-ar fi sprijinit perfect una pe cealaltă. Billie a spus că de ani de zile se aflau în poziţia asta. Aşa suntem noi, mama şi cu mine, două lucruri stricate, aflate într-o stare completă de degradare, sprijinindu-ne una pe alta. Ne ţinem în viaţă una pe

cealaltă. Pentru moment, asta va trebui să fie de ajuns.

52.
Little Bitty Pretty One

Life Magazine, 21 octombrie, 1957

SATELITUL RUSESC, O NOUĂ ŞI UIMITOARE PRIVIRE SPRE CER. INVENŢIA CARE A ZGUDUIT LUMEA

Săptămâna trecută, o sferă metalică strălucitoare care străbate cerul înainte de răsăritul soarelui a oferit Statelor Unite o primă imagine asupra marii invenţii a Rusiei sovietice, luna artificială Sputnik[65]. Şi asta, după primele în jur de o sută de călătorii orbitale ale satelitului în jurul Pământului. Americanii se obişnuiseră cu faptul incontestabil că luna Rusiei trecea pe deasupra lor de patru până la şase ori pe zi. De fapt, erau trei sateliţi care înconjurau Pământul – Sputnik, o secţiune a rachetei de lansare şi vârful acesteia. Celebrul „bip bip" de la Radio Sputnik s-a transformat într-un sunet mai stabil, în diferite perioade de timp. Oamenii de ştiinţă şi observatorii au devenit insomniaci ca să urmărească periplul spaţial al micului satelit, cu toate echipamentele pe care le aveau sau pe care le puteau construi.

Tot entuziasmul urmăririi, cât şi familiaritatea crescândă cu Sputnik, nu au făcut nimic pentru a calma şocul americanilor în urma anunţului iniţial al saltului sovietic în spaţiu. Devenise mult prea evident că oamenii de ştiinţă ruşi sunt la fel de buni ca oricare alţii de oriunde – dacă nu chiar mai buni…

…Rusia a promis în scurt timp să lanseze un al doilea satelit, de două ori mai mare decât Sputnik. Chiar şi fără el, americanii ştiau că pentru o lungă perioadă de timp vor avea o amplă amintire a excelenţei ştiinţifice sovietice, învârtindu-se pe cerul lor, până atunci inviolabil.

— Îl văd, Mia! Cum ai făcut asta?

— Ce anume?

— Cum ai reuşit să-l faci vizibil?

— N-am făcut nimic, mamă. Soarele trebuie să fie foarte jos pentru ca noi să-l vedem, dar e pur şi simplu… acolo.

— E fascinant.

— E doar o sferă, mamă.

— Ce face?

— „Bip bip."

— Nu înţe…

— Asta face. Trimite semnale radio. Le putem asculta acasă dacă vrem.

— Ce altceva mai face?

— Nimic altceva. Este o sferă argintie care face „bip-bip.”

DE CE A PIERDUT SUA CURSA CĂTRE SPAŢIU?
CRITICII SPUN CE GÂNDESC

SEN. GEORGE SMATHERS (D.): „Incompetenţa şi îngâmfarea guvernamentală au creat un fals sentiment de siguranţă. Preşedintele spune că nu ne întrecem cu Rusia în ceea ce priveşte sateliţii. Dar nu ne putem permite să fim pe locul doi; miza este supravieţuirea noastră.”

HARRY STINE, un specialist concediat de la Martin Co. pentru că a vorbit deschis: „Rusia ascultă opiniile vizionarilor. Dar am pierdut cinci ani pentru că nimeni nu le-a acordat atenţie celor care construiesc rachete. Suntem un popor îngâmfat şi arogant, care pur şi simplu a stat îndobitocit de-o parte, subestimând Rusia.”

— Cine ştie, Mia? Probabil sfera argintie îşi va face loc în conştiinţa colectivă şi îi va inspira pe oameni să se gândească la spaţiul cosmic. În orice caz, există o maşinărie care orbitează în jurul Pământului şi fiica mea a pus-o acolo. Ar trebui să fii mândră de tine.

— Cred că sunt.

— Ai pierdut multe, Mia, dar asta nu-ţi ştirbeşte cu nimic realizările. Racheta aia a ta va duce omul în spaţiu.

— Chiar crezi?

— O ştiu.

— *Chiar voiam* să văd lansarea.

— Închide ochii şi o vezi acum. Urmăreşte-ţi racheta decolând. Ascult cum rage în timp ce se luptă cu Pământul pentru supremaţie. Sunt alături de tine, suntem toate alături de tine. O sută de generaţii privesc. Ăsta este cel mai înalt nivel la care am ajuns, mai aproape de stele ca niciodată până acum.

SUNTEM SERIOŞI, DAR ZÂMBIM

Reacţia Statelor Unite la Sputnik, care în limba rusă înseamnă „tovarăş de călătorie”, a luat mai multe forme. Ca să calmeze nervii clienţilor, barmanii au inventat cocktailuri Sputnik cu vodcă…

Lăsând gluma la o parte, SUA era evident îngrijorată. Preşedintele Eisenhower a oferit asigurări, afirmând că satelitul american ar fi mai bun din punct de vedere ştiinţific decât Sputnik. Dar Sputnik a demonstrat că în URSS s-au făcut mari

progrese în plan militar, precum şi ştiinţific. Lansarea satelitului lor masiv şi greu a arătat că Rusia dezvoltase o rachetă mai puternică decât oricare alta pe care SUA a lansat-o până în prezent şi a validat afirmaţiile sovietice despre succesul unei rachete balistice intercontinentale.

53.
Great Balls of Fire

— N-am văzut niciodată aşa ceva. Am văzut o mulţime de eşecuri la lansare, dar eşecul ăsta a fost de proporţii epice. Racheta abia s-a ridicat la câţiva centimetri de sol, apoi a cedat şi a căzut într-o explozie de umilire naţională.

Rachetele sunt ultimul lucru la care vreau să mă gândesc, dar asta fusese în direct, la televiziunea naţională. Răspunsul american la Sputnik. Trebuia să mă uit.

— Asta a fost opera ta, Mia.

— Ce vrei să spui? Nu le-am aruncat racheta în aer. Ei singuri au făcut-o.

— Ba tu ai făcut-o. Americanii au fost atât de uimiţi de satelitul tău, încât s-au grăbit să lanseze orice. Au ales o rachetă care nu era gata. Trebuia să fie un test, dar au fost suficient de proşti încât să adauge un mic satelit la toată greutatea aia. Presa e plină de comentarii despre asta.

— Sunt sigură c-a avut de-a face cu Serghei Koroliov, care a trimis un câine în spaţiu.

— Probabil. Mi s-a părut crud, ca să zic aşa.

Nici n-a aşteptat să treacă o lună înainte de a lansa un alt satelit. Ăla a făcut mai mult decât „bip-bip”. Era dotat cu aparatură adevărată. Şi cu un câine.

— Să nu mai vorbim despre câini, mamă.

— Nu am putut să o luăm cu noi pe Tsygan. Am discutat despre asta de o mie de ori.

Nu ştiu de ce mai sunt încă supărată, dar sunt. S-a întâmplat acum doi ani, dar încă mi-o mai imaginez aşteptând la uşă. Bietul căţel!

— Am spus că să nu mai vorbim despre asta.

— Ideea pe care încercam să o subliniez este că această… catastrofă este în avantajul nostru. *The New York Times* o numeşte o „lovitură devastatoare dată prestigiului SUA”.

— Ha! N-a fost o lovitură, mamă, au fost zece tone de mândrie americană mistuite de flăcări.

— „Spectatorii de pe plajele din apropiere au rămas muţi de uimire şi consternare în timp ce explozia portocalie se înălţa pe cerul albastru şi senin. După câteva secunde de la izbucnire, flacăra s-a transformat într-un fum negru-maroniu, o masă densă şi înecăcioasă, care s-a împrăştiat rapid odată cu briza dimineţii.” Proza asta are o anumită eleganţă.

— Am citit. Aproape mi-a părut rău pentru tipul responsabil de proiect. A spus c-a fost un succes.

— A spus: „A fost o operaţiune încununată de un real succes în ceea ce priveşte bunul mers al lucrurilor. Spre final şi, puţin mai târziu, racheta a zburat. N-a fost un zbor lung, dar a zburat.”

— Vai!

— Ascultă, asta este preferata mea: „Existau unele îndoieli că dezastrul ar trebui descris din punct de vedere tehnic drept explozie.” Au înlocuit asta cu „ardere rapidă.”

— *A fost* rapidă. A fost cea mai mare sferă de foc pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea! Presa are câteva nume interesante pentru ea. Flopnik, Kaputnik, Oopsnik.

— Racheta ta ne-a oferit cursa spaţială pe care ne-am dorit-o.

Cred că mama exagerează, dar mă bucur dacă asta înseamnă că domeniul rachetelor devine despre ceva mai mult decât despre o competiţie militară.

— Crezi că-i vor oferi o şansă lui von Braun, acum că Vanguard a dat greş?

— Deja i-au oferit. Rampa de lansare Vanguard a fost grav avariată şi este singura pe care o au. Vor folosi racheta lui, Jupiter-C, ca să-şi trimită satelitul în spaţiu. Von Braun a promis armatei că va lansa racheta în şaizeci de zile. I-au dat nouăzeci.

— Nouăzeci de zile! Nebunie curată!

— I-ar prinde bine puţin ajutor.

— Din partea mea? Eu nu…

— E timpul, Mia.

— Îmi pare rău, mamă. Nu pot.

Aş vrea să pot. Eu doar… Mama vrea să merg mai departe. Vrea să am un alt copil. Nici nu ştiu dacă pot. Interiorul meu s-a făcut praf când am căzut de pe rampa aia. Mama spune că întotdeauna ne-am vindecat rapid. Probabil. Am supravieţuit unor experienţe mult mai grave, dacă e să dăm crezare jurnalelor noastre. Membre pierdute, inimi perforate. A Treizeci şi Treia avea piciorul drept înlocuit cu unul de metal, din câte îmi amintesc. Aşa călărea.

Chiar dacă aş putea rămâne însărcinată, nu ştiu dacă vreau. Fiica mea a murit. Nu o voi… *înlocui*. În plus, acum nu o pot pierde pe mama, nu-i pot da viaţa în schimbul alteia. Nu pot fi responsabilă pentru viaţa ei sau a copilului meu sau pentru viaţa a o sută de generaţii Kibsu. Nu ştiu dacă asta înseamnă să ţii doliu, dar orice ar fi, nu s-a terminat încă.

54.
Milord

1959

— Construiesc rachete, Leonard.

— Cine?

— Oh, frate. Îţi dai seama că i-ai făcut vânt fiicei de pe o rampă de lansare, nu-i aşa?

— N-am crezut că va cădea de pe blestemăţia aia! Am vrut doar s-o las inconştientă.

— Am avut discuţia asta de multe ori, Leonard. Nu o vom avea din nou. Încercam doar să subliniez că a fost o rampă de lansare cea de pe care i-ai făcut, dracului, vânt!

— Ştiu ce a era!

— Bine. Aşadar, construiesc rachete.

— Fiica lucra acolo. Asta nu înseamnă că ele…

— Oh, ba da. Cu siguranţă că da.

— Fata a murit, Charles. Din câte ştim, mama ei ar putea fi capul operaţiunilor.

— Gândeşte-te, Leonard. Au trăit în Germania înainte de război. Spune-mi un lucru la care nemţii erau buni?

— Bere? Automobile?

— Am aflat că fiica a fost în Bleicherode în ’45. Ştii cine mai era în Bleicherode în ’45? Oameni de ştiinţă specialişti în rachete, cu sutele. Vrei să ghiceşti unde au sfârşit unii dintre ei după război?

— Rus…

— Bingo. Îţi dai seama ce înseamnă asta, Leonard?

— Ce?

— Înseamnă că încearcă să plece!

— Unde să plece?

— Nu contează!

— Nu ştiu, Charles. Pare puţin cam…

— Altfel de ce ar construi rachete? Cred că vor să plece de pe planeta asta şi să ne lase în urmă cu… maimuţele astea. Dacă pleacă, nu vom găsi niciodată dispozitivul.

— Probabil.

— Cum adică, probabil?

— Adică nu ştiu! Tot ce ştiu este că fiica a murit. Ea nu pleacă nicăieri. Spune-mi că sunt nebun, dar nu cred că mama va construi o navă spaţială de una singură.

— Nu, acum n-o va face. Dar aşa o vom găsi. Ea va merge acolo unde sunt rachetele.

— E singură, Charles. Dacă aş fi în locul ei, aş găsi cea mai uitată văgăună din mijlocul pustietăţii. Mă gândesc că…

— Nu te mai gândi la nimic. Doar împachetează-ţi lucrurile. Vii cu mine.

— Poftim? Dar m-am gândit…

— Ce ţi-am spus adineauri despre gândire? Nu mă face să mă repet.

— Bine. Unde mergem?

— Pe tărâmul libertăţii, frate. Mergem pe tărâmul libertăţii.

— America? Tocmai am fost acolo!

— Noi da, dar ele nu. Într-un fel, este… o chestie importantă, când te gândeşti. Din câte-mi amintesc, scopul este să fii în acelaşi loc, în acelaşi timp. Acum, când o găsim pe mamă, trebuie să-mi promiţi că n-o vei ucide cum ai făcut cu fiica, înainte să vorbească.

— Ţi-am spus că nu…

— Promite-mi doar că n-o vei ucide, Leonard.

— N-o voi ucide. Jur.

— Bine. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să te rănesc, frate.

— Charles?

— Da.

— Şi apoi?

— Vrei să spui, după ce găsim dispozitivul? Sunăm acasă.

— Şi apoi?

— Apoi vin ei, dacă nu e prea târziu. Oamenii noştri au un acasă.

— Ce se va întâmpla cu noi?

— Nu există noi. Noi eram un singur bărbat, cu trei mii de ani înainte să ne naştem şi a fost învins de o fată. Tu şi cu mine suntem imitaţii ieftine a ceva ce n-a fost prea grozav de la bun început. Tu faci ce vrei, frate. Eu, unul, îmi voi cumpăra o barcă, voi bea mult vin şi voi aştepta să mor, aşa cum ar fi trebuit să facem cu mult timp în urmă.

55.
Come On, Let's Go

Mia a reuşit. A fost nevoie de treisprezece ani, multă mândrie americană distrusă şi un câine mort zburând pe deasupra capetelor noastre, dar omenirea se îndreaptă spre spaţiu. Von Braun a lansat Explorer I aşa cum a promis, folosind racheta Redstone pe care o construise pentru armată. Forţele aeriene americane le-au construit pe Atlas, Titan şi Thor. Rachetele alea au devenit mai mult decât arme, mult mai mult. În septembrie, Eisenhower a adoptat Legea Naţională pentru Aeronautică şi Spaţiu[66] şi a predat unei noi agenţii controlul asupra tuturor activităţilor nonmilitare din spaţiu. Ştiinţă de dragul ştiinţei. Una dintre primele misiuni pe care le-au aprobat este zborul unei nave spaţiale cu echipaj uman în jurul Pământului. Von Braun crede că o poate realiza el primul. Bravo lui. Ştiu că şi Serghei Koroliov urmăreşte acelaşi lucru. Oricine va câştiga, îmi voi îndeplini dorinţa. Voi vedea un tip în spaţiu înainte să…

— Ar trebui să te grăbeşti, Mia. Este aproape amiază.

— Amiază? Jet Propulsion Laboratory este la douăzeci de minute distanţă!

— Ştiu, dar nu vrei să întârzii la interviu.

— Bine, mamă. Gata, plec, plec.

— Apropo, nu mi-ai spus niciodată despre ce job e vorba.

— Anunţul era pentru un computer.

— Matematică, serios?

— Au maşinării IBM gigantice care pot face mii de calcule pe secundă, dar nimeni n-are încredere în ele. Vor *computere* umane care să verifice totul. Ar trebui să efectuez manual calculul traiectoriei pentru lansările de rachete. Este cu totul altceva faţă de munca pe care o făceam cu Serghei Koroliov, dar există o anumită puritate în numere pe care nu o obţii cu un motor greoi. Oh, şi nu este nevoie de nicio diplomă.

— Poţi obţine toate diplomele pe care ţi le doreşti, Mia.

— Mi-am acordat singură două diplome, dar cred că asta înseamnă doar că femeile pot aplica pentru job. Suntem pe timp de pace, mamă. Nu vor oferi cuiva ca mine un job de inginer, chiar şi cu CV-ul ridicol pe care mi l-am inventat. E în regulă, îmi place matematica.

Mia poate face faţă cerinţelor jobului. Sunt mai îngrijorată de o reacţie din partea lui von Braun. Îmi şi imaginez faţa lui. Lili? Ce faci aici? Presupun că poate anunţa că e bolnavă ori de câte ori vine el în vizită. Von Braun lucrează în Alabama, aşa că asta n-ar trebui să se întâmple prea des.

— Ştii la ce vei lucra?

— Nu mi-au spus. Cred c-aş putea lucra la programul Ranger. I-aş putea ajuta să trimită ceva pe Lună. N-ar fi grozav?

— Crezi că poţi să-i învingi pe sovietici?

— Nicio şansă. Deja s-au apropiat *atât de mult* de Lună în ianuarie şi au o altă lansare în septembrie. Vor ajunge acolo cu mult înaintea americanilor, dar trebuie să lucrez la ceva şi nu cunoaştem pe nimeni la NASA, ca să începem o nouă misiune.

— Nu încă, dar vom cunoaşte. Am vrut doar să spun că n-ar trebui să-ţi iroseşti talentul cu ceva ce alţii fac deja.

— Îmi place matematica, mamă. Sinceră să fiu, sunt fericită să ies din casă. Şi tu? Ce ai de gând să faci?

— Am cercetările mele. Tocmai au forat o nouă calotă de gheaţă de trei sute de metri în Antarctica. Vor fi multe informaţii de analizat.

— Cine? Danezul tău?

— Nu, armata SUA.

— Nici măcar nu-i cunoşti pe oamenii ăştia, mamă. *Nu există* informaţii pe care să le analizezi. Ce-mi ascunzi?

Nu mă pot hotărî să-i spun. Nu de judecata ei mă tem şi doar pentru ea îmi doresc o nouă viaţă. Mă tem de judecata morţilor, a unui juriu format din nouăzeci şi opt dintre semenele mele. Care ar fi sentinţa mea dacă mama ar fi în viaţă? Ce ar fi făcut ea dacă eu aş fi căzut, atât de aproape de moarte? Am crezut că fiica mea a murit. Am crezut că am pierdut-o şi durerea aproape m-a omorât. Nu voi trece din nou prin asta.

Condu-i către stele… I-am adus până aici. Ne-am îndeplinit misiunea. De acum încolo, pot parcurge şi singuri restul drumului.

56.
Wonderful World

1960

— Nu ai nevoie de permisiunea mea ca să faci ceva, Mia. Vreau doar să te gândeşti bine înainte de a lua o decizie.

— Ştiu, mamă! La un moment dat, va trebui să facem calcule de care nici măcar eu nu sunt în stare. Chiar am talentul să programez chestiile astea, mamă!

— Acum deja se fac computere din ce în ce mai performante. Te întreb doar dacă asta este cea mai bună utilizare a timpului tău.

— De asemenea, le fac din ce în ce mai mari. Forţele aeriene au un nou computer de ghidare pentru Titan. Vrei să ştii cât e de mare?

— Presupun că e foarte mare.

Nu ştiu nimic despre computere. Chiar aş vrea să pun capăt acestei conversaţii. Pentru moment, mă simt de o sută de ani.

— Este nevoie de aproximativ 300 de metri pătraţi de spaţiu. Toată chestia cântăreşte 21.000 de kilograme.

Asta *este* o greutate mare, pentru orice. Mia are dreptate. Ne aflăm în fazele incipiente ale explorării spaţiale, dar într-o bună zi, când oamenii vor părăsi orbita Pământului, vor trebui să determine poziţia unei rachete, să calculeze traiectorii etc. Vor avea nevoie de aparate care pot face aceste calcule într-o clipă, preferabil fără să fie de dimensiunile unui apartament.

— Am încredere în tine, Mia. Doar întrebam.

Ştiu, caut modalităţi să mă justific, dar, dacă „programarea" asta se dovedeşte utilă explorării spaţiului, atunci nu ne abandonăm cu adevărat trecutul, dacă ne construim o viaţă nouă. O Mia care lucrează cu computere ar servi şi intereselor mele personale, dacă m-aş hotărî să-mi continui cercetările. Informaţiile vin din ce în ce mai repede, de pretutindeni. Telescoapele sunt mai puternice ca niciodată. Am observat chiar şi efecte de seră pe Venus, ridicând temperatura atmosferică peste punctul de fierbere al apei. În Rusia, climatologul Mihail Budiko[67] a propus un model fizic al dinamicii acumulărilor şi degajărilor de căldură ale pământului. O lucrare inovatoare şi revoluţionară. El a ajutat la transformarea climatologiei de la o serie de presupuneri inteligente la a fi o ştiinţă generată de cercetări cantitative. Munca lui va deschide calea unor modele complexe şi din ce în ce mai precise ale atmosferei Pământului, dar nu vom ajunge acolo cu instrumentele pe care le avem astăzi. Puterea calculatoarelor este piatra de temelie a acestui război şi, dacă Mia vrea să ajute la accelerarea procesului, cine sunt eu să-i stau în cale?

Cred că ştiu cum am putea afla cât de mult dioxid de carbon din cel existent în prezent provine din arderea combustibililor fosili. Am nevoie doar de…

— Mamă! Pari aşa de distantă.

— Îmi pare rău, Mia. Eram… absorbită de laudele de sine.

— Nu există nicio regulă care să-ţi interzică să fii fericită. Eşti? Fericită?

Lucrez la asta. Sunt momente când…

Mamă?

— E un tip afară.

— Cum adică?

— Se uită la casa noastră.

— Stai să văd… El este, mamă! Tipul care a încercat să mă omoare.

— Fugi, Mia. Fugi.

57.
Will You Love Me Tomorrow

Unde mă aflu? Asta este bucătăria noastră. Eu…

Am fugit pe uşa din spate. Am fost lovită în faţă cu… Mai era un tip, acelaşi. Cred că Mia a reuşit să scape.

Durere. Ce a făcut…

— Eşti greu de prins, Sarah.

Iată-l, stând în faţa mea pe un scaun de bucătărie. Nu l-am întâlnit niciodată, dar ştiu cine este. Toată viaţa mea am fost învăţată să mă tem de tipul ăsta.

Mă doare mâna. Durere intermitentă. Nu mă pot… mişca. Am picioarele legate fedeleş de scaun. Şi mâinile îmi sunt legate la spate cu o frânghie.

— Ce mi-ai făcut?

— Ah, aia. Ţi-am tăiat degetul mic când erai leşinată. Nu te superi, nu? M-am gândit să te scutesc de puţină durere pentru început.

Mi l-a tăiat? Probabil. Nu-l simt deloc. Doar durere. Ar trebui să curgă sânge, dar nu curge niciun strop. Trebuie să-l fi cauterizat cumva. Orice ar fi asta, el vrea să dureze.

— Ce vrei?

— Ce vreau? Oh, eşti amuzantă, Sarah. Ăsta este măcar numele tău adevărat? Probabil ar fi trebuit să-ţi spun… Cum vă ziceaţi voi? Kibsu? Mai faceţi în continuare asta?

Un zâmbet sincer. Pare… fericit. Atât de fericit, încât abia se poate abţine. Prea multe lucruri îi trec prin cap. Să mă omoare. Să-mi vorbească. Să mă tortureze.

— Este o greşeală. Nu sunt cine crezi tu că sunt. Acum, te rog să mă dezlegi.

— Eşti şi mai amuzantă. Îmi place la nebunie. N-am să înţeleg niciodată de ce te-ai ţinut de tâmpenia aia babiloniană. Sună aşa… melodramatic. Adică, o spui cu o voce din aia profundă? NOI. SUNTEM. KIBSUUU!… Nu? Nu contează. Îmi pare rău, am fost nepoliticos. Îmi cer scuze. Nu te cunosc. N-ar trebui să-mi bat joc de tine. Dacă tu eşti Kibsu, atunci eu ce sunt?

Sângele mi se scurge în fiecare organ. Îmi simt bătăile inimii în gât. Trei mii de ani de instinct îşi fac efectul.

— Cum am spus, eu…

— Nu-mi mai irosi timpul, Sarah, sau îţi voi tăia toată nenorocita asta de mână.

Teme-te de Urmăritor. Fugi întotdeauna, nu te lupta niciodată. Am spus cuvintele de atâtea ori. Dar nu pot fugi. Trebuie să-mi eliberez picioarele.

— Te numim Urmăritorul.

Dacă îl pot face să se apropie, îl pocnesc cu masa în trahee.

— Ca un fel de vânător?

— Ca un câine.

— Oh, pare cam deplasat. Chiar ar trebui să încetezi să te mai zbaţi, Sarah. Nu vei reuşi să scapi din aceste frânghii.

Are dreptate. Nu plec nicăieri… Deci aşa mor. Tăiată în bucăţi de însuşi diavolul. Nu contează. Mia este în siguranţă. Vom dăinui.

— De ce să nu mă omori acum şi să terminăm odată?

— Să te omor? Ce te face să crezi că vreau să te omor? Din cauza degetului? Ţi-aş fi tăiat capul dacă aş fi vrut să te omor. Nu este din cauza degetului, nu-i aşa? Este din cauza chestiei cu Urmăritorul? Eu sunt omul cel rău? Monstrul din poveştile tale spuse înainte de culcare? Eu sunt. Asta doare. Chiar ai nevoie de poveşti noi, Sarah. Nu sunt ceea ce crezi tu că sunt… Noi suntem… foarte asemănători, tu şi cu mine.

— Nu sunt deloc ca tine.

— Eşti sigură? Adică măcar ştii *ce* eşti? Trebuie că ştii până acum că nu eşti una dintre ele. Bine? Da, o ştii. Te crezi diferită de mine? Ei bine, nu eşti. Asta nu este o grădină zoologică, iubito. Nu există cincizeci de tipuri diferite de animale. Sunt ei şi suntem noi. Nu ştiu de ce ai pretinde că nu e aşa. Sincer, mi se pare un pic jignitor.

— Eşti un criminal.

— Sigur că sunt. La fel şi tu. Ştii cum te găsim? De fiecare dată. Întotdeauna e la fel. Căutăm morţii. Crime în masă, morţi inexplicabile. Doi gardieni morţi şi o asistentă la Moscova. Tu ai făcut-o sau a fost fiica ta? Apropo, am crezut că e moartă, înainte să treacă alergând pe lângă mine. Bravo ei. Oricum, nu contează care dintre voi a făcut-o. Eşti o criminală în serie, Sarah. Laşi cadavre în urma ta ca firimiturile de pâine. Nu mă înţelege greşit. Nu-mi pasă. Sunt gândaci, toţi. Dar nu te preface că tu şi cu mine suntem diferiţi.

— De ce ne urmăreşti?

— Nu. Nu. Nu. Nu aşa merge treaba. Eu pun întrebările. Şi, de fiecare dată când nu sunt mulţumit de răspunsul tău, tai o bucată din tine. Un suvenir, înţelegi?

— Ce vrei să ştii?

— Atâtea lucruri, încât nici nu ştiu de unde să încep! Îţi aminteşti de mine?

— Poftim?

Nu înţeleg. Ştie că nu ne-am întâlnit niciodată.

— O s-o iau ca pe un „nu”. Îmi pare rău, a fost o întrebare stupidă. Bineînţeles că nu-ţi aminteşti de mine. Doar că… Cu tine m-am gândit c-ar putea fi altfel. M-am născut… Sunt bărbat… vezi doar, evident. Ce vreau să spun este că am nevoie… de cineva, să se nască. M-am

născut dintr-o femeie. Una din *ele.* Este dezgustător, dar necesar. Tu… Ai rămas doar tu.

Dacă vrea să mă omoare, o poate face oricând doreşte. De ce să piardă vremea vorbind cu mine? Chiar pare curios. Nu ştie.

— …

— O, las-o baltă. M-am gândit că s-ar putea să-ţi aminteşti lucruri, asta-i tot. Lucruri din trecut. Dar tu, nu. Mergem mai departe. Unde ai ascuns dispozitivul?

— Ce dispozitiv?

N-ar trebui să vorbesc, dar trebuie să ştiu. Întotdeauna am presupus că ne urmăreau pentru distracţie. Am crezut că sunt doar răi. Sunt sigură că sunt răi, dar dacă există o motivaţie mai profundă, trebuie să ştiu care este. Trebuie să ştiu din ce cauză tot murim.

— Într-adevăr? O, nu-mi spune că ai un nume străvechi stupid pentru dispozitiv. Wimboul, kupla, amagonnagivittoya. Spune-mi doar unde l-ai ascuns şi te voi lăsa să pleci. Jur. Te vom lăsa în pace şi nu te vom mai deranja niciodată, dacă asta vrei.

— …

— Înţeleg că nu. Acum nu poţi spune că nu te-am avertizat. Mi s-a părut c-am explicat destul de bine regulile. Ce va fi? Un alt deget? Nu. Deja am făcut asta. Probabil un deget de la picior… Gata, ştiu. Să-ţi tai o ureche.

Se ridică în picioare. Se uită prin sertarele din bucătărie.

— Îţi jur. Nu ştiu ce este acel dispozitiv.

— Presupun că vom afla în curând. Unde-mi sunt bunele maniere? Am uitat să mă prezint. Numele meu este Charles. Cred că… ăsta e numai bun.

Un cuţit de pâine. Se apropie şi mai mult. Nu mă pot mişca! Nu! Nu!

— AAAAAAAHHH!!!!

Durere vibrantă. Simt valuri de căldură prelingându-mi-se pe obraz, pe gât. Acestui psihopat nenorocit îi face plăcere să mă chinuie. Nu, nu suntem la fel. Am ales să fim diferiţi. A fost alegerea noastră.

— Gata. S-a terminat. Ai urechi frumoase… Sunt, probabil, naiv, dar chiar cred că habar n-ai despre ce vorbesc. Să fiu al naibii. Universul are un simţ bolnav al umorului, dacă este adevărat. De dragul tău, Sarah, sper că mă minţi. Chiar sper. Pentru că dacă nu ştii… Toate astea sunt în zadar?

Îmi va face o mare plăcere să te văd murind, Sarah. Voi face sfârleze din oasele tale. Te voi jupui de vie şi o voi sili pe fiica ta să te poarte ca pe o haină. Îţi plac obiceiurile străvechi? Îţi fac cadou „cada”. Te voi pune într-o cadă plină cu apă până la gât, apoi îţi voi turna lapte şi miere pe faţă. Mai întâi vor veni muştele, apoi viermii. Într-o zi sau două, vei înota în propriile tale excremente. Te voi hrăni,

desigur. Te voi hrăni din nou şi din nou, ca să faci şi mai mult pe tine şi să te vezi putrezind. Voi face ca toate astea să dureze luni de zile.

Mi se învârte capul, dar trebuie să fiu puternică. Fiecare minut pe care îl petrece cu mine este unul în care nu o vânează pe Mia. O pot proteja dacă rămân puternică.

— Torturează-mă cât vrei. Voi supravieţui.

— Cum? Te crezi vreo zeiţă sau aşa ceva? Oh, fiica ta! Crezi că *ea* e în siguranţă? Am veşti proaste pentru tine, iubito, Mia nu este în siguranţă. Fratele meu a prins-o până acum. Dacă tu nu-mi dai ce vreau, crede-mă, ea o va face. Când vom termina de tăiat din voi bucăţi, vă vom lăsa să vă vedeţi. Vă voi îndepărta pleoapele şi vă veţi holba una la alta în timp ce vă desfigurăm complet.

Minte, încercând să mă inducă în eroare. Erau doi, dar fratele lui se afla în faţa casei. Mia este inteligentă. Este rapidă.

— De asta ne-ai urmărit? Ca să ajungi la dispozitivul ăla?

— Să te vânăm? Tu eşti cea care fuge. Te urmărim pentru că eşti o trădătoare nenorocită!

— N-am trădat pe nimeni. Voi aţi omorât sute de oameni.

— ŢI-AI LĂSAT SEMENELE SĂ MOARĂ! Miliarde de femei! Nu îndrăzni să te compari cu mine.

— Semenele? Ce vrei să spui?

— Nu ştii nimic, nu? Cum naiba mai rămâi în viaţă? *Noi* – noi doi – am venit împreună în acest loc. Am venit să găsim o nouă casă înainte ca a noastră să ardă în flăcări. Însă tu ai ales să strici totul şi să ascunzi singurul lucru de care avem nevoie.

Aşa s-a întâmplat? Asta e alegerea pe care am făcut-o? Nu văd niciun motiv să mintă, dar nici nu am de ce să-l cred.

— Cred că îţi face plăcere să ne vânezi. Cred că o faci ca să simţi fiorul. Există un fel de premiu pentru uciderea uneia dintre noi?

— Crezi că o fac pentru vreo *recompensa?* Ştii ce vor face ai noştri din noi, când vor ajunge aici? Fiecare o versiune ciudată a celuilalt, toate parte a unei specii inferioare. Vor crede că suntem o monstruozitate. Ne vor doborî ca pe nişte câini vagabonzi. Asta este recompensa mea. Am voie să mor. Am voie să părăsesc… cocina asta. E duhoarea asta. Trebuie să mă nasc în mirosul ăsta, de fiecare dată, la nesfârşit, să am una dintre ele ca mamă şi, la dracu', – mi-e greaţă doar când mă gândesc – să mă *hrănesc* din sânii ei împuţiţi. Ştii, nu aşa trebuia să fie. Trebuia să ne împerechem *între noi,* nu cu ei.

— Mă dezgu şti.

— Nu mă refeream la tine şi la *mine.* Eşti mai în vârstă decât mama mea. Voiam să spun – ştii perfect ce voiam să spun. Nu te-ai săturat să fii altcineva? Eu da. Vreau să fiu eu însumi, nu tatăl meu şi tatăl lui. Vreau să se termine, dar mai întâi am nevoie de dispozitivul ăla, aşa că o să mi-l dai înainte să te tai într-o mie de bucăţi.

— …

— De ce zâmbeşti? Ai auzit ce-am spus adineauri? Am de gând să te tai în felii, ca pe o bucată de şuncă. De ce dracu' zâmbeşti, vrăjitoare nebună?

58.
Walk – Don't Run

Fugi de Urmăritor. Continuă să fugi. Nu privi în urma ta.

Sar gardul. Pe alee. Picioarele îmi sunt grele ca nişte gantere, plămânii îmi ard. Mă doare capul. Aşa reacţionează corpul meu când rămâne fără combustibil, dar trebuie să continui. Să fug. Să supravieţuiesc cu orice preţ. Să-mi amintesc regulile. Asta şi-ar dori mama.

Mă întreb dacă mai trăieşte. E complet singură, dacă mai e în viaţă. O va ucide cu siguranţă, dar ea ar vrea să fug. Fără remuşcări, fără regrete. Am înţeles. Dacă fiica mea ar fi în viaţă, mi-aş dori ca ea să trăiască. Să fugă. Să nu se oprească niciodată.

N-aş vrea ca viaţa mea şi a mamei mele să nu însemne nimic. Nu mi-aş dori ca fiica mea să însemne sfârşitul nostru, nu mi-aş dori ca toată cunoaşterea să se piardă dintr-un capriciu. Nu mi-ar fi frică să mor, pentru că ştiu c-aş trăi mai departe prin ea. Noi suntem Kibsu. Eu sunt mama, sunt fiica. Eu sunt ele toate, la fel va fi şi fiica mea. Nu mi-aş dori să fie egoistă…

N-aş vrea să se gândească la vieţile pe care le-a luat. Gâturi tăiate, inimi străpunse. Corpuri tremurând convulsiv pe podea. N-aş vrea ca ea să vadă faţa lui Didi şi să se întrebe dacă în noaptea aia a murit cine nu trebuia. N-aş vrea ca ea să se îndoiască. Să încetinească. Să-şi tragă răsuflarea.

…

N-aş vrea ca fiica mea să se gândească la ce a pierdut. Renunţând la viaţa ei o dată şi încă o dată. Nespunând niciodată la revedere. Să se trezească într-un loc ciudat, fără să ştie cum o cheamă sau ce limbă vorbeşte. N-aş vrea să retrăiască viaţa asta. O femeie pe care a iubit-o şi pe care n-o va mai vedea niciodată. Cuvinte niciodată rostite. Săruturi niciodată simţite. Imensitatea absolută a unui pat gol. Nu. N-aş vrea ca ea să treacă prin asta. Un pântec gol. Sânii dureroşi, plini de lapte, gata să hrănească o viaţă care nu mai este. O promisiune încălcată înainte să fi fost vreodată făcută. N-aş vrea ca fiica mea să retrăiască pierderea aia. N-aş vrea să-şi imagineze că mă va pierde, pentru că ştiu ce efect ar avea asupra ei. Nu mi-aş dori ca ea să fie încăpăţânată, să tragă linie şi să spună: „La naiba, nu. Nu vreau să mai pierd."

N-aş vrea ca ea să se întoarcă şi să plece de unde a venit – ar fi o prostie – să facă un pas, apoi altul. Mai repede. Picioarele ei lovind pământul ca o tobă de război, trezind animalul din ea.

Începe cu furnicături şi se termină cu părul măciucă. Simţuri exacerbate. Şi totul mai clar, mai limpede.

Nu mi-aş dori ca ea să întâmpine fiara. Să-şi permită să devină ceea ce o sperie cel mai mult. Nu i-aş face asta. Mi-ar fi teamă că s-ar pierde definitiv. Mi-ar fi teamă că i-ar plăcea.

Cu siguranţă n-aş vrea ca ea să scotocească prin şopron în căutarea unei arme. N-ar face asta. Ştiu că n-ar fi atât de proastă încât să creadă că o torţă tiki este o idee bună.

Nu. I-aş spune fiicei mele să fugă mâncând pământul, aşa cum mi-ar spune mama. Gândeşte-te la tot ce a fost înaintea ta. În joc sunt trei mii de ani de sacrificii. Nouăzeci şi nouă de vieţi petrecute asigurându-te că supravieţuieşti. N-o da în bară. Când voi muri, vei fi ultima dintre noi.

Ei bine, la naiba cu toate. Nu am o fiică şi mama nu a murit încă.

Ultima şansă să renunţ. Îmi bate inima de parcă vrea să-mi spargă pieptul.

Uşa din spate este încă deschisă. Încet. Nu scot niciun sunet. Sunt în bucătărie. Îl văd, pe unul dintre ei. Celălalt probabil a plecat să mă caute.

Mama. Ce dracu' i-a făcut? Faţa ei e umflată toată. Sângerează rău.

Încet.

Simt cum mă copleşeşte căldura. Simt că monstrul se trezeşte la viaţă.

Încet.

Ochii îi sunt umflaţi, dar mă poate vedea. El nu ştie la ce se uită ea în timp ce ridic ţăruşul deasupra capului lui.

— De ce zâmbeşti? Ai auzit ce ţi-am spus adineauri? Am de gând să te tai felii, ca pe o bucată de şuncă. De ce naiba zâmbeşti, vrăjitoare nebună?

Lasă monstrul să se dezlănţuie, Mia. Lasă-l să devină furie.

59.
At Last

— N-ar fi trebuit să te întorci, Mia. Îţi sunt recunoscătoare pentru ce ai făcut, dar…

— Cu plăcere, mamă. Putem face asta altă dată? Era chiar pe urmele noastre acum o secundă.

L-am văzut şi eu. Un Ford Fairlane, de culoare albă. Urmăritorul a rămas cu trei maşini în urma noastră tot drumul, dar sunt sigură că ştie că l-am văzut.

— Crezi că e o idee bună să opreşti aici? Am putea continua să conducem.

— Vom fi în siguranţă în subteran. Peste tot sunt soldaţi. Acum vrei te rog să intri în lift?

— Cât de adânc coborâm?

O parte din mine se bucură c-am încetat să ne deplasăm. Sunt încă ameţită şi abia văd. N-am mai fost niciodată într-un hangar de rachete. Vandenberg este un site de lansare, dar aşa vor arăta toate. Trei rachete balistice intercontinentale cu capacitate nucleară, îngropate în subteran. La suprafaţă, tot ce se vede sunt nişte uşi circulare de două sute de tone. Sub ele se află un mic labirint de tuneluri care leagă hangarele de camera de control şi de orice altceva se mai află acolo.

— Nu foarte adânc, la vreo sută de metri adâncime.

Suntem aici de mai puţin de un minut şi deja sufăr de claustrofobie. Ce bine, camera de control este chiar vizavi de lift. Este mai spaţioasă decât credeam. Mi-am imaginat-o ca un submarin: coridoare înguste, tavane joase. Sunt dulapuri peste tot, mă întreb ce conţin… O, stai puţin! Ele fac parte din computer.

— Ăsta este aparatul despre care vorbeai?

— Da. Este computerul ATHENA. Acum ai înţeles…

— Ce fel de monstruozitate îngrozitoare face zgomotul ăsta?

— Testează Titan I. De aceea am venit aici. Ştiam că vor fi soldaţi în jur. Ceea ce auzi este liftul care ridică racheta la suprafaţă.

Sunetul ăla!

— Poate ridica 250 de tone, dar are problemele sale. Uneori nu se mişcă deloc. Deşi tot face zgomotul ăsta. Acum vor ridica racheta la suprafaţă ca să încarce oxigenul lichid. Ar trebui să verific calitatea conexiunii dintre calculatorul de ghidare şi rachetă. Vor executa o pretinsă numărătoare inversă şi vor anula lansarea chiar înainte să dea semnalul de aprindere.

— Şi apoi?

— Apoi vor coborî din nou racheta în subteran, vor scoate oxigenul

lichid şi toată lumea va pleca acasă.

Nu-mi place aici. Există o singură ieşire. N-ai unde să te ascunzi.

— Dar cu noi cum rămâne? Ne va aştepta.

— Voi cere o escortă militară. Ne vom da seama unde să mergem… Crezi că este adevărat, ce spunea Urmăritorul?

— La care parte te referi?

— Că am venit împreună, că lumea noastră e pe moarte. Îl crezi?

— Sunt destul de sigură că *el* crede asta. Dacă tu şi cu mine credem asta, este complet irelevant.

— Şi dacă este adevărat? Colierul pe care îl port, ştiai că nu este de pe Pământ?

Bănuiam.

— Şi dacă ne lăsăm semenele să moară ascunzând chestia asta?

— Să presupunem pentru o clipă că dispozitivul pe care l-a menţionat chiar există. L-ai folosi dacă ai putea? Ai aduce miliarde ca el în lumea asta? În plus, nu ascund nimic şi nici nu…

— Ce?

— Ai auzit, Mia? Par a fi nişte focuri de armă.

— Probabil armata îl va ucide pentru noi.

— Cât de departe este hangarul de camera de control?

— Este… la capătul acelui tunel din stânga.

— Du-ne acolo, Mia! Nu-l aşteptăm aici.

— Poate că deja e mort.

— Sau poate nu. Haide.

— Bine. Pe aici.

În interiorul tunelului nu este nimeni. Afară erau o mulţime de soldaţi, dar de când am intrat în subteran am văzut doar câţiva.

— Mereu este atât de pustiu?

— Nu ştiu, am fost aici doar de două ori. Dar lucrurile astea sunt concepute pentru un echipaj redus.

— Cât mai avem?

Ce-ai zis?

Zgomotul devine din ce în ce mai puternic. Se pare că o mie de iezi sunt arşi de vii.

— AM ZIS CÂT MAI AVEM?

Văd o uşă în faţa noastră. Este mult mai aproape decât am crezut, la maxim cinci sute de metri de locul în care ne aflăm. Dacă am fi la suprafaţă, camera de control ar fi la kilometri distanţă de rampa de lansare.

— Aici.

E impresionant. Tavanul nostru se ridică de-a lungul acestei structuri metalice uriaşe, făcută, fără îndoială, să aducă racheta la suprafaţă. Acum trebuie să fie aproape de vârf. I-auzi. S-a oprit. Nu ştiu dacă era frica sau de la bătaia pe care tocmai o încasasem, dar

zgomotul ăla mă înnebunea.

— Aşa este mai bine.

— Platforma aia susţine o sută de tone de combustibil pentru rachete deasupra capetelor noastre, mamă. Nu mă deranjează zgomotul, atâta timp cât nu pică.

Un punct de vedere corect, deşi sunt sigură că n-ar fi nevoie de vreo mare inginerie ca să calmeze puţin acest monstru… Şi acum aşteptăm. Cu ceva noroc, paznicii vor…

— *Bună ziua? E cineva aici?*

E cineva aici. Nu l-am auzit venind. Ar putea fi un soldat sau un motor…

— Mamă, el e…

Tipul ăsta ar putea fi cu câţiva ani mai tânăr, dar arată la fel. Aceeaşi înălţime. Aceeaşi privire rece. Aceeaşi reacţie. Adrenalina mi se năpusteşte în inimă, de-a lungul arterelor. Bătăile inimii mi se accelerează; la fel şi respiraţia. Urmăritorul blochează singura uşă de aici, iar eu nu am armă. A lui este un baston. Probabil l-a luat de la unul dintre paznici. Nu vom rezista cinci secunde neînarmate.

— *O, sunteţi aici! Mă bucur atât de mult să vă văd pe amândouă aici. Aşadar, doamnelor, care dintre voi mi-a ucis fratele?*

Văd un topor lângă extinctor, dar este o armă prea *înceată.* Mia scotoceşte printr-o trusă cu scule. *Înşfacă* un ciocan. Aici vorbeşte furia, nu frica. Voi lua o *şurubelniţă,* dacă nu găsesc altceva. Cutter. Perfect. Prefer lamele scurte.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, Mia.

— *Să te ocupi de asta? Vreau doar să ştiu cine a lăsat o torţă tiki în craniul fratelui meu. Nu cred că cer prea mult.*

— Eu.

— Nu vorbi cu el, Mia. Am eu grijă de el. Tu fugi.

Mă doare mâna, dar încă pot ţine un cuţit. Nu trebuie să-l omor. Trebuie doar să-l dau la o parte. Dacă Mia ajunge la ieşire, ar trebui să fie soldaţi înarmaţi deasupra noastră.

— Ba pe naiba, mamă. Nu te las aici. Îl vom doborî împreună.

— *Nu-mi porţi pică pentru că ţi-am făcut vânt de pe rampa de lansare, nu-i aşa? Bine. Nici eu n-am chef de vorbă. Hai să dansăm.*

— Mia, nu te apropia!

Îşi leagănă ameninţător bastonul. Se apropie. Nu parăm lovitura. Un baston reprezintă o pârghie mecanică. Fizică elementară. Amplificarea forţei impactului este direct proporţională cu distanţa de la care este aplicată. Încasează lovitura aproape de mâner. Îi crestez antebraţul.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Mă întorc şi-l tai din nou.

Este mult sânge, dar tăieturile nu sunt suficient de adânci. Trebuie

să ating muşchii şi tendoanele dacă vreau să-i slăbesc braţele. Din nou, îşi leagănă ameninţător bastonul. Înaintez spre el şi-l tai. De data asta l-am tăiat adânc. Îşi retrage cotul drept. Se va legăna din nou. Este puternic, dar mişcările lui sunt previzibile. Nu va rezista mult dacă vom continua tactica asta de luptă. Lovitură de baston de sus. Înaintez. Îi tai frun… aaah. M-a prins de păr.

Capul meu…

…

…

Unde mă aflu? Sunt pe podea, ameţită. Probabil n-am zăcut inconştientă prea mult timp. Mia se repede la el. El îşi ridică bastonul, dar ea se rostogoleşte şi-i loveşte genunchiul cu ciocanul.

— O să te omor pentru ce ai făcut!

Piciorul îi tremură de durere. Acum ea este în spatele lui. Sparge-i capul, Mia! El merge cu spatele.

O va izbi de perete.

— Ce-am făcut?

— *Tocmai mi-ai ucis fratele, curvă proastă!*

Stau, iarăşi, faţă în faţă. RIDICĂ MÂINILE!

Mia a încasat o lovitură la tâmplă. Abia dacă mai este conştientă.

— *Asta e tot ce poţi? Ce zici să-ţi smulg urechea, pentru ca tu* şi *mama ta să semănaţi? Atunci poţi fi furioasă.*

Ne-a doborât pe amândouă în mai puţin de un minut. E timpul să înfruntăm realitatea.

Trebuie să-l atrag spre mine înainte să o omoare.

— LAS-O ÎN PACE!

— *Hei! Te-ai întors!*

Ar fi trebuit să mă omori când ai avut ocazia.

— *Dacă insişti.*

Urmăritorul se îndreaptă spre mine şchiopătând. Vine. Continuă să se apropie.

— Nu mai am nevoie de cuţite…

Abia acum, în cele din urmă, înţeleg.

Nu drumul nostru ne-a adus aici, ci abaterea mea de la el. Am lăsat egoismul şi îndoiala să-mi distragă atenţia. Am vrut ce au alţii şi am uitat de comoara pe care o avem. Mi-am uitat scopul.

Hsue-Shen avea dreptate. Nu putem schimba ceea ce suntem. Am încercat, iar Urmăritorul ne-a bătut la uşă. Am încălcat regulile, iar fiica mea a plătit preţul. M-am prefăcut că sunt altcineva, iar Mia şi-a pierdut copilul.

Acum pot să îndrept lucrurile. Supravieţuieşte cu orice preţ.

Iau toporul de pe perete. Este greu. Îl văd pe Tracker cu coada ochiului, dar nu mă uit la el. Mă uit fix la platforma hidraulică.

— MAMĂ, NU!

Bine. Mia ştie ce fac. Mi-aş dori să existe o altă cale, dar nu există.

— …

— NUUU! TE ROG, MAMĂ, OPREŞTE-TE!

Legăn toporul. Va trebui să fugă repede. Cea mai apropiată uşă blindată este la vreo patru sute de metri distanţă. Fugi, Mia. Fugi întotdeauna.

Urmăritorul a murit pe loc. Nu ştie ce i s-a întâmplat. Vede cablul dansând, scuipând ulei ca un şarpe furios. Nu înţelege. Abia acum îşi dă seama că Mia a plecat. Aude pompa cum se luptă să funcţioneze. Platforma hidraulică de sus tocmai a coborât la un metru deasupra capetelor noastre.

Acum ştie.

— *Ce ai făcut?*

Bună întrebare. Am trăit. Am învăţat. Am greşit. M-am îndoit. Am făcut tot ce am putut ca să onorez memoria celor care au trăit înaintea mea. Am adus pe lume o viaţă. Am încercat să ajut. Acum mor, dar, după cum spunea şi prietenul meu, măcar mor ştiind cine sunt.

— Sper c-am făcut destule. Acum arzi, nenorocitul dracului.

Platforma se prăbuşeşte asupra noastră. Vom muri înainte ca rezervoarele de combustibil să explodeze şi să arunce în aer Vandenberg Air Force Base. Sunt atât de multe lucruri pe care *nu* le-am făcut, dar nu regret nimic, căci acesta nu este sfârşitul. Nouăzeci şi nouă dintre noi am plecat, dar ne-am născut de o sută de ori.

Numele meu este Sarah Freed şi noi suntem Kibsu.

CONCLUZIE

60.
Stand by Me

1961

Câţiva nori diafani zăbovesc deasupra oceanului, rarefiaţi şi destrămaţi, în timp ce soarele atinge uşor marea şi o aprinde. Aştept cu nerăbdare să ne petrecem timpul în Mallorca. Va fi… Va fi doar atât, timpul nostru. Eu, ea şi nimic altceva. Fără rachete, fără calculatoare. Am venit să nasc – Urmăritorul nu ne va găsi niciodată aici. Urmează o nouă viaţă. Este emoţionant şi înfricoşător. Ne vom descurca. Am totul planificat. Cărţi, plajă, alăptare, probabil nu în ordinea asta. Am timp să-mi dau seama. Se va naşte abia peste cinci luni.

Am rămas însărcinată la o săptămână după ce mama a murit. Eram în stare de şoc când am ieşit din Vandenberg Air Force Base. Nu puteam să simt nimic. Nu puteam să gândesc. Tot ce îmi mai rămâneau erau regulile.

Păstrează cunoaşterea.

Am fugit acasă, am aruncat jurnalele noastre în portbagajul maşinii şi am condus spre est.

Supravieţuieşte cu orice preţ.

Am găsit un bar ieftin lângă o benzinărie şi l-am târât în toaletă pe primul tip pe care l-am văzut. Nu-mi amintesc cum arăta. Urât, cred.

Nu lăsa nicio urmă.

Am incendiat maşina, am găsit un camion în drum spre Miami şi am urcat la bordul primului vapor care se îndrepta spre Europa.

Nu sunt sigură când am plâns pentru prima dată. Ştiu că a durat un timp. Eu încă… nu m-am împăcat cu moartea mamei. Nu pare c-ar fi murit. În unele privinţe, nici nu a murit. Este în mine. Este… fericită. Fericită că sunt în viaţă, că suntem în viaţă. Pentru ea, eu… suntem în seara asta aici. Am găsit golfuleţul ăsta retras acum câteva zile. Suntem doar noi, toate cele o sută, contemplând cerul.

— Uită-te în sus, Lola! Ştiu că nu poţi vedea, dar acolo sus este un tip. Numele lui este Iuri. Nu ştie că ne uităm la el, dar pun pariu că ne vede. Nu pe noi, ci întreaga planetă. El vede mai mult decât oricine altcineva din istoria lumii. Poate vedea continente întregi. Poate vedea curbura Pământului. Ţi-am spus că trăim pe o sferă uriaşă? Da! Şi chiar acum, chiar în acest moment, există o rachetă spaţială minusculă care se învârte în jurul ei, cu Iuri la bord.

Mă întreb la ce se gândeşte. Ştie el câte vieţi am trăit ca să-l duc acolo sus? Poate să înţeleagă cantitatea uriaşă de muncă implicată? Pun pariu că nu i-ar păsa câtuşi de puţin în acest moment. Bravo lui.

Este primul tip care a ajuns în spaţiu, ar fi o crimă dacă nu s-ar distra de minune. A plecat din Baikonur, pe racheta *mea.* Ei bine, şi Koroliov a avut ceva de-a face cu asta, el şi vreun milion de alte persoane, dar o mică parte din mine e în racheta aia. Sunt multe amintiri. Nu prea multe regrete.

O! Lola se mişcă.

— Îţi place, nu-i aşa? Într-o zi vei construi şi tu rachete spaţiale la fel ca asta. Vei trimite oamenii şi mai departe. Nu-ţi face griji, nu astăzi. Mai întâi trebuie să te învăţ.

Vom rămâne aici câţiva ani, apoi îmi voi găsi un loc de muncă. Sunt multe de făcut. Mama a spus-o: să ajungi pe orbită este doar primul pas. Trebuie să mergem mai departe, mult mai departe. Vom începe cu Luna, apoi, cu o altă planetă. Apoi… Apoi Lola îşi va da seama ce va urma.

Lola… Habar n-aveam cum să o numesc. Singura mea prietenă de aici – mi-am făcut o prietenă – mi-a spus să nu-mi fac griji. Ea a spus: „Aşteaptă până se naşte. Vei şti când o vei vedea.” Am râs. Ştiu exact cum va arăta fiica mea. Aş fi numit-o Sarah, dar va fi sinistru şi ciudat când va creşte. Billie, ei bine… Există o singură Billie. Am luat o foaie de hârtie ca să fac o listă, dar n-am reuşit să găsesc niciun nume care să-mi placă. În cele din urmă, am scris pe ea un „101” mare şi am fixat-o pe peretele bucătăriei. Într-o dimineaţă, făceam ouă şi am văzut-o. Am adăugat „a”. A 101-a. Cred că se potriveşte. Mă văd ca fiind o Lola.

Mă întreb ce va crede despre mine. O va privi pe mama ei aşa cum am privit-o eu pe a mea? Va vedea un punct de sprijin sau copilul nesigur pe care eu încă îl mai văd în oglindă? Acum că sunt în locul ei, mă întreb adesea dacă mama era chiar aşa de sigură pe ea pe cât o credeam eu, sau dacă eram de fapt mult mai asemănătoare.

Nu ştiu unde vom merge. Nu vreau să mă întorc în Statele Unite, nu acum. Poate când Lola va mai creşte. Dacă vrea să construiască rachete, va trebui să mergem unde sunt rachetele. Din păcate, tot acolo sunt şi computerele. Vom vedea. Din fericire, pot continua de oriunde cercetarea mamei. Voi termina ce a început ea. Cred că îi datorez măcar atât.

Mai vreau să fac ceva. Vreau să aflu cine suntem. Vreau să ştiu dacă Urmăritorul spunea adevărul. Vreau să ştiu de unde venim, cum este lumea noastră. Mama a spus c-am pierdut cunoaşterea asta cu mult timp în urmă, dar eu cred că este acolo undeva, aşteptând să fie găsită.

Nu sunt sigură de ce ne rezervă viitorul, dar sunt dornică să aflu. Pentru prima dată în viaţa mea, ştiu exact cine sunt. Sunt o mamă, o fiică. Sunt toate cele care au trăit înaintea mea şi toate cele care vor urma. Mă simt… foarte vie.

— Simţi, Lola? Suntem în viaţă!
Suntem în viaţă. Suntem a O Suta generaţie.

LECTURĂ SUPLIMENTARA

(Doar pare plictisitoare, jur)

Povestea s-a terminat (deocamdată). Am aflat multe scriind cartea asta. La început aveam puţine informaţii despre cursa spaţială şi deloc despre ştiinţa construirii rachetelor. A scrie despre trecut a fost cea mai mare provocare. Practic, nimic nu exista şi femeile nu aveau voie să facă nimic. Când li s-a permis să-şi deschidă singure un cont bancar? Exista bandă adezivă în 1945? Dar noţiunea de „mascul alfa”? Acestea fiind spuse, îmi place să caut, iar cercetarea trecutului a fost foarte distractivă. M-am gândit să vă împărtăşesc câteva fragmente interesante despre oamenii şi evenimentele care fac parte din cartea asta şi să introduc câteva sugestii de lectură, în special dacă doriţi să aflaţi mai multe sau dacă doriţi să vă treacă timpul mai repede, în aşteptarea următoarei cărţi a trilogiei.

În loc să vă ofer o listă lungă de cărţi, dintre care pe majoritatea nu le veţi citi niciodată, am ales informaţii relativ scurte din surse sigure, pe care le puteţi citi online gratuit. Desigur, aproape toate personajele şi evenimentele menţionate în carte apar pe Wikipedia.

OSS

Povestea începe cu Sarah care lucrează pentru OSS, Biroul de Servicii Strategice. OSS, desigur, a existat şi, în multe privinţe, este strămoşul CIA. Aţi văzut sau aţi citit despre ele. În filmul *Cloak and Dagger [Mantia şi pumnalul]* (1946) în regia lui Fritz Lang, Gary Cooper interpretează rolul unui agent OSS care – aplauze, vă rog! – trebuie să ajute un om de ştiinţă german să schimbe tabăra. Şi Indiana Jones a lucrat pentru nemţi, potrivit filmului *Kingdom of the Crystal Skull [Indiana Jones* şi *Craniul de cristal],* iar Diana Prince, alias Wonder Woman, lucrează pentru Steve Trevor de la OSS. Partea bună ar putea fi că OSS a fost prima agenţie de spionaj de acest fel, deoarece nu existau altele după care să se poată configura. S-a format din mers. Rezultatul este uneori uimitor, alteori foarte, foarte ciudat. A creat diverse instrumente şi tot felul de invenţii. Gândiţi-vă la James Bond-ul lui Sean Connery: camere video în formă de cutie de chibrituri, cărţi de joc care ascundeau hărţi secrete, busola foarte utilă din interiorul unui nasture de uniformă şi explozibili camuflaţi în aproape orice.

Practicile lor de angajare erau, ca să zic aşa, interesante. L-au angajat pe jucătorul de baseball Moe Berg după ce cariera lui la echipa Boston Red Sox se încheiase şi l-au trimis la Zürich să-l întâlnească pe fizicianul german Werner Heisenberg, ca să afle cât de

aproape erau nemţii de bomba atomică şi ca să-l împuşte, dacă ar fi considerat că erau aproape de vreo descoperire. Celebra maestră a gastronomiei Julia Child era aparent prea înaltă ca să se înroleze în Corpul Armatei Femeilor, aşa că s-a alăturat în schimb OSS. Acolo, a ajutat la identificarea unei substanţe care să irite şi îndepărteze rechinii. Ce am vrut să spun cu astea este că m-am simţit destul de împăcat să o trimit pe Mia mea de doar nouăsprezece ani, într-o misiune în Germania.

Existau eroi adevăraţi care lucrau pentru OSS, bărbaţi şi femei mai curajoşi decât oricare dintre noi – ei bine, decât mine, oricum – dar, în unele privinţe, agenţia semăna şi cu ceea ce ar inventa copilul meu de zece ani dacă i-aş cere să înceapă ceva legat de spionaj. Dacă doriţi să citiţi despre OSS, vă sugerez secţiunea de publicaţii de pe site-ul CIA[68]

Ar trebui să căutaţi informaţii şi despre Virginia Hall. Ea este, pur şi simplu, un super-erou.

Operaţiunea Paperclip

Operaţiunea Paperclip trebuie că este una dintre cele mai celebre operaţiuni secrete din istorie. Scopul ei a fost să obţină oameni de ştiinţă germani şi să-i determine să lucreze pentru SUA. De ce Paperclip [agrafă]? Din câte am auzit, SUA adunaseră un teanc mare de dosare despre oamenii de ştiinţă germani, iar cercetătorii puneau câte o agrafă pe dosarele celor despre care considerau că prezintă interes. Operaţiunea a fost… Cel puţin controversată. Oamenii vorbesc adesea despre Wernher von Braun, deoarece el este un personaj mai simpatic, dar angajarea celor care lucrau pentru Hitler în Germania nazistă a crescut semnificativ şansele de a sfârşi alături de naziţti autentici. Nu voi face speculaţii cu privire la credinţa sau motivaţiile acestor oameni, dar von Braun nu a fost singurul care lucra la NASA şi care purtase cândva uniforma SS. Kurt Debus, directorul Centrului de Operaţiuni de Lansare din Cape Canaveral, a fost membru atât al organizaţiei Cămăşilor Brune a lui Hitler, cât şi al SS-ului. A lucrat cu von Braun la Peenemünde. Clădirea uriaşă Vertical Assembly Building de la Cape Canaveral a fost proiectată de Bernhard Tessmann, care a ajutat la crearea construcţiilor de la Peenemünde. Tessmann a fost unul dintre oamenii cărora von Braun le-a cerut ajutorul ca să ascundă documentele de cercetare ale rachetei V-2, a căror distrugere fusese ordonată de Himmler.

Racheta Saturn V, care i-a trimis pe astronauţii de pe Apollo pe Lună, a fost proiectată de fostul SS *Sturmbannführer* von Braun şi Arthur Rudolph, care s-au alăturat Partidului Nazist în 1931 şi, ulterior, organizaţiei Cămăşilor Brune. Ăştia sunt tipii mai cumsecade recrutaţi de SUA. Apoi, există tipi precum Kurt Blome, directorul programului nazist de război biologic. El a făcut nişte lucruri foarte

urâte pe care nu le voi descrie aici (dar aţi ghicit deja de unde şi-a luat subiecţii de testare). Ulterior, a fost angajat de SUA să lucreze la fabricarea de… arme chimice.

Cartea asta începe cu Mia şi von Braun în timpul evadării lor din Germania. A fost superdistractiv să o scriu, pentru că totul este adevărat, mai mult sau mai puţin. Relatările evenimentelor diferă uşor de la sursă la sursă, chiar şi pentru ceva ce s-a întâmplat nu cu foarte mult timp în urmă, dar ideea este întotdeauna aceeaşi. Von Braun şi câţiva dintre oamenii lui hotărăsc că vor să se predea SUA. Vin ruşii, aşa că ei trebuie să părăsească Peenemünde. Au de ales dintr-o mulţime de ordine contradictorii şi aleg să meargă la Bleicherode, dar se tem că uriaşul lor convoi va fi oprit. De-aici încolo, situaţia o ia razna. Da, se întâmplă să aibă la îndemână o cutie cu antet tipărit greşit şi o folosesc ca să falsifice acte pentru acest proiect secret VzBV. Undeva, pe drum, şoferul lui von Braun adoarme la volan şi îşi rupe mâna într-un accident. Ei ajung la Bleicherode, unde îl întâlnesc pe Dornberger. Primesc ordin să-şi ardă toate cercetările şi să-i ducă pe primii cinci sute de oameni de ştiinţă într-un lagăr, la Oberammergau, în schimb, ei ascund toate documentele de cercetare în interiorul unui munte fiindcă… de ce nu? Ajunşi în Oberammergau, îl conving pe maiorul SS aflat la conducere c-ar trebui să se împrăştie prin oraşele din apropiere. De acolo, ei folosesc antetul VzBV ca să solicite provizii şi să aştepte într-o staţiune din Alpi, până când fratele lui von Braun, Magnus, se întâlneşte întâmplător cu un anume soldat Schneikert, în timp ce se plimba cu bicicleta. Soldatul american îndreptă pistolul spre el, iar Magnus îi spune, într-o engleză stricată: „Numele meu este Magnus von Braun. Fratele meu a inventat racheta V-2. Vrem să ne predăm!”

Cred că ceea ce îmi place cel mai mult la povestea lui von Braun este că a făcut totul singur, din câte îmi dau seama. Operaţiunea Paperclip nu a fost întotdeauna ceva drăguţ. Truman a autorizat ca o mie de oameni de ştiinţă germani să fie ţinuţi temporar „în arest militar”. De obicei, asta însemna cercetarea şi apoi răpirea unor oameni. Von Braun, pe de altă parte, *a ales* să se predea americanilor. Nu avea o Mia care să-l ajute. Şi-a evacuat oamenii din Germania pe cont propriu (cu puţin ajutor din partea lui Dornberger) şi a făcut-o în cel mai nebunesc mod posibil.

Înainte ca rachetele Saturn să fie folosite în misiunile Apollo, von Braun a dezvoltat Redstone, prima rachetă balistică americană extinsă, care a servit drept bază pentru o serie întreagă de rachete. O Redstone modificată a lansat primul satelit american, iar racheta Mercury-Redstone i-a lansat în spaţiu pe primii americani. Von Braun a făcut multe pentru promovarea conceptului de călătorie spaţială.

Vedeţi conceptul său nebunesc pentru o *„ferry rocket”,* rachetă

spaţială pentru pasageri *şi* mărfuri, din paginile revistei *Collier* în 1952[69]. În 1977, Von Braun a murit de cancer pancreatic.

După evadarea din Germania, Walter Dornberger a petrecut doi ani într-un lagăr britanic de prizonieri. Britanicii nu l-au plăcut deloc. Au crezut că este un ipocrit alunecos. Asta nu a împiedicat Statele Unite să-l angajeze în 1947. A lucrat la o mulţime de lucruri, inclusiv la super articolul despre avionul spaţial X-20 Dyna-Soar. Nu a fost realizat niciodată, dar conceptul era la fel de minunat precum numele. Vă las să-l căutaţi pe Google.

Koroliov şi varianta sovietică a Operaţiunii Paperclip

În Actul III, Mia îl recrutează pe Serghei Koroliov în Germania şi-l aduce înapoi în Rusia, împreună cu mii de specialişti germani. Asta s-a numit Operaţiunea Osoaviakhim. S-a desfăşurat aşa cum am descris-o, fără Mia. Sovieticii nu s-au complicat. Vreţi oameni de ştiinţă? Vom „recruta" mii de oameni de ştiinţă ameninţându-i cu arma – pe toţi în acelaşi timp – şi-i vom târî pe ei şi pe familiile lor înapoi la Moscova. Înştiinţarea pe care Mia i-o citeşte mamei sale este o traducere autentică a condiţiilor oferite acestor oameni.

Este distractiv de citit despre Koroliov. Şi totuşi lui nu i-a fost uşor. A fost arestat pentru trădare şi sabotaj, judecat şi trimis într-un gulag unde şi-a pierdut toţi dinţii din cauza scorbutului. A fost salvat în ultimul moment, rejudecat şi forţat să lucreze într-o închisoare pentru oameni de ştiinţă. Când a ieşit din închisoare, a devenit proiectant şef de rachete cu rază lungă de acţiune, la biroul special de proiectare OKB-1. Koroliov, proiectantul şef, arhitectul programului spaţial în timpul cursei spaţiale dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică în anii 1950 şi 1960, a fost mai mult sau mai puţin imaginea programului rusesc spaţial şi el a proiectat racheta R-7 – vehicul de lansare pentru primul satelit artificial Sputnik şi pentru primul om în spaţiu, Iuri Gagarin –, dar Uniunea Sovietică a fost un dezastru sub conducerea lui Stalin. Erau atât de mulţi oameni care lucrau la atât de multe lucruri diferite, încât era foarte dificil să ţii pasul. Am găsit o carte grozavă despre programul spaţial sovietic în arhivele NASA[70]. Dacă sunteţi interesaţi de cercetarea în domeniul rachetelor şi de toate politicile implicate, trebuie neapărat să o citiţi. E fascinantă.

Aflată în misiune în Germania, Mia se dă drept Nina, translator, atunci când îl întâlneşte pe Koroliov. Koroliov era un bărbat însurat. Avea o fiică, Natalia. Căsnicia lui s-a destrămat în cele din urmă, în parte din cauza unei aventuri cu o tânără translator de limba engleză de la biroul Podlipki. Numele ei era Nina Ivanovna Kotenkova. Cei doi s-au căsătorit în 1949.

Principala realizare a lui Koroliov ca proiectant şef trebuia să fie R-7, racheta perfectă a Miei. Racheta a lansat în spaţiu atât satelitul

Sputnik, cât şi pe cosmonautul sovietic Iuri Gagarin, erou al Uniunii Sovietice, care pe 12 aprilie 1961, a devenit primul om care a ajuns în spaţiu. Puteţi citi pe Google Books[71] numărul revistei *Life* dedicat micului satelit care a creat cursa spaţială.

După cum prevede Mia, R-7 a fost mai mult sau mai puţin inutilă ca rachetă balistică şi a fost dislocată operaţional doar pentru scurt timp. A fost totuşi vehiculul perfect de lansare în spaţiu, iar versiunile R-7 au servit drept bază pentru familia de lansatoare Soyuz[72], încă funcţională, la mai bine de şaizeci de ani după prima testare a R-7. Până acum, a lansat de peste o mie opt sute de ori.

Unele nume s-au pierdut. O mulţime de oameni au fost implicaţi în dezvoltarea fiecărei rachete, inclusiv a rachetei R-7. Proiectul original a venit de la Mihail Tihonravov. Era capabil să scrie, desigur, şi chiar a scris câteva lucrări foarte importante despre tehnologia rachetelor. Proiectul său a fost îmbunătăţit de un compatriot pe nume Dmitri Okhotsimsky, la Institutul de Matematică Steklov al Academiei de Ştiinţe din Rusia. El a venit cu conceptul de grup ales de Koroliov pentru R-7. Mâna dreaptă a lui Koroliov, Vasili Mişin, a jucat, de asemenea, un rol important în proiectul R-7. Din păcate, Mişin va fi cel mai adesea amintit pentru că nu a reuşit să trimită un om pe Lună după ce a moştenit programul spaţial sovietic N1.

Kapustin Yar

La începutul actului IV, o Mia care se urăşte merge la Kapustin Yar să susţină testele de lansare pentru R-2 şi să salveze câini. (Ştiu că doriţi să auziţi despre câini, dar mai târziu.) Kapustin Yar a fost creat în 1946 pentru testarea armelor cu reacţie, începând cu rachetele V-2 germane capturate. Testele nucleare au fost, de asemenea, efectuate la faţa locului, la sfârşitul anilor ’50. Cum era de aşteptat, Kapustin Yar a fost ţinut secret şi nu a apărut pe nicio hartă. Locaţie ascunsă îndepărtată, proiecte militare secrete, fotografii alb-negru nasoale. Ştiţi unde vreau să ajung. Site-ul este un bufet suedez pentru teoreticienii conspiraţiei şi e adesea numit „Roswell-ul rusesc”. Baza subterană secretă. Apariţii OZN. Autopsia extratereştrilor, desigur. Omuleţi verzi. Există un episod „documentar” UFO Files pe History intitulat „Russian Roswell”, pe care îl găsiţi online sau la care puteţi citi un rezumat[73], şi veţi înţelege esenţialul. Există tot felul de nebunii acolo (încăierare între o navă extraterestră şi avioane de luptă!) şi multe dintre ele se leagă cumva de cartea asta.

Se menţionează o sferă de foc uriaşă căzută din cer în 1908, lângă oraşul Tunguska[74]. Partea aia este adevărată. A fost cel mai mare eveniment documentat de impact asupra Pământului din istorie. Orice ar fi fost, a strivit două mii de kilometri pătraţi de pădure. Cometă, asteroid, cine ştie? Desigur, dacă vă plac conspiraţiile, puteţi crede că

aproape orice a lovit Pământul, inclusiv omuleţi verzi aflaţi într-o rachetă spaţială uriaşă. După cum se povesteşte, o echipă de oameni de ştiinţă a fost trimisă chiar de Koroliov însuşi, patruzeci de ani mai târziu, să investigheze incidentul. Curând după aceea, programul spaţial rusesc a realizat progrese miraculoase datorită ingineriei de reconstrucţie aplicată unei navei extraterestre.

Ei vorbesc chiar şi de Ahmad Ibn Fadlan, călătorul musulman din secolul al X-lea despre care se spune că „a fost martor la «bătălii aeriene» între «forme» care se deplasau printre nori". El este cel cu care a Şaizeci şi Cincea călătoreşte în anul 921 după Hristos, pe parcursul actului IV. Cealaltă rampă de lansare pe care o menţionez în carte este Baikonur, numită Rampa lui Gagarin. Atât Sputnik 1, cât şi Vostok 1, primul zbor spaţial uman, au fost lansate de la Baikonur în vârful unei rachete R-7. În 1955, în timpul construcţiei, unul dintre muncitori a căzut de pe rampa de lansare şi a fost străpuns de o tijă de oţel aflată la jumătatea distanţei până jos. Din nefericire pentru el, nu avea superputerile Kibsu şi a murit înainte ca ceilalţi să-l poată salva.

Câinii spaţiali sovietici

Acum sunteţi fericiţi? Dacă priorităţile voastre sunt aceleaşi cu ale Miei, vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu patrupezii. Toată lumea a auzit despre Laika, primul animal care a orbitat în jurul Pământului la bordul navei spaţiale Sputnik 2, dar au existat o mulţime de câini înainte şi după. Laika a avut noroc. Este singurul câine care a fost trimis fără nicio speranţă de supravieţuire. Ea a murit la scurt timp după decolare, dar ar fi murit oricum pentru că, ei bine, n-ar trebui să trimiţi un câine la bordul unui satelit. Sputnik 2 a reintrat în atmosfera Pământului pe 14 aprilie 1958 şi a ars înainte să atingă pământul. Asta înseamnă că, timp de aproximativ şase luni, un câine mort a zburat deasupra capetelor noastre.

Câinii pe care Mia încearcă să-i salveze sunt Dezik şi Tsygan. Ei au fost primii. Pe atunci, nu se foloseau cabine presurizate, aşadar câinii trebuiau să poarte mici costume spaţiale special concepute. În iulie 1951, au fost lansaţi la 110 kilometri în spaţiu, în vârful unei rachete R-1 şi… s-au întors cu bine. (Ura!) Dezik a mai efectuat un zbor, o săptămână mai târziu, alături de un câine pe nume Lisa. Din păcate pentru Dezik, paraşuta nu s-a desfăcut în acel moment. În carte, Mia l-a adus acasă pe Tsygan, dar în viaţa reală, cel care a adoptat câinele a fost fizicianul sovietic Anatoli Blagonravov.

Între anii 1951 şi 1960, cel puţin douăzeci de câini au efectuat zboruri suborbitale în vârful unei rachete. Iată cele trei vedete ale mele:

Smelaya. Ea a fugit (mă întreb de ce) cu o zi înainte de lansare. Au găsit-o totuşi şi a zburat alături de un alt câine. Amândoi au

supravieţuit.

Bobik. A fugit. Nu l-au prins. Bine, Bobik!

Zib. Zib era un câine maidanez pe care l-au găsit alergând în jurul barăcilor. A efectuat un zbor reuşit. ZIB este acronimul rusesc pentru „Înlocuitor pentru Bobik."

Există un website dedicat câinilor spaţiali sovietici, care conţine mai multe informaţii (şi mai mulţi câini) şi o grămadă de poze[75]. Există chiar şi un website cu Serghei Koroliov alături de unul dintre câini. Vă sugerez povestea lui Damka şi Krasavka. Ar ieşi un film grozav.

Pagina de pe Wikipedia[76] are poze cu Belka şi Strelka într-un muzeu (nu sunt sigur dacă sunt împăiaţi sau falşi, dar arată înfiorător.) Cele două căţeluşe spaţiale au fost adevăratele superstaruri din Rusia. Au petrecut o zi pe orbită, alături de un iepure gri, patruzeci şi doi de şoareci, doi şobolani, nişte muşte şi s-au întors vii şi nevătămate. Asta le-a făcut instrumente de propagandă mai bune decât Laika cea moartă şi, în curând, căţeluşele erau prezente în cărţile pentru copii, desenele animate şi pe aproape orice produs, de la timbre la cutii de bomboane şi pachete de ţigări. Apoi urmează povestea adevărată a romanticului Război Rece, care a împiedicat cel de-al Treilea Război Mondial. Bine, nu chiar, dar totuşi. La Centrul Spaţial, era un câine pe nume Puşok. Nu călătorise niciodată în spaţiu, dar nu era genul care să se dea bătut sau să o ia la sănătoasa. Avea curaj şi era motivat. Strelka a recunoscut acele calităţi, iar cei doi au devenit imediat mândrii părinţi a şase căţeluşi. Printre micuţi s-a numărat mititica Puşinka (Fluffy), pe care premierul sovietic Nikita Hruşciov i-a oferit-o în dar fiicei lui John F. Kennedy, Caroline. Puşinka nu a rezistat felului copilăresc de a fi al lui Charlie, unul dintre câinii lui Kennedy, iar dragostea lor interzisă a dus la apariţia micuţilor Butterfly, Streaker, White Tips şi Blackie, pe care Kennedy i-a numit cu afecţiune „pupniks".

Beria

O mică schimbare de ton. Mare parte din Actul V gravitează în jurul lui Lavrenti Beria. O mulţime de băieţi răi se aflau în poziţii de conducere în preajma celui de-al Doilea Război Mondial. Hitler, desigur. Stalin a fost o persoană foarte a dracului. Şi apoi, Lavrenti Beria. Dacă faceţi o listă cu băieţii răi care au existat vreodată, vă sugerez să-i lăsaţi loc tipului ăstuia în capul listei. A început prin a conduce represiunea împotriva unei revolte naţionaliste în Georgia, din ordinele lui fiind executaţi zece mii de oameni. L-a întâlnit pe Stalin în 1926 şi i-a fost un aliat apropiat în timpul ascensiunii sale către putere. Ca şef al poliţiei secrete a lui Stalin, a supravegheat unităţile militare situate în spatele sau pe linia frontului, formate din

soldaţi sovietici care îşi împuşcau propriii camarazi, dacă încercau să dezerteze. A extins lagărele de muncă din gulag şi a continuat Marea Epurare începută de predecesorul său. După război, a ajutat la organizarea revoluţiilor comuniste din mai multe ţări europene – îi plăceau cele cât se poate de sângeroase – şi a supervizat dezvoltarea bombei atomice pentru sovietici. După unele relatări, îi plăcea să participe personal la măcel. Se spune că a torturat familia unui lider comunist abhaz punând un şarpe în celula văduvei sale şi forţând-o să-l privească în timp ce-i omora fiica în bătaie.

Aşadar, tipul este direct răspunzător pentru sute de mii de morţi şi ce face în timpul liber? Se plimbă pe străzile Moscovei cu limuzina şi-şi aduce tinere acasă, unde le violează în biroul izolat fonic. Au fost găsite o grămadă de oase în curtea lui, deci se pare că nu s-a oprit aici. Femeilor rămase în viaţă care părăseau locuinţa lui le era înmânat un buchet de flori, deoarece în mintea lui consimţământul însemna acceptarea unui buchet de flori din partea poliţiei secrete. Oamenii ştiau. Chiar şi membrii Politburo şi-au avertizat fiicele să stea departe de acel nemernic.

Am citit despre o femeie care alăpta şi care a refuzat să-l lase pe Beria s-o atingă. Când poliţia secretă i-a înmânat oricum un buchet de flori din greşeală, se pare că ea i-ar fi spus: „Nu este un buchet, este o coroană funerară! Fie ca el să putrezească pe mormântul tău!” A doua zi, a ordonat arestarea femeii. A adus o actriţă rusoaică la el acasă şi, în schimbul unor favoruri sexuale, i-a promis că-i va elibera tatăl şi bunica. Apoi i-a spus: „Ţipă sau nu. Nu contează. Eşti în puterea mea acum. Deci gândeşte-te la asta şi poartă-te în consecinţă…” Şi ea a fost arestată şi trimisă în gulag. Tatăl şi bunica ei muriseră cu săptămâni înainte ca Beria să se ofere să-i elibereze. Cele mai multe informaţii le avem direct de la colonelul Rafael Semenovici Sarkisov, unul dintre veteranii gărzilor de corp ale lui Beria. În timpul războiului, Beria l-a pus pe Sarkisov să ţină o evidenţă a tuturor femeilor pe care le adusese acasă. Sarkisov trebuia să ardă totul la un moment dat, dar a păstrat o copie, pe care a înmânat-o noului şef al MGB când Beria a început să cadă în dizgraţie. Mi-am dorit foarte mult să-i las pe Kibsu să-l atace pe Beria, dar m-am mulţumit cu glonţul din cap pe care l-a încasat în viaţa reală. Pentru a privi mai îndeaproape tenebrele din mintea lui Stalin şi ale anturajului său complet ţicnit, vă recomand cartea lui Simon Sebag Montefiore[77].

Se pare că Beria s-a lăudat că l-ar fi ucis pe Stalin. Au existat multe speculaţii cu privire la moartea lui Stalin şi mulţi cred că a fost otrăvit, probabil cu warfarină. S-a anunţat că Stalin bea vin georgian diluat în noaptea în care a intrat în comă.

Probabil, în mod ironic, Beria a fost cel care a cerut un nou proces pentru Serghei Koroliov, după ce inginerul şi proiectantul şef sovietic

fusese condamnat la închisoare pe viaţă în gulag. Beria tocmai fusese numit şef al NKVD. I-a salvat viaţa lui Koroliov ca să pară un lider corect şi uman. Asta nu a durat prea mult, dar Koroliov a supravieţuit graţie faptelor lui Beria.

Qian Xuesen sau Hsue-Shen Tsien

Qian Xuesen este o transliterare a numelui său chinezesc, mai întâi a numelui de familie; Hsue-Shen Tsien reprezintă versiunea americanizată folosită în timpul şederii în SUA. Qian a fost unul dintre oamenii din spatele Jet Propulsion Laboratory şi a fost un adevărat geniu. În timp ce se afla în SUA, a fost numit temporar colonel ca să poată merge în Germania să-i ancheteze pe Wernher von Braun şi pe alţii, după ce se predaseră americanilor. Ulterior, guvernul l-a acuzat că e comunist în timpul „Panicii roşii[78].” După ce a petrecut cinci ani în arest la domiciliu, în cele din urmă i s-a permis să se întoarcă în China, probabil în schimbul unor prizonieri din războiul din Coreea. SUA au pierdut un om absolut genial, din cauză că erau paranoici în legătură cu comunismul.

În China, lucrurile au fost periculoase la început pentru Qian. Mao nu era cel mai încrezător tip. Qian venea din SUA, iar socrul său lucra pentru guvernul pe care comuniştii tocmai îl înlăturaseră. A trebuit să-şi proclame loialitatea faţă de partid de mai multe ori, dar destul de curând, lucrurile s-au îmbunătăţit pentru el. În 1956, a devenit director al celei de-a Cincea Academii a Ministerului Apărării Naţionale, unde a condus programul de dezvoltare a rachetelor şi a armelor nucleare. El şi-a atins scopul într-un timp record, iar China a testat prima sa bombă nucleară în 1964. Qian a fondat şi programul spaţial chinez, aşa că la un moment dat s-ar putea să auziţi iar de el. Qian nu s-a întors niciodată în Statele Unite (era supărat). A murit în 2009, la vârsta de nouăzeci şi şapte de ani. Munca sa asupra sistemelor complexe a fost inovatoare şi a servit drept bază pentru unele dintre experimentele de inginerie socială din China.

Programul spaţial american

S-au scris atât de multe despre acest subiect, s-au făcut chiar şi multe filme, încât am ales să mă concentrez pe evenimente mai mici, mai puţin cunoscute. Din acest motiv, cartea se încheie în 1961, înainte de proiectele internaţionale Mercury, Gemini şi Apollo[79]. Unele dintre evenimentele pe care le menţionez au fost *extraordinare* atunci când au avut loc – explozia rachetei Vanguard, de exemplu. S-a întâmplat în direct la televiziunea naţională, într-un moment în care SUA erau profund tulburate de demersul spaţial sovietic. Căutaţi pe Google „explozia rachetei Vanguard” şi puteţi vedea cum explodează; există numeroase videoclipuri online.

Când ele se întorc în SUA, Mia lucrează la Jet Propulsion Labs în

calitate de computer uman. Probabil aţi recunoscut termenul din romanul *Hidden Figures [Figurile ascunse]*[80]. Despre aceste femei incredibil de inteligente şi despre rolul pe care l-au jucat în programul spaţial se ştiau prea puţine, înainte apariţiei cărţii de non-ficţiune scrise de Margot Lee Shetterly şi a ecranizării ei ulterioare. Ambele au avut mult succes şi au parcurs un drum lung, menit să acorde acestor iniţiatoare o parte din meritele care li se datorau, chiar dacă această recunoaştere venea cu cincizeci de ani prea târziu. *Hidden Figures* urmăreşte un grup de femei de culoare care lucrează în calitate de computere umane într-o aripă separată a Centrului de Cercetare NASA din Langley, începând cu 1961, imediat după momentul finalului acestei cărţi. Au existat, desigur, câteva femei care aveau funcţii ştiinţifice încă din primele zile ale studierii rachetelor, înainte de era zborului spaţial. Cartea[81] Nathaliei Holt (tot non-ficţiune) urmăreşte câteva femei care îşi lasă amprenta în cealaltă parte a ţării, la Jet Propulsion Labs, mai mult sau mai puţin în aceeaşi perioadă ca cea descrisă în cartea asta.

Mia crede că, odată ajunsă la Jet Propulsion Laboratory, ar putea lucra la programul Ranger. Erau misiuni fără pilot, care, practic, încercau să ajungă pe Lună după ce realizau fotografii în prim-plan ale suprafeţei acesteia şi le transmiteau pe Pământ. Toate primele şase misiuni Ranger au eşuat, ducând la o anchetă a Congresului atât a NASA, cât şi a Jet Propulsion Laboratory.

La sfârşitul cărţii, Sarah moare la Vandenberg Air Force Base, când face ca o rachetă Titan să cadă asupra ei şi a Urmăritorului. Asta chiar s-a întâmplat, deşi a fost un accident. Trebuie să se fi simţit ca sfârşitul lumii pentru oamenii care erau acolo. Uşile blindate se aflau la doar trei sute şaizeci şi cinci de metri de explozie; şi a fost ditamai explozia. A distrus uşile de două sute de tone ale hangarului. Resturile au zburat până pe terenul de golf Vandenberg, la câţiva kilometri distanţă. În mod miraculos, nu au existat victime[82].

Schimbările climatice

Unul dintre cele mai interesante (şi deprimante) lucruri pe care le învăţăm citind despre schimbările climatice este de cât timp ştim despre ele. Astăzi există unii care nu sunt siguri de cât de important a fost rolul avut de oameni în acest proces, dar sunt şi mulţi care pur şi simplu nu cred că temperatura creşte sau că gazele cu efect de seră au vreo legătură. Svante Arrhenius a scris despre schimbările climatice în 1896 (puteţi citi lucrarea lui online[83] dacă sunteţi curioşi) şi nu a fost primul. Cunoaştem aceste lucruri de peste un secol.

Mi-a plăcut foarte mult să citesc despre studiul mostrelor de gheaţă. Îmi place simplitatea sa. Habar n-am cine s-a gândit mai întâi la bulele de aer prinse sub gheaţă, dar vreau să cred că discuţia a implicat o

tavă pentru cuburi de gheaţă şi a semănat puţin cu cea dintre Mia şi mama ei. Chestia cu izotopii de hidrogen şi oxigen este puţin mai complexă, dar totuşi foarte mişto. Meritul îi aparţine lui Willi Dansgaard[84], paleontologul olandez alături de care a lucrat Sarah. Mai las câteva nume pe parcursul cărţii; simţiţi-vă liberi să le căutaţi pentru informare.

Spre finalul cărţii, Sarah crede că a găsit o modalitate de a măsura cantitatea de dioxid de carbon din atmosferă, provenită din arderea combustibililor fosili. N-am lăsat-o să explice, mi s-au părut termeni prea tehnici, dar acum suntem aici şi regret, aşa că haideţi să facem puţină ştiinţă împreună. Vom începe cu elementul chimic carbon – C-ul aflat în fiecare fiinţă vie pe care-o cunoaştem. E în aer. E peste tot. Există şi un tip special de carbon radioactiv numit Carbon 14, dar îl vom numi Steve, deoarece este mai amuzant aşa. Steve este şi el în atmosferă. Plantele absorb o cantitate de Steve în timpul fotosintezei. Asta înseamnă că un bananier conţine o oarecare cantitate de Steve, la fel şi o banană. Mâncaţi o banană şi, aţi ghicit, şi voi aveţi o cantitate de Steve. (Reţineţi că acelaşi lucru este adevărat dacă altcineva mănâncă banana şi voi mâncaţi altceva.) În cele din urmă, voi şi toate celelalte fiinţe aveţi mai mult sau mai puţin aceeaşi cantitate de Steve în voi, aşa cum există în aerul din jurul vostru. Apoi muriţi. Îmi pare rău. Când muriţi, nu mai mâncaţi banane. Nu apare niciun nou Steve, iar cantitatea de Steve deja existentă în voi începe să se descompună, deoarece, înţelegeţi voi, Steve nu este la fel ca ceilalţi atomi de carbon. Steve este instabil. El se descompune încet. Dacă îl lăsaţi pe Steve singur într-o cameră şi vă întoarceţi peste 5.730 de ani, jumătate din Steve va fi dispărut. Ştiind cât de repede se descompune Steve, putem şti de cât timp aţi murit, măsurând cât de mult Steve a rămas în voi. Datarea cu carbon[85]. Ce legătură are cu combustibilii fosili? Ei bine, combustibilul fosil, petrolul de exemplu, este încă un mister, dar ştim că provine din materie organică descompusă. Mortăciuni. De asemenea, ştim că procesul durează o veşnicie, mult mai mult decât este nevoie pentru ca Steve să dispară complet. Aşadar, atunci când ardeţi combustibili fosili, dioxidul de carbon eliberat în aer nu conţine deloc Steve şi, în timp, reduceţi concentraţia lui Steve în atmosferă. WOW. Efectul ăsta a fost descoperit de Dr. Suess (nu e amuzant) pe la sfârşitul anilor ’50. Dr. Hans Suess a fost un chimist american născut în Austria.

Având în vedere atitudinile actuale faţă de fapte şi ştiinţă, să încercaţi să vă imaginaţi consecinţele sociale ale temperaturilor în creştere şi ale vremii extreme şi imprevizibile este într-adevăr înspăimântător. Trebuie doar să priviţi în trecut şi veţi găsi indicii. În primul antract, plasat în 1608, a Optzeci şi Şaptea dă peste un proces al vrăjitoarelor, pe drumul de întoarcere de la vizitarea primei fabrici

de cherestea alimentată cu energie eoliană din Ţările de Jos. Moara este reală, desigur, şi tehnologia aia avea să contribuie la crearea imperiului olandez, dar partea interesantă este procesul vrăjitoarelor. La fel ca alte capitole ale cărţii, are ceva de-a face cu clima. Evenimentul are loc în punctul culminant a ceea ce este cunoscut sub numele de Mica Eră Glaciară. A fost o perioadă cu – aţi ghicit – temperaturi mai scăzute. Iernile din Europa şi America erau mai reci. Râurile îngheţau. Marea Baltică îngheţa. Iernile durau mai mult, chiar cu câteva săptămâni, ceea ce însemna perioade de creştere mai scurte, recolte ratate, foamete etc., etc. Lucruri nasoale. Ştiinţa era cam nedemnă de încredere la acea vreme, aşa că, în absenţa unei explicaţii plauzibile, oamenii considerau că răspunsurile se găsesc în fenomene supranaturale. Vrăjitoare. Femeile necăsătorite deveneau imediat ţapi ispăşitori şi erau izolate din cele mai mici motive, de exemplu dacă aveau un neg. Femeile erau acuzate de orice, de la furtul laptelui de la vacile înfometate până la stârnirea furtunilor prin magia Diavolului. În America de Nord, procesele vrăjitoarelor din Salem (1692-93) sunt cele mai cunoscute, dar în acea perioadă au existat procese similare în toată Europa. Nu era prima dată când oameni erau ucişi din cauza vremii. Mitul grecesc al Ifigeniei, sacrificată de tatăl ei ca să potolească furia zeilor şi ca zeiţa Artemis să reducă vânturile la tăcere, îşi are sorgintea în obiceiurile vremii. În nord, vikingii făceau sacrificii sângeroase ca să dobândească bunăvoinţa lui Odin în legătură cu vremea. Ignoranţa ştiinţifică asociată cu extremismul religios duce la tot felul de nebunii, inclusiv la aruncarea oamenilor în râuri, ca să se vadă dacă plutesc. Există noi cercetări interesante[86] care sugerează că Mica Eră Glaciară ar fi putut fi provocată parţial de reîmpădurirea de după genocidul băştinaşilor din cele două Americi. După prima călătorie a lui Cristofor Columb, europenii au ucis aproximativ 90% din populaţia indigenă, fie direct, fie prin răspândirea bolilor. Morţii au încetat să se mai ocupe de agricultură, iar copacii au început să crească din nou, reducând suficient concentraţiile de dioxid de carbon, ca să provoace o răcire globală.

Kibsu

Să începem cu ceea ce este evident. Din câte ştiu eu, ele nu există, dar sunt primul care recunosc că există o mulţime de lucruri pe care nu le ştiu. Totuşi, dacă credeţi povestea asta, ele ar fi apărut cu puţin peste trei mii de ani în urmă, cel mai probabil undeva în Mesopotamia. Pe harta actuală, corespund Irakului şi Kuweitului şi unor zone din Arabia Saudită, Siria şi Turcia. Ştiu, desigur, pentru c-am recunoscut Kibsu şi Rādi Kibsi drept cuvinte din limba akkadiană, vorbită în regiune la vremea aceea. Eu spun că *cel mai probabil* ar fi apărut în Mesopotamia, deoarece limba akkadiană era folosită şi

pentru comerţ în mare parte din Orientul Apropiat, aşa că, cine ştie?

Conform dicţionarului online akkadian[87] al Asociaţiei Assyrophile de France, cuvântul Kibsu poate fi interpretat în mai multe feluri: o urmă, o cale, un mod de viaţă, un raţionament etc. Rădi Kibsi este cel care merge pe urmele paşilor, Urmăritorul.

Mia, Sarah şi mama ei părăsesc Germania pe 18 septembrie 1932, la bordul transatlanticul SS *Milwaukee* al liniei Hamburg-America. Îşi acoperă urmele cât pot de bine, dar dacă vă uitaţi la lista reală a numărului de pasageri din acea zi, veţi găsi o Sarah Freed[88].

În anul 921 după Hristos, cu o mie de ani mai devreme, a Şaizeci şi Cincea face parte dintr-o delegaţie trimisă de califul Abbasid în statul numit Volga Bulgaria. Ea călătoreşte în susul râului Volga cu un tip pe nume Ahmad Ibn Fadlan – am mai discutat despre el – care îndeplineşte funcţia de secretar al ambasadorului. Am încercat să scriu scene care se întâmplă la momente diferite dar, în locuri similare şi veţi întâlni Volga în câteva capitole pe parcursul cărţii. De exemplu, Kapustin Yar, unde au construit rampa de lansare pentru prima rachetă sovietică, R-1, este aproape de râu.

Ahmad Ibn Fadlan a fost o persoană reală. A urcat pe cursul râului Volga ca să-l întâlnească pe noul rege al statului Volga, iar pe drum s-a întâlnit cu nişte vikingi. Partea frumoasă este că şi-a luat notiţe. Am pus un mic citat din jurnalul lui într-o scenă din carte, dar restul e inspirat de ceea ce a scris. Kibsu ajunge să se căsătorească cu Igor din Kiev, fiul lui Oleg din Novgorod. La acea vreme, varangii, adică vikingii, domneau peste o mare parte din Europa şi Asia. Imperiul Rusiei Kievene, aşa cum se numea, avea capitala la Kiev şi trebuie să-i mulţumim tatălui lui Igor pentru asta. Olga din Kiev, soţia lui Igor, a fost şi ea o persoană reală şi nu era cineva cu care ai fi vrut să te confrunţi. Nu ştim multe despre ea, dar poveştile despre îngroparea solilor de vii, uciderea a mii de drevleni şi incendierea unui oraş întreg cu ajutorul porumbeilor ca să-şi răzbune soţul, sunt adevărate.

În al treilea antract ne ducem pe firul istoriei, călătorind mai departe în trecut cu încă opt sute de ani, ca să o întâlnim pe a Şaptea. Ea – numele ei este Varkida – se alătură unui grup de războinice călare înainte să fie alungată şi să-şi întemeieze propriul trib format numai de femei, pe care probabil l-aţi recunoscut a fi legendarul trib al Amazoanelor. Varkida este numele unei Amazoane (ΒΑΡΚΙΔΑ) care apare pe o amforă din secolul al VI-lea, împodobită cu siluete cărămizii (înseamnă „prinţesă”)[89]. Lăsând legenda la o parte, există dovezi semnificative că amazoanele erau de fapt războinici sciţi (numiţi uneori Saka). Sciţii erau violenţi. Erau oameni din triburi nomade, călăreţi incredibili absolut letali atunci când erau înarmaţi cu un arc. Şi da, unii dintre ei erau femei. Doar căutaţi pe Google „sciţi”; legătura cu amazoanele este destul de mişto, încât mii de oameni au

scris despre asta.

Cum ajungem de la războinicii sciţi reali la mitologia greacă este şi mai interesant. Poate că sunt părtinitor deoarece m-am format ca lingvist, dar cred că este provocator din punct de vedere obiectiv. Bun, deci grecii călătoresc şi întâlnesc o mulţime de necunoscuţi. Ei le află numele, se întorc acasă şi le spun tuturor. O bună parte din ceea ce putem citi despre amazoane vine de la istoricii greci. Ei bine, deşi grecii de pe vremea aia aveau multe calităţi, modestia nu se număra totuşi printre ele. Ei cred că limba lor este *minunată.* Aşadar, un grec se întoarce în Grecia şi povesteşte că a întâlnit nişte femei războinice, amazoane. Există multe etimologii posibile pentru acest cuvânt. Cea pe care am ales-o este reconstruită din vechea limbă persană: *hamazan,* care ar însemna „toate femeile." O altă opţiune vine de la *hamazan* iranian. Ar însemna ceva foarte simplu, precum „războinic". Sunt multe etimologii care au sens. Dar istoricul grec Hellanikos nu vorbeşte persana veche. Pentru el totul este în greceşte. El vede grecescul a-(ά-) *„fără*" şi mazos (μαζός) „sân." Fără sân. Aşa ajungem la femei care îşi taie sânii pentru că, nu-i aşa, spre deosebire de milioanele de femei care au mânuit arcul de-a lungul istoriei, ele n-o pot face fără să se automutileze.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru Arimaspi (astfel denumeau membrii caravanei primul trib întâlnit de Varkida). În iraniana timpurie, cuvântul ar fi probabil o combinaţie de *ariama* („dragoste") şi *aspa* („cai") şi ar avea sens să fie folosit de oameni ca referindu-se la un trib călare. Dar Herodot, un alt istoric grec, crede că acest cuvânt provine din rădăcinile cuvintelor „unu" şi „ochi" şi dintr-odată, avem un întreg trib cu un singur ochi răspândind teroarea în nord. În ambele cazuri, avem mituri complet absurde create nu pentru că cineva a văzut de fapt ceva, ci din cauză că tipul care făcea analiza lingvistică era un idiot.

Ăsta a fost momentul în care am considerat că „lingvistica este mişto". Ah, iar confruntarea finală are loc pe malurile râului Volga.

Trei generaţii mai târziu, în anul 825 înainte de Hristos, a Zecea se stabileşte în regatul Quwê. Kibsu sunt în continuare foarte pricepute la creşterea cailor, desigur, iar a Zecea vinde câţiva regelui Israelului. Aceia dintre voi care au studiat Biblia vor recunoaşte regatul din Cartea întâi a Regilor drept locul din care regele Solomon şi-a făcut rost de cai: „Caii lui Solomon erau aduşi din Egipt şi din Kue; negustorii regelui îi cumpărau din Kue pe un preţ stabilit. Ei cumpărau un car din Egipt cu şase sute de şecheli de argint, iar un cal, cu o sută cincizeci *de şecheli.* De asemenea, ei vindeau *cai şi care* tuturor regilor hitiţilor şi regilor Aramului." (Cartea întâi a Regilor 10:28-29).

Când a Zecea se sinucide, Kibsu îşi pierde întreaga cunoaştere. A

Unsprezecea şi toate cele care urmează, îşi vor petrece viaţa încercând să o recupereze.

Mai sunt încă un milion de referinţe istorice, unele mai subtile decât altele. Vă voi lăsa să le descoperiţi singuri.

Sper sincer că v-a plăcut cartea. Vă declar că m-am distrat de minune scriind-o.

Rămas bun, deocamdată,
Sylvain

PLAYLIST

Capitol Melodie

1. *Sentimental Journey*, Les Brown and His Orchestra (with Doris Day) (1945)
2. *The Honeydripper,* Joe Liggins and His Honeydrippers (1945)
3. *Begin the Beguine,* Artie Shaw and His Orchestra (1938)
4. *I Wonder*, Cecil Grant (1944)
5. *Crawlin' King Snake,* Big Joe Williams (1941)
6. *Lili Marlene,* Marlene Dietrich (1938)
7. *God Bless the Child,* Billie Holiday (1941)
8. *Hot Time in the Town of Berlin,* Bing Crosby and the Andrews Sisters (1944)
9. *Death Valley Blues,* Arthur „Big Boy" Crudup (1941)
10. *This Land Is Your Land,* Woody Guthrie (1944)
11. *Y'a pas de printemps,* Edith Piaf (1944)
12. *Stormy Weather,* Lena Horne (1941)
13. *Trouble So Hard,* Vera Hall (1937)
14. *Dream,* the Pied Pipers (1945)
15. *L'âme au diable,* Léo Marjane (1943)
16. *Down, Down, Down,* the Mills Brothers (1941)
17. *Going Home,* Paul Robeson (1958)
18. *Twilight Time,* Les Brown and His Orchestra (1945)
19. *Ac-cent-tchu-ate the Positive,* Bing Crosby and the Andrews Sisters (1945)
20. *My Mama Don't Allow Me,* Arthur „Big Boy" Crudup (1944)
21. *Che puro del,* Kathleen Ferrier (1946)
22. *I'm on My Last Go-Round,* Lead Belly (1942)
23. *Gloomy Sunday,* Billie Holiday (1941)
24. *„Murder", He Says,* Dinah Shore (1943)
25. *Songs My Mother Taught Me,* Nellie Melba (1916)
26. *You Gonna Miss Me When I'm Gone,* Tampa Red (1944)
27. *La vie en rose,* Edith Piaf (1946)
28. *It's a Good Day,* Peggy Lee (1946)
29. *As Time Goes By,* Dooley Wilson (1946)
30. *Nature Boy,* King Cole Trio (1948)
31. *Still a Fool,* Muddy Waters (1951)
32. *East of the Sun (and West of the Moon),* Sarah Vaughan (1949)
33. *I'm Gonna Dig Myself a Hole,* Arthur „Big Boy" Crudup (1951)
34. *Unforgettable,* Nat „King" Cole (1951)

35. *Pink Champagne,* Joe Liggins and His Honeydrippers (1950)
36. *How High the Moon,* Les Paul and Mary Ford (1951)
37. *Moanin' at Midnight,* Howlin' Wolf (1951)
38. *Hey, Good Lookin',* Hank Williams (1951)
39. *Hymne à l'amour,* Edith Piaf (1950)
40. *You Belong to Me,* Jo Stafford (1952)
41. *Night Train,* Jimmy Forrest (1952)
42. *Thinking and Drinking,* Amos Milburn (1952)
43. *Blue Moon,* Billie Holiday (1952)
44. *Hound Dog,* Willie Mae „Big Mama" Thornton (1953)
45. *All Night Long,* Muddy Waters (1952)
46. *Songs and Dances of Death:* Lullaby, Jennie Tourel and Leonard Bernstein (1950)
47. *Jock-A-Mo,* Sugar Boy Crawford and His Cane Cutters (1953)
48. *Earth Angel*, the Penguins (1954)
49. *Mr. Sandman,* the Chordettes (1954)
50. *The Great Pretender,* the Platters (1955)
51. *Death of an Angel,* Donald Woods and the Vel-Aires (1955)
52. *Little Bitty Pretty One,* Thurston Harris (1957)
53. *Great Balls of Fire,* Jerry Lee Lewis (1957)
54. *Milord,* Edith Piaf (1959)
55. *Come On, Let's Go,* Ritchie Valens (1958)
56. *Wonderful World,* Sam Cooke (1960)
57. *Will You Love Me Tomorrow,* the Shirelies (1960)
58. *Walk- Don't Run,* the Ventures (1960)
59. *At Last,* Etta James (1960)
60. *Stand by Me,* Ben E. King (1961)

Thrillerul S.F. al lui Sylvain Neuvel este o întunecată și captivantă explorare a imoralității progresului și a naturii violenței, văzută prin ochii femeilor care au făcut posibil acest progres și prin ai bărbaților care sunt hotărâți să le oprească.

„*O poveste care va urma* este o fascinantă îmbinare de thriller istoric și speculație științifică, care nu își pierde niciodată esența de umanitate. Este interesant, provocator și, nu în ultimul rând, șocant atât în ceea ce privește subiectul, cât și intriga. Este începutul unei trilogii care acoperă decenii și care promite mult mai multe."
JAMES ROLLINS, *New York Times*

„Echilibrul dintre narațiunea sucită, acțiunea încâlcită și delicata construire a lumii creează premisele unei lecturi profund satisfăcătoare. Admiratorii istoriei alternative și ai S.F.-ului inteligent vor aprecia acest roman."
Publishers Weekly

„O extraordinară întorsătură în ce privește cursa spațială și o odă pentru ceea ce femeile inteligente și puternice pot face. Sunt întotdeauna entuziasmată de povestirile lui Neuvel!"
DELILAH S. DAWSON

„O imagine unică și de înalt rafinament a cursei spațiale, privită prin ochii celor care există doar pentru a-i asigura succesul. Intriga acestui prim roman din serie al lui Neuvel este plasată de-a lungul a secole de manipulări și urmăriri. Este începutul promițător a ceea ce pare a fi o întunecată și pasionantă trilogie."
Library Journal

virtual project

ISBN: 978-606-006-777-1

9 786060 067771

www.raobooks.com

Notes

[←1]

„Lupta culturală” – strategie politică agresivă împotriva Bisericii Catolice, practicată de cancelarul prusac Otto von Bismarck (1815-1898), între anii 1872 și 1878, fundamentată pe problema controlului clerical al educației și pe cea a numirilor în funcțiile ecleziastice.

[←2]

„Biritch” este numele unui joc de cărți din secolul al XIX-lea. Se spune că ar fi originar din Rusia și este considerat precursorul bridge-ului din zilele noastre, (n. tr.)

[←3]

Wernher von Braun (1912 - 1977), supranumit „părintele călătoriilor spațiale”, a fost un inginer aerospațial, nazist și membru SS, considerat a fi unul dintre cei mai importanți dezvoltatori ai tehnologiei rachetelor și explorării spațiale din secolul XX. A creat printre altele prima rachetă balistică cu rază lungă de acțiune din lume (V-2), iar după război, în urma unei operațiuni secrete denumită Paperclip, a ajuns în Statele Unite, unde a lucrat pentru armata americană și NASA, (n. tr.)

[←4]

Racheta V-2 Rachetă balistică germană din Al Doilea Război Mondial, precursoare a rachetelor spațiale moderne și a rachetelor cu rază lungă de acțiune, (n. tr.)

[←5]

Julia Child (1912 - 2004) a fost o vedetă de televiziune, autoare și *chef,* cunoscută în special pentru popularizarea gastronomiei franțuzești în rândurile publicului american (n. r.).

[←6]

Katharine Hepburn (1907 - 2003), actriță americană celebră, laureată a patru premii Oscar, performanță încă nedepășită până astăzi (n. r.).

[←7]

Arthur William „Big Boy” Crudup (1905 - 1974), faimos cântăreț american de blues, ale cărui compoziții au fost reinterpretate și popularizate de Elvis Presley și mulți alții. („That’s all right”, 1946) (n. r.).

[←8]

George Smith Patton (1885 - 1945), celebru general american, cunoscut în special pentru faptele sale de arme din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, de pe fronturile din Africa de Nord, Franța, Sicilia și Germania (n. r.).

[←9]

Personaj de benzi desenate care a inspirat primul serial de teatru radiofonic din lume aparținând genului științifico-fantastic. A fost difuzat în Statele Unite ale Americii - cu întreruperi - între anii 1932 și 1947 (n. tr.).

[←10]

Virginia Hall Goillot (1906 - 1982) a fost o spioană de origine americană care a colaborat cu serviciile secrete britanice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Eficacitatea ei ca spion i-a adus din partea nemților porecla de Artemis (zeița vânătorii în mitologia greacă), iar Gestapoul o considera *„cel mai periculos spion al Aliaților”* (n. tr.).

[←11]

SOE [Special Operations Executive] – Serviciul de Operaţiuni Speciale – organizaţie britanică secretă care, prin activităţi de spionaj, sabotaje, etc. a sprijinit mişcările anti-naziste din teritoriile ocupate, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[←12]

Prezentați actele! (în limba germană în original) (n.r.)

[←13]

Waffen SS – ramură combatantă (militară) a organizaţiei naziste SS, vinovată de numeroase atrocităţi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[←14]

Tunuri antiaeriene de 20 mm. utilizate de diverse forțe germane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[←15]

Domnișoară, înapoi în mașină! (în limba germană în original) (n. r.).

[←16]

Treci înapoi în mașină! (în limba germană în original) (n. r.).

[←17]

O halbă de bere albă. Bere din grâu. (în limba germană în original) (n. r.).

[←18]

Sara Balian, tu ești? (în limba germană în original) (n. r.).

[←19]

Batalioanele de asalt (în germană ***Sturmabteilung,*** sau **SA**), numite și **Cămășile brune** au fost o organizație paramilitară nazistă fondată de Hitler la München, în 1921. Cămășile brune au sprijinit ridicarea lui Hitler la putere, având un rol major în cel deal Treilea Reich, până în 1934, când ascensiunea le-a fost oprită de o serie de asasinate, moment care a rămas în istorie sub numele de Noaptea Cuțitelor Lungi (n. tr.).

[←20]

Hsue-Shen Tsien (1911 - 2009) a fost un matematician, inginer aerospațial si fizician chinez, figură de prim rang în domeniile ciberneticii și aerodinamicii (n. r.).

[←21]

„Boxer Indemnity Scholarship” a fost un program de burse pentru studenții chinezi care urmau să fie educați în Statele Unite. În 1908, Congresul SUA a adoptat un proiect de lege menit să restituie Chinei excedentul Boxer Indemnity, în valoare de peste 17 milioane de dolari. În ciuda controverselor cu privire la returnarea excedentului, Theodore Roosevelt a decis să înființeze Programul de burse Boxer Indemnity pentru educarea chinezilor și a recunoscut acest program drept o șansă pentru „reformele americane în China”, creând o punte între cultura chineză și cea americană (n. tr.).

[←22]

Theodore von Kármán (1881 - 1963) a fost un inginer american de origine maghiară, autoritate mondială în domeniile aeronauticii și astronauticii (n. r.).

[←23]

VOC – (Compania Olandeză a Indiilor de Est – *Vereenigde Oostindische Compagnie,* VOC) a fost una dintre cele mai mari companii comerciale din istorie, și este considerată a fi primul concern multinațional din lume (n. r.).

[←24]

Mittelwerk GmbH a fost o fabrică subterană secretă folosită de Germania nazistă pentru producerea rachetelor V-1 și V-2 și a altor tipuri de armament, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[←25]

Enūma anu enlil (în limba română „Când zeii Anu și Enlil...”) este cel mai vechi text astrologic din toate timpurile, baza tuturor metodelor de prezicere astrologică in lumea occidentală. De prin mileniul 2 î.Hr., sistemul astrologie babilonian a împărțit horoscopul în 12 case cerești, asociind fiecărei case anumite aspecte din viața umană. Astrologia babiloniană are la baza planetele principale care influențează pământul în mod direct: Soarele si Luna, dar și alte cinci planete de a căror existenta erau convinși: Jupiter, Venus, Saturn, Mercur, Marte. De asemenea, vechii babilonieni asociau aceste șapte planete celor șapte zeități din panteonul propriu: Marduk, Ishtar, Ninurta (Ninib), Nabu, Nergal, Sin și Shamash, iar modificările pozițiilor astrelor pe cer erau interpretate drept activități ale zeităților respective. Anumite secrete ale viitorului erau„citite” în funcție de mișcările acestor astre și accesibile doar anumitor persoane, considerate „alese.” Preoții erau considerați singurii care aveau acest privilegiu. Acest text interesant pentru lingviști, astronomi și astrologi a fost descoperit în biblioteca lui Assurbanipal (în asiriană Aššur-bāni-apli, cca. 685 - cca. 627 i.Hr.) – probabil unul dintre cei mai cruzi și violenți regi ai antichității mesopotamiene și a fost probabil editat în forma sa canonică în perioada Kassita (1595-1157 î.Hr.), provenind dintr-un text mai vechi original din perioada babiloniană veche (1950-1595 î.Hr.) (n. tr.).

[←26]

Akkadienii au fost păstori nomazi de origine semitică care populau centrul Mesopotamiei cu circa 2.000 de ani înainte de Cristos (n. r.).

[←27]

Nisan (ניסן, în ebraică standard: Nisan, în ebraică tiberiană: Nîsān; din limba akkadiană *nisānu,* din limba sumeriană *nisag* „primele fructe”) este cea de-a șaptea lună a anului ecleziastic și prima lună a anului civil în calendarul ebraic. Numele este de origine babiloniană; în Biblie luna este numită *Abib*. Este o lună de primăvară de 30 de zile (n. tr.).

[←28]

Chelneriță (în limba germană în original) (n. r.).

[←29]

O cafea, vă rog (în limba germană în original) (n. r.).

[←30]

Helmut Gröttrup (1916 - 1981) a fost un inginer german, cercetător în domeniul rachetelor și inventator al cardului inteligent. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a lucrat în cadrul programului german pentru dezvoltarea rachetelor V-2 sub conducerea lui Wernher von Braun (n. r.).

[←31]

Klaus Riedel (1907 - 1944) a fost un inginer german cu o muncă de pionierat în domeniul rachetelor. A fost implicat în numeroase experimente timpurii cu rachete cu combustibil lichid și, în cele din urmă, a lucrat la programul V-2 în Centrul de cercetare al armatei din Peenemünde (n. r.).

[←32]

Gregor Johann Mendel (1822 - 1884) a fost un biolog, meteorolog, matematician, membru al ordinului augustinian și stareț al Abației Sfântul Toma din Brünn (Brno), Cehia (n. r.).

[←33]

Sănătate! (în limba germană în original) (n. r.).

[←34]

Uniunea Tineretului Comunist (n. tr.).

[←35]

Marea Epurare este numele dat campaniilor de represiune din Uniunea Sovietică de la sfârșitul celui de-al patrulea deceniu al secolului XX, care a inclus și epurarea Partidului Comunist. Epurarea a fost motivată de dorința conducerii Partidului Comunist de a elimina elementele disidente și adesea, a fost considerată drept tactica lui Stalin pentru consolidarea propriei puteri. Campanii suplimentare de represiune au fost purtate împotriva grupurilor sociale care se opuneau statului sovietic și politicii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice (PCUS) (n. tr.).

[←36]

Legile Jim Crow au fost legi de stat şi locale care impuneau segregarea rasială în sudul Statelor Unite (n. tr.).

[←37]

Boris Evseievici Chertok (1912 – 2011) a fost un inginer electrician rus şi proiectant al sistemelor de control din cadrul programului spaţial al Uniunii Sovietice (n. r.).

[←38]

Biroul Politic, cunoscut drept **Prezidiu** din 1952 până în 1966, a funcționat ca organism central de guvernare și conducere politică al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Era format din cei mai de frunte membri ai Comitetului Central şi funcționa ca birou politic (n. tr.).

[←39]

Duck tape (în original) (n. tr.).

[←40]

Având maxilarul rupt de anchetatorii săi, N1442 (noua identitate de condamnat a lui Serghei Koroliov) a fost trimis la minele de aur într-unul dintre cele mai temute gulaguri, anume în regiunea Kolîma din estul Siberiei. În acea perioadă, a trecut prin chinuri groaznice: muncă silnică de douăsprezece ore pe zi, hrană puţină, frig şi abuzuri din partea gărzilor şi a criminalilor care se aflau printre condamnaţi. A petrecut în total doi ani prin mai multe închisori, inclusiv patru luni în gulag. Eliberat oficial abia în 1946, Serghei Koroliov a petrecut prima sa noapte acasă povestind despre întâmplările acelea. A terminat prin cuvintele: „Nu mă mai întrebaţi niciodată. Vreau să uit totul ca şi cum totul a fost un coşmar” (n. tr.).

[←41]

Herman Potočnik (pseudonim Hermann Noordung; 1892 - 1929) a fost un ofițer al armatei austro-ungare de origine slovenă, inginer electrician și teoretician al astronauticii, preocupat în special de problema supraviețuirii în spațiu pe termen lung (n. r.).

[←42]

Maximilian Adolph Otto Siegfried Schmeling (1905 - 2005) a fost un boxer german campion mondial la categoria grea între 1930 și 1932 (n. r.).

[←43]

Peltastul era un soldat de infanterie originar din Tracia, numit astfel după tipul de scut de răchită în formă de semilună pe care îl purta (n. r.).

[←44]

Kuomintang-ul s-a aflat în opoziție atât față de Partidul Comunist Chinez, cât și față de Japonia, care emitea pretenții de stăpânire a Chinei. În urma războiului civil chinez care a urmat celui de-al Doilea Război Mondial, Kuomintag-ul a fost înfrânt de comuniști. Liderii partidului și o parte dintre susținători s-au refugiat în Taiwan, unde au proclamat Republica Chineză (n. r.).

[←45]

La 29 august 1949, Uniunea Sovietică detona prima sa bombă nucleară, denumită RDS-1 sau „First Lightning” („Primul fulger"; nume de cod „Joe-1” dat de Statele Unite), în poligonul nuclear de la Semipalatinsk, în Kazahstan. RDS-1 a surprins întreaga planetă. Nimeni nu se aștepta la un asemenea avans tehnologic al URSS. Sovieticilor nu le-au fost necesari decât patru ani de la atacurile de la Hiroshima și Nagasaki ca să-și realizeze propria bombă. Un dispozitiv cu o putere de 22 kilotone, testat în poligonul de la Semipalatinsk. Această replică a bombei americane cu plutoniu „Fat Man”, lansată la Nagasaki în Japonia la 9 august 1945, a lansat cursa înarmării nucleare, pregătind lumea pentru patru decenii de Război Rece (n. tr.).

[←46]

Lavrenti Pavlovici Beria (1899 - 1953) a fost un politician sovietic de origine georgiană, mareșal al Uniunii Sovietice și conducător al securității statului și al Comisariatului Poporului pentru Afaceri Interne (NKVD) sub conducerea lui Iosif Stalin în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. r.).

[←47]

Ordin înființat la inițiativa Comitetului Central Executiv pe 6 aprilie 1930, și care constituia cea mai înaltă distincție națională a Uniunii Sovietice (n. tr.).

[←48]

Kapustin Yar este un centru rusesc de lansare și dezvoltare a rachetelor din regiunea Astrahan, înființat de Uniunea Sovietică în 1946 și care la început a beneficiat de suport tehnologic și științific din partea Germaniei învinse (n. r.).

[←49]

Primul roman psihologic din literatura rusă, scris de M.I. Lermontov (n. tr.).

[←50]

Mihail Klavdievici Tihonravov (1900 - 1974) a fost un inginer sovietic și un pionier al proiectării navelor spațiale și rachetelor (n. r.).

[←51]

Proiectant șef (în lb. rusă în original). A fost titlul oficial sub care Serghei Koroliov a fost cunoscut în ultima parte a vieții sale, probabil pentru a fi ferit de consecințele trecutului său discutabil din punctul de vedere al sistemului sovietic din epoca respectivă.

[←52]

Abu'l-Faḍl Ja 'far ibn Ahmad al-Mu 'taḍid, mai cunoscut sub numele său regesc Al-Muqtadir bi-llāh, a fost cel de-al optsprezecelea și cel mai tânăr calif abbasid din istorie (pus pe tron la vârsta de 13 ani), din 908 până în 932 d.Hr. (n. r.).

[←53]

Califatul Abbasid a fost cel de-al treilea califat care i-a succedat profetului Mahomed. A fost fondat de o dinastie care descindea din unchiul profetului, Abbas ibn Abdul-Muttalib (566-653 d.Hr.), de la care dinastia își ia numele. Au condus din capitala lor din Bagdad, în Irakul de astăzi, după ce au răsturnat califatul omeyyad în Revoluția abbasidă din 750 d.Hr. (n. r.).

[←54]

Ahmad ibn Faḍlān ibn al-'Abbās ibn Rāšid ibn Hammād, (c. 879-960) cunoscut m mod obișnuit sub numele de Ahmad ibn Fadlan, a fost un călător arab musulman din secolul al X-lea, devenit faimos pentru relatarea călătoriilor sale în calitate de reprezentant al califului abbasid al-Muqtadir pe lângă regele bulgarilor de pe volga. (n. r.).

[←55]

Khazarii au fost o populație seminomadă de origine turcică. La sfârșitul secolului al VI-lea d.Hr. au înființat un important imperiu care cuprindea regiunea sud-estică a Rusiei europene moderne, sudul Ucrainei, Crimeei și Kazahstanului (n. r.).

[←56]

Volga Bulgaria a fost un stat bulgar istoric care a existat între secolele al VII-lea și al XIII-lea în zona de confluență dintre Volga și râul Kama, în ceea ce este astăzi Rusia europeană (n. r.).

[←57]

Drevlenii au fost un trib de slavi estici din secolul al VI-lea până în secolul al X-lea. Numele lor este derivat din slavul *drevo / дрєво* sau *derevo/ дєрєво,* care înseamnă „lemn” și „copac”, deoarece locuiau în păduri. Numele lor poate fi redat ca „locuitorii din pădure”. Orașul principal al drevlenilor a fost Iskorosten (azi Korosten), unde încă se poate vedea o grupare de așezări antice compacte. După ce Rusia Kieveană i-a cucerit, Iskorosten a fost ars din temelii de Olga din Kiev și capitala a fost mutată la Ovruci. La sfârșitul primului mileniu, drevlenii au dezvoltat foarte bine agricultura și artizanatul. Drevlenii s-au opus Rusiei Kievene. În 883, prințul Oleg din Novgorod le-a impus drevlenilor să plătească tribut Kievului. După moartea lui Oleg, în 912, drevlenii au încetat să mai plătească tribut. Văduva lui Igor, Olga, a răzbunat moartea soțului său într-o manieră extrem de aspră, ucigând ambasadorii și nobilimea drevlenilor, arzând capitala Iskorosten din temelii și distrugând alte orașe (n. tr.).

[←58]

Acronim pentru Ministerul Sovietic al Securităţii Statului (n. tr.).

[←59]

Pe 23 martie 1938, Valentin Glușko a fost arestat. Ca să-și reducă pedeapsa, l-a denunțat pe Korovliov, spunând că plănuiește un sabotaj anti-sovietic. Denunțul a dus la arestarea acestuia pe 7 iunie același an și Serghei Koroliov a fost condamnat la zece ani de muncă silnică (n. tr.).

[←60]

Bisque este o supă de origine franțuzească care are la bază diverse crustacee (n. r.).

[←61]

Centrul de percuție este punctul de sprijin al unui obiect solid, care rămâne fix în urma unui impact care să genereze mișcarea de rotație și de translație (n. tr.).

[←62]

Felie de pâine unsă cu unt (în lb. germană în original) (n. r.).

[←63]

Von Braun *Ferry Rocket* a fost un concept de design pentru o navă spațială de transport de mărfuri și pasageri, dezvoltată de Wernher von Braun într-o serie de articole din revista *Collier* de la începutul anilor 1950, „Man Will Conquer Space Soon!” de Wernher von Braun et al. Conceptul *Ferry Rocket* a evoluat de-a lungul timpului (n. tr.).

[←64]

Quwê a fost o provincie asiriană siro-hitită în diferite perioade din secolul al IX-lea î.Hr. până la scurt timp după moartea lui Asurbanipal, în jurul anului 627 î.Hr. (n. r.).

[←65]

Sputnik 1 a fost lansat în data de 4 octombrie 1957, devenind primul satelit artificial al Pământului. Lansarea satelitului Sputnik 1 își are începuturile în cursa înarmărilor din timpul Războiului Rece. În august 1957, Uniunea Sovietică lansa prima rachetă balistică intercontinentală R-7 Semyorka. O versiune modificată, denumită Sputnik 8K71PS, a fost utilizată la data de 4 octombrie 1957 în vederea lansării unei sfere metalice de 58 cm. cu patru antene radio - satelitul Sputnik 1 (n. tr.).

[←66]

La 29 iulie 1958, Eisenhower a semnat Legea Națională pentru Aeronautică și Spațiu, înființând Administrația Națională Aeronautică și Spațială (NASA). Când a devenit operațională, la 1 octombrie 1958, NASA a absorbit complet Comitetul Național Consultativ pentru Aeronautică (NACA); cei 8.000 de angajați ai săi, un buget anual de 100 milioane $, trei laboratoare majore de cercetare (Laboratorul Aeronautic Langley, Laboratorul Aeronautic Ames și Laboratorul de Propulsie Lewis Flight Propulsion) și două facilități mici de testare. Un logo al NASA a fost aprobat de președintele Eisenhower în 1959. O contribuție semnificativă la intrarea NASA în cursa spațială cu Uniunea Sovietică a fost tehnologia din programul german de rachete condus de Wernher von Braun, care lucra acum pentru Agenția de rachete balistice a armatei (ABMA), care, la rândul său, a încorporat tehnologia omului de știință american Robert Goddard. Eforturile anterioare de cercetare în cadrul Forțelor Aeriene ale SUA https://ro.wikipedia.org/wiki/NASA - cite_note-Glennan-17 și multe dintre programele spațiale timpurii ale ARPA au fost transferate la NASA. În decembrie 1958, NASA a preluat controlul asupra Jet Propulsion Laboratory (n. tr.).

[←67]

În 1972, Mihail Budiko a prezis că temperatura medie a Pământului va crește cu 1˚C până în 2020, 2.25˚C până în 2070, și că Arctica va fi eliberată de gheață pe timpul verii. Evidențele empirice actuale îi dau dreptate lui Budyko, astfel predicția de creștere cu 1˚C până în 2020, făcută înaintea creșterii accentuate a temperaturilor, corespunde cu o acuratețe surprinzătoare cu măsurătorile actuale. Față de era preindustrială, avem în atmosferă cu 50% mai mult dioxid de carbon, provenind din arderea combustibililor fosili pentru producția energiei și determinând o creștere de la aproximativ 14˚C la 15˚C a temperaturii globale care a fost relativ stabilă în ultimul mileniu (n. tr.).

[←68]
https://www.cia.gov/library/publications/intelligence-history/oss (n. a.).

[←69]
https://www.wired.com/2014/09/wernher-von-brauns-fantastic-vision-ferry-rocke/ (n. a.).

[←70]

Asif A. Siddiqi, „Challenge to Apollo: The Soviet Union and the Space Race, 1945-1974" (NASA SP-2000-4408, 2000). Part 1: https://history.nasa.gov/SP-4408pt1.pdf. Part 2: https://history.nasa.gov/SP-4408pt2.pdf (n. a.).

[←71]

https://books.google.ca/books?
id=QFYEAAAAMBAJ&pg=PA19&source=gbs_
toc_r&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false (n. a.).

[←72]

Soyuz este o categorie de rachete de transport rusești și sovietice consumabile dezvoltate de OKB-1 și fabricate de Progress Rocket Space Center din Samara, Rusia. Cu peste 1.900 de zboruri de la debutul său în 1966, Soyuz este cel mai frecvent vehicul de lansare din lume începând cu 2021 (n. tr.).

[←73]
http://www.rolfwaeber.com/mystery/russian-roswell/index.html (n. a.).

[←74]

Fenomenul Tunguska sau Explozia de la Tunguska (în spațiul rus este relatat ca Meteoritul de la Tunguska) a fost o explozie puternică, care a avut loc la data de 30 iunie 1908 în apropierea Râului Podkamennaia Tunguska, în ceea ce este astăzi este numit Ținutul Krasnoiarsk, în Rusia. Se crede că explozia a fost provocată de un meteorit, de un asteroid sau de un fragment de cometă (n. tr.).

[←75]

http://www.esdaw.eu/soviet-space-dogs.html (n. a.).

[←76]

https://en.wikipedia.org/wiki/Soviet_space_dogs (n. a.).

[←77]

Simon Sebag Montefiore, *Stalin: The Court of the Red Tsar* (New York: Alfred A. Knopf, 2007) (n. a.).

[←78]

Prin sintagma „Panică roșie” se denumesc două perioade distincte în istoria Statelor Unite, caracterizate de un anticomunism puternic: prima, în 1917-1920 și cea de-a doua de la sfârșitului celui de-al doilea deceniu până la mijlocul celui de-al șaselea deceniu al secolului trecut. Aceste perioade au fost caracterizate prin suspiciuni diverse la adresa comuniștilor, teamă față de infiltrările lor în Guvernul Federal și în ce privește așa-zisa influență pe care ei ar fi putut s-o aibă în societatea americană (n. tr.).

[←79]

SUA a inițiat primul program de zbor spațial pilotat, proiectul *Mercury,* în 1958, înainte de înființarea agenției NASA, având ca obiectiv lansarea primului om pe orbită în jurul Pământului, investigarea capacității omului de a funcționa în spațiu și recuperarea în siguranță atât a sa, cât și a navei spațiale. Programul *Mercury* s-a încheiat în 1963, după realizarea a șase zboruri spațiale pilotate, punând bazele celui de al doilea program de zbor spațial cu echipaj uman, desfășurat de NASA – proiectul *Gemini,* început în 1961 și finalizat în 1966. Obiectivul principal al proiectului *Gemini* a fost dezvoltarea de tehnici de călătorie spațială, necesare pentru viitoarea misiune Apollo de lansare a navelor cu astronauți către Lună. Proiectul *Gemini* a permis SUA să prindă și să depășească URSS care conducea cursa spațială în primii ani ai erei spațiale. Prin această misiune, NASA a reușit să recupereze o mare parte din prestigiul pe care și-l pierduse ratând cursa spațială cu URSS. Programul spațial *Apollo,* lansat încă în 1961 pentru a încerca realizarea unui zbor al omului în jurul Lunii, a fost radical modificat ca urmare a discursului președintelui Kennedy și a inclus o serie de zboruri spațiale pilotate efectuate de SUA (NASA) (n. tr.).

[←80]

Margot Lee Shetterly, *Hidden Figures: The American Dream and the Untold Story of the Black Women Mathematicians Who Helped Win the Space Race* (New York: William Morrow, 2016) (n. a.).

[←81]

Nathalia Holt, *Rise of the Rocket Girls: The Women Who Propelled Us, from Missiles to the Moon to Mars* (New York: Little, Brown, 2016) (n. a.).

[←82]
https://lompocrecord.com/news/local/military/vandenberg/workers-remember- titan-1 -explosion/article009183fa-ff78-11 df-9f09-00 1cc4c03286.html (n. a.).

[←83]

http://www.rsc.org/images/Arrhenius1896tcml8-173546.pdf (n. a.).

[←84]

http://www.nbi.ku.dk/english/www/willi/dansgaard/ (n. a.).

[←85]

Datarea cu carbon este o metodă de determinare a vârstei aproximative a unui obiect organic vechi prin măsurarea conținutului de C 14. http://www.thefreedictionary.com/radiocarbon+dating. Metoda datării cu radiocarbon a fost dezvoltată de Willard Libby și colaboratorii săi de la Universitatea din Chicago în 1949. Pentru această contribuție, Libby a luat Premiul Nobel pentru Chimie pe anul 1960. În prezent, există peste 130 de laboratoare pentru datarea cu radiocarbon, pentru diferite aplicații: hidrologie, meteorologie, oceanografie, geologie, paleoclimatologie, arheologie și biomedicină (n. tr.).

[←86]
https://www.theguardian.com/environment/2019/jan/31/european-colonizati on-of-americas-helped-cause-climate-change (n. a.).

http://www.assyrianlanguages.org/akkadian/indexen.php (n. a.).

[←88]

https://www.gjenvick.com/PassengerLists/Hamburg-AmericanLine/Westbound/1932-09-18-PassengerList-Milwaukee.html (n. a.).

[←89]

http://www.palaeolexicon.com/Word/Show/26040 (n. a.).